

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းဘောင်နှင့်ထင်းရှူးမင်းသမီး

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ထင်းရှူးမင်းသမီး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၁၄၀၀၂၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၁၉၇၀၂၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅-၈၃

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ထင်းရှူးမင်းသမီး/မင်းမြတ်သူရ-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၃၆၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီ

(၁) ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ထင်းရှူးမင်းသမီး

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေမှ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်

ထင်းရှူးမင်းသမီး

ဒီတာဝန်အရေးလုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စောင့်ရှောက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဒိုင်မိုကရေစီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပွဲစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ၊ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ချစ်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

ပင်းမြတ်သူရ၏ ထွက်ပြေးစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌစောင့်မလေးမြန်မာ့သံ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ခေတ်
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယလောကီတို့၏
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်ဝင်ကြယ်တား
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခနုမင်း၏သမီးခေတ်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေစိုးရွှေအိုး
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမေ့အေးဘူး
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝိုးနတ်သူဇာဇာပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်သားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေလှမ်းသာရွှေချမ်းသာ
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းပြန်တိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တော်မူနှင်းဆီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းရွှေတဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေကျီညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတစ်ရပ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးမခရတနာသိုက်
- ၂၉။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၃၀။ မဃမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၃၁။ မာယာကျန်းမောရီ
- ၃၂။ ဂန္ဓာတစ်ထောင်
- ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်

- ၅၃။ ဆူနုနုသားတောင်
- ၅၄။ ဆူလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၅၅။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်
- ၅၆။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၅၇။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၅၈။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၅၉။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၀။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၁။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၂။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၃။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၄။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၅။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၆။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၇။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၈။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၆၉။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၀။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၁။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၂။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၃။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၄။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၅။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၆။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၇။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၈။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၇၉။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၀။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၁။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၂။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၃။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၄။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၅။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၆။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၇။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၈။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၈၉။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၀။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၁။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၂။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၃။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၄။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၅။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၆။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၇။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၈။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၉၉။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး
- ၁၀၀။ ဆူလယ်ဆူလယ်သားတောင်ခါး

- ၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
- ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး ✓
- ၇၃။ မနောကြော
- ၇၄။ ရလေလို့လေးဒိုတရွှေ
- ၇၅။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းဆီခိုင်
- ၇၆။ မြေမြူရှင်မ
- ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်
- ၇၈။ လင်းနီဘုရင်
- ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျီး အဖိုးပြည်တန်
- ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရံတော်
- ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့ သွားရာလမ်း
- ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
- ၈၄။ အသုတစ်ရာ
- ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
- ၈၆။ မိုးလုံးပြည်လျှို
- ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး ✓
- ၈၈။ မဟာအောင်ရမ်းသာ
- ၈၉။ အမှန်းဝက်ပါ
- ၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
- ၉၁။ ဘောဂ ပလု မငွေရ
- ၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
- ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နီ
- ၉၄။ ပြည်ကြီးဆံခွန်
- ၉၅။ ခုံမက်တော်
- ၉၆။ ရွှေဘက်ရှင်
- ၉၇။ ဝတ္ထုဟာ
- ၉၈။ ရွှေဘုံစံရွှေရံ
- ၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်တက်သမား
- ၁၀၀။ ရှင်မယ်မြို့
- ၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ
- ၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

- ၁၀၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်းသမီး
  - ၁၀၄။ စေတမန်လင်းယုန်
  - ၁၀၅။ နှင်းဆူ တစ်ထောင်
  - ၁၀၆။ ပုလဲဝကရီ
  - ၁၀၇။ မြေရတနာမိုး
  - ၁၀၈။ ဆူထူးပန်
  - ၁၀၉။ သီရိဒေဝီ
  - ၁၁၀။ မြေလျှိုးမိုးပျံတိုးရောင်
  - ၁၁၁။ မရိုစောအရှင်
  - ၁၁၂။ ဂမ္ဘီရမုက်လုံးပိုင်ရှင်
- ယခုလထုတ်**
- ၁၁၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တင်းရှူးမင်းသမီး

မင်းမြတ်သူရဇာဒိတ်ယအကြံပြုန့်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဥစ္စာစောင့်မလေးမြဲနှင်းဆီ
- ၂။ ပန်းကျဲပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
- ၄။ ပုလဲခင်
- ၅။ မနောသူဝရွှေခိုး
- ၆။ တမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ဖန်း
- ၇။ ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၈။ နေမင်း၏သမီးတော်
- ၉။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၀။ မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၁၁။ မြွေမင်းသမီး
- ၁၂။ မြည်တော်ပြန်

ရှင်ရှင်၊ ဒီဒီဒီ၊ မိဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးရွှေမိုး ရွာစေခြား
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးခရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာ့ထက်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ခေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
- ၁၅။ လင်းဒို့တောင်ကျိန်စာ
- ၁၆။ ဝီဝရီရွှေလိုဏ်ဂူ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်မင်းရာစာ
- ၂၀။ နေနဲ့ လနစ်ပါးဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နှံခုနစ်ဖော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နမ

- ၂၅။ ရွှေမြစ်ငွေမြစ်မပိန်ချစ်
- ၂၆။ ပတ္တမြားကိန်းစုံတယ်
- ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်း
- ၂၈။ လိုတရ ကံကြီးရှင်
- ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြနင်းဆီ
- ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန် ✓
- ၃၂။ ယက္ခဉာဏ်
- ၃၃။ ပန်းကုံးပွင့်ဒေဝီ
- ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
- ၃၇။ ရလေ လိုလေ ဒုတိယ
- ၃၈။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
- ၃၉။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
- ၄၀။ မြေဖြူရှင်မ
- ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အစိုးပြည်တန်
- ၄၃။ စကြာရှင်
- ၄၄။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၆။ အမှန်းဝက်ပါ
- ၄၇။ မိုးလုံးပြည်လှံ
- ၄၈။ ရွှေတစ်ရပ်မြတ်ရပ်
- ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ

မင်းမြတ်သူရ၏ ရုပ်ပြထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြနင်းဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကုံးပွင့်ဒေဝီ ✓
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေဒိုင်း
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစံသမီးတော်
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာစေဦး
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တုရင် လူမရွေးဘူး ✓
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရာပုံတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန် ✓
- ၁၁။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၂။ ကြာပန်းသုံးဆိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၁၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၁၆။ မာယာကျွန်းကေရီ
- ၁၇။ ဂုဗ္ဘာဏ်တစ်ထောင်
- ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၁၉။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
- ၂၀။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးအနုတဲ့ကျွန်း
- ၂၁။ မဟာလူသားမောင်ခေါင်း
- ၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ

- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်
- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးမြတ်စိတိုက်
- ၂၆။ ဝဏ္ဏာရှင်
- ၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအမေ့
- ၂၉။ အတုမရှိစည်တော်
- ၃၀။ စိဝရီးရွှေလိုက်ဂူ
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဓနမင်းစေတမာန်
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
- ၃၃။ တာမတီတွား
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၃၅။ မိုးမြေသဏ္ဍာ
- ၃၆။ လနတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ
- ၃၈။ ဂျပဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာရီပင်
- ၃၉။ ရွှေနတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခညီနောင်
- ၄၂။ တိမ်ကြာမင်းခေါင်
- ၄၃။ နဝရတ်ကိုးသွယ်
- ၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်စော
- ၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၄၆။ မနောစကြာ
- ၄၇။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ခင်းဆီခိုင်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်

ညက မိုးဖွဲဖွဲရွာလိုက်သဖြင့် နောက်တင်နေနံနက် မှီတွေ ပေါက်တော့မည်ဟု တစ်ရွာလုံး သိလိုက်ကြ၏။ သူတို့တစ်ရွာလုံး နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် အလှူအယက် မှီခူးထွက် ကြတော့မည်။

ရွာအစွန်ကတဲမှာ နေထိုင်သော ကိုဖိုးအေးနှင့် မအေးစိန်တို့ လင်မယားလည်း နှစ်စဉ် မှီခူးထွက်နေကြဖြစ်၏။

မအေးစိန်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ နောက် တစ်နေနံနက် မှီခူးထွက်မည့်အရေးကိုတွေး၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

သူတို့လင်မယားသည် နှစ်စဉ် သူများထက်ဦးအောင်
တောထဲသို့ ဝင်လေ့ရှိ၏။ သည်နှစ် မှီတွေများများရလျှင် လင်မယား
နှစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရဦးမည်။

မအေးစိန်တစ်ယောက် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုသည်
လူးလွန်နေကာ နံနက်အရုဏ်တက်သည်နှင့် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို
တည်လေ၏။

ထမင်းအိုးကျက်သည်နှင့် အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ မိမိယူနေ
သော ကိုဖိုးအေး၏ပခုံးကို လှုပ်နှိုးကာ

“ထ... ထ၊ နောက်ကျရင် မှီတွေ သူများဦးသွားဦးမယ်”

ဟု နှိုးလေရာ ကိုဖိုးအေးတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ လူးလဲ
ထ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်လေ၏။

မယားဖြစ်သူ မအေးစိန်က ထမင်းထုပ်ထုပ်ပြီးသည်နှင့်
ကိုဖိုးအေးကလည်း ပလောင်းနှင့် ဓားမကိုကိုင်ကာ မှီခူးထွက်ရန်
အသင့်ပြင်လေ၏။

ရွာပြင်သို့ရောက်တော့ သူတို့ရွာရှိလူများ မှီခူးထွက်ရန်

ပြင်ဆင်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့လင်မယားသည် ခြေလှမ်း
ကို သွက်သွက်လှမ်းကာ တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

မှီတွေကို တစ်ရွာလုံးထက်ဦးအောင်ခူး၍ အများဆုံး ရယူရ
ပေတော့မည်။ သို့မှသာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူတို့လင်မယား
အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ပြည့်စုံနိုင်မည်ဖြစ်၏။

လိုအပ်တာတွေမှ အများကြီးဖြစ်၏။ ကိုဖိုးအေးတစ်ယောက်
မှတ်စုစာအုပ်လေးတစ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် မှီကျင်းများကို ရှာဖွေလေရာ
ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မှီကျင်းတစ်ကျင်းပြီးတစ်ကျင်းတွေ့ပြီး
မှီတွေ အများကြီးရလေ၏။

မှီတို့၏သဘာဝမှာ နှစ်စဉ်ပေါက်နေကျနေရာ၌ ပြန်လည်
ပြီး ပေါက်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မှီကျင်းတစ်ကျင်းတွေ့လျှင် မှတ်စု
စာအုပ်၌ မှတ်ထားရ၏။

နောက်နှစ် မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ထိုနေရာသို့ ပြန်ရှာလျှင်
မှီကျင်းကို ပြန်ရှာတွေ့တတ်၏။

ထိုသဘောကို နားလည်သော ကိုဖိုးအေးသည် နှစ်စဉ်

မိကျင်းအလင်တွေတိုင်း မှတ်စုစာအုပ်၌ သေချာစွာ ရေးမှတ်ထား၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတစ်ပါး ရွာသားများထက် သူတို့
လင်မယား မှီများကို ပိုမိုခူးဆွတ်နိုင်လေ၏။

ယနေ့နံနက်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဝီရိယကောင်းလွန်း၍
မိကျင်းများ သူတစ်ပါးလက်သို့ရောက်မသွားခဲ့ချေ။ ကိုဖိုးအေးသည်
ဝီရိယကောင်းသော ဇနီးသည် မအေးစိန်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး
ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

ညက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မအေးစိန်တစ်ယောက်
တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ကြောင်း ကိုဖိုးအေး မသိချေ။

မို့တွေများများရလျှင် သူတို့လင်မယားအတွက် လိုအပ်သော
ခြင်ထောင်လေးတစ်လုံးနှင့် မိမိအတွက် ပဒုမ္မာအင်္ကျီပိတ်စလေး
ဝယ်ရမည်။

သည်ထက်ပို၍ ကံကောင်းလျှင်တော့ ကိုဖိုးအေးအတွက်
ပင်နီတိုက်ပုံတစ်ထည်ပင် ဝယ်ရဦးမည်။ ကိုဖိုးအေးသည် မိကျင်း
များ တစ်ကျင်းပြီးတစ်ကျင်းခူးယူရင်း မှီများကို ပလောင်းထဲသို့

သည်လေရာ ပလောင်းတစ်လုံး ပြည့်လုနီးပါး ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် မှီများကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်၍

“ မို့တွေ အများကြီးရနေပြီဟေ့၊ ရှာစရာ မှီကျင်းမရှိတော့
ဘူး၊ လျှိုထဲက မှီကျင်းကိုခူးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မအေးစိန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ လျှိုထဲမှာ မို့တွေအများကြီးရဦးမယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်မ
တို့လင်မယား ကံကောင်းတယ် ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

သူတို့လင်မယားသည် တောတွင်းတစ်နေရာရှိ လျှိုကြီး
အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။ လျှိုကြီးထဲသို့ဆင်းရန်လမ်းကို
သူတို့ လင်မယားကလွဲလို့ မည်သူမျှ မသိချေ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကိုဖိုးအေးတို့သည် လျှိုကြီးထိပ်ရှိ ခြံထဲ
သို့ တိုးဝင်သွားသော ပဒက်ကြီးတစ်ကောင်နောက်သို့လိုက်ရင်း လျှိုကြီး
ထဲသို့ဆင်းရန် လွယ်ကူသောလမ်းကြောင်းရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့၏။

ထိုစဉ်က လင်မယားနှစ်ယောက် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှိုကြီး

ထဲသို့ လျှောဆင်းခဲ့ရာ လျှိုထဲ၌ မှီတွေအများကြီးပေါက်နေကြောင်း တွေ့ခဲ့၏။

တောထဲ၌ တွေ့သမျှမှီကျင်းများအနက် လျှိုကြီးထဲ၌ ရရှိသော မှီကျင်းက အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ယခုနှစ်လည်း မှီတွေ အများကြီးတွေမှာ သေချာ၏။

သူတို့လင်မယားသည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လျှိုကြီးထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ လျှိုထဲသို့ရောက်သောအခါ သူတို့ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ မှီတွေ ဖွေးခနဲတွေ့ရှိသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မှီများကို ဝမ်းသာအားရခူးဆွတ်၍ ပလောင်းထဲသို့ ထည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ပလောင်းပင်ပြည့်မောက်ပြီး ထည့်ရန်မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ကိုဖိုးအေးသည် အသင့်ပါလာသော ပဆိုးကို သိုင်းလွယ်၍ မှီများကို ထည့်ရ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက် မှီများကို အားပါးတရ ခူးဆွတ်ပြီး

ဆင်းသန်းသဖြင့် လျှိုထဲ၌တစ်ခဏမျှ အနားယူလေ၏။ ပြီးနောက် နှိမ့်ဖိုးအေးသည် လျှိုထဲ၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး တစ်နေရာသို့ ဆက်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ

“ရှင်မရေ... ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းဟေ့၊ လျှိုထဲကို ရွာဆီက လူတွေဆင်းတာ သေချာနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိုနေရာသို့ ဆက်ရောက်ကြည့်ရှုလေရာ လျှို၏တစ်နေရာ၌ မြေကြီးများတူးဆွထားသော အမှတ်အသားကို တွေ့ရလေ၏။

သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တိုနှစ်တိုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ဆေးလိပ်တိုကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းထိုက်ပြီး

“ဒါဟာ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်တို့လူစုသောက်တဲ့ ဆေးလိပ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် မြေကြီးများ တူးဆွထားရာကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ လျှို့ဝှက်ကို လူဆင်းပြီး ဒီနေရာမှာ တစ်ခုခုမြှုပ်ထားတာ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ တူးကြည့်ရအောင် ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် သံတူရွင်းဖြင့် တူးဆွကြည့်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် မြေကြီးထဲမှ ကြေးသေတ္တာတစ်လုံး၏ အစိတ် အပိုင်းကို မြင်ရ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ကြေးသေတ္တာကို မြေကြီးထဲမှ မယူ၍

“ အထဲမှာ ဘာတွေများဖြစ်နိုင်မလဲ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ များလား ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မအေးစိန်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့်

“ တော် လေရှည်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မြန်မြန်ဖွင့်ကြည့်စမ်းစေ တော် ”

ဟု လောဆော်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ကြေးသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကြေးသေတ္တာအတွင်း၌ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက် တောက်ပနေသော လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝတ်ရတနာများကို အံ့ဩ စွာ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မအေးစိန်က

“ အမလေး... လက်ဝတ်ရတနာတွေမှ မနည်းပါလား၊ ဒီလောက်များတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဘယ်သူကများ တောထဲ ကို လာမြှုပ်ထားပါလိမ့် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် လက်ဝတ်ရတနာများကို အရောင်တလက် တလက် တောက်ပနေသော မျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကို တွေးမိသွားပြီး

“ ငါသိပြီ၊ ဒီရတနာတွေဟာ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ငါသိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ငါတို့ရွာအနားမှာ ချစ်တီး လှည်းကို ဓားပြတိုက်ခံရတာ မှတ်မိပြီလား၊ ဒါ ချစ်တီးတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ရှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဓားပြတွေက ပစ္စည်းတွေကို မထုခွဲသေးဘဲ တောထဲက လျှိုကြီးထဲမှာ လာမြှုပ်ထားတာ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာသေတ္တာကိုကြည့်၍ လောဘဇောများ ပူးကပ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ ဒီရတနာတွေကို ငါတို့ယူသွားကြမယ်၊ လျှိုကြီးထဲမှာ ဓားပြတွေမြှုပ်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ငါတို့ရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ ဓားပြတွေက သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မတို့ယူသွားတာ သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ငါ့မှာ အကြံရှိပါတယ် ရှင်မရယ်၊ သူတို့မသိအောင်

ကြံရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ငါတို့မြန်မာဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ၊ ချစ်တီးကုလားတွေဟာ မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ ကျူးကျော်ပြီး မြန်မာ့ရတနာတွေကို မတရားတဲ့အတိုးကြီးတွေနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားတာ၊ ဒါတွေကို ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်ရင်လည်း ကိုလိုနီပုလိပ်တွေနဲ့ ချစ်တီးဟာ တစ်ကွိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ရတနာသေတ္တာကို ငါတို့ယူသွားကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်

“ အို... ဓားပြတွေထားတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်မတို့ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တော်ကြာ ဓားပြတွေသိသွားလို့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ရန်လာရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လောဘဇောကပ်နေသော ကိုဖိုးအေးက လက်သီးဆုပ်၍

“ အိုကွာ... ငါတို့လျှိုဝှက်ထားရင် ရပါတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ

နှုတ်လုံပြီးတော့ ရွာထဲမှာ ပိပိရိရိနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ။ အရေးကြီးတာက တို့လင်မယားနှစ်ယောက် နှုတ်လုံပြီး အနေအထိုင် ပိပိရိပဲ၊ ပြောနေကြတာတယ်ကွာ၊ ရတနာသေတ္တာကို ယူသွားကြမယ်၊ ပလောင်းထဲက မှီတွေကို ထုတ်မယ် ”

ဟု ပြောရင်း ၎င်းတို့ပင်ပန်းကြီးစွာရှာဖွေခဲ့သော မှီများကို ပလောင်းထဲမှ သွန်ချလိုက်လေ၏။

မအေးစိန်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ပြောမရသဖြင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်ရ၏။ ဓားပြများပိုင်ဆိုင်သော လက်ဝတ်ရတနာများကို ယူဆောင်ချင်စိတ်မရှိတာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ပလောင်းထဲသို့ ကြေးသေတ္တာလေးကို ပုဆိုးဖြင့်ပတ်၍ ထည့်လိုက်၏။ အပေါ်မှ မှီများကို ဟန်မပျက် ဖုံးဖိထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် မအေးစိန်ဘက်သို့လှည့်၍

“ ရှင်မရေ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် သူဌေးဖြစ်ပြီလို့ မှတ်လိုက်ဟ ”

ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်၏။

မအေးစိန်က စိတ်အားတက်ကြွနေသော ကိုဖိုးအေးကိုကြည့်

၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ရှင်ကတော့ သူဌေးဖြစ်ပြီဆိုပြီး ပြောနေ၊ ကျွန်မကတော့ အရမ်းရင်တွေ ထိတ်နေတယ် ”

“ ဘာမှမထိတ်ပါနဲ့ ရှင်မရယ်၊ လူကြံရင် ဘာမဆိုဖြစ်ပါတယ်၊ ငါတို့အိမ်ကိုပြန်ပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြမယ်၊ ရွာထဲ ကိုဝင်ရှင် ဟန်မပျက်စေခဲ့နော် ”

ထို့နောက်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ရွာထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ၎င်းတို့ကဲ့သို့ မှီခူးထွက်သော ရွာသူရွာသားအချို့နှင့် တွေ့လေ၏။

မှီခူးထွက်သူအချင်းချင်း တောထဲ၌တွေ့လျှင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်မြဲဖြစ်၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားကို မြင်သောအခါ ဦးတောကျော်ဆိုသော အဘိုးကြီးက

“ ဖိုးအေးတို့ မှီတွေ တော်တော်ရသလားဟေ့၊ မင်းတို့ လင်မယားကတော့ ပီပီယုကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်လည်း

နှစ်တိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက် မှီတွေ့အများဆုံးတွေ့တာပဲ။ ဒီနှစ် ဘယ်လိုလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဖိုးအေးက မျက်နှာကိုမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း၍

“ ဒီနှစ်တော့ အရင်နှစ်လို မှီတွေ့ များများစားစား မရဘဲ သွားဗျာ၊ ကျွပ်တို့သွားတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် ဦးတော့ကျော်က

“ မှီရတဲ့မျက်နှာဆိုတဲ့ စကားရှိတာပဲ။ မှီတွေ့ရရင် ပျော်တာပါပဲကွာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး အကြမ်းနဲ့ထန်းလျက်ခဲလေး စားရအောင် လာပါဦးကွ ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် ဦးတော့ကျော်၏စကားကြောင့် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။ ဦးတော့ကျော်သည် ရွာထဲ၌ အလွန်စပ်စပ် စုစုနိုင်သော အဘိုးကြီးဖြစ်၏။

၎င်း၏အနီးမှာထိုင်၍ အကြမ်းအိုးသောက်လျှင် ဦးတော့

ကျော်ကြီးက ပလိုင်းထဲရှိမှီများကို လှန်လှောကြည့်ရှုပေလိမ့်မည်။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုဖိုးအေးက

“ မအေးစိန် ဗိုက်နာလာလို့ စောစောပြန်တာပါ ဦးတော့ကျော်ရယ်၊ နောက်တော့မှ အကြမ်းသောက်ပါမယ် ”

ဟု ပြောရင်း ဦးတော့ကျော်ကြီးကို စကားဖြတ်၍ ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

တောထဲ၌ ၎င်းတို့ကဲ့သို့ မှီခူးထွက်သူများနှင့် တွေ့ခဲ့ပြန်၏။ ထိုသူများက ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းဆန်ပြန်၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ခါတိုင်းနှစ်များကဆိုလျှင် တောထဲ၌ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်စားသောက်ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏။

၎င်းတို့ ရွာထဲသို့ရောက်သောအခါ ရွာသားများက မှီရသော မျက်နှာကို လာကြည့်သည် ဆို၏။ ကိုဖိုးအေးတို့ လင်မယားသည် ပလိုင်းထဲ၌ ဖွက်ထားသော ရတနာသေတ္တာကို ရွာသားများတွေ့မှာ

စိုးသဖြင့် ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့၏။

ရွာသားများ ၎င်းတို့အနောက်သို့ လိုက်လာကြပြန်၏။

နှစ်ယောက်သား တဲထဲသို့ရောက်သောအခါ ပလိုင်င်းထဲရှိ ရတနာသေတ္တာကိုထုတ်၍ ဆန်အိုးထဲ၌ ဖွက်ထားရ၏။ ၎င်းတို့ လင်မယား ဆန်အိုးထဲ၌ ရတနာသေတ္တာကို လက်မတင်လေး ဖွက် ထားလိုက်နိုင်၏။

ရွာသားများသည် ၎င်းတို့ရရှိသော မှီများကို လာရောက် ကြည့်ရှုပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် မှီများကို ရွာဦးကျောင်းသို့ ဦးဦးဖျားဖျား သွားရောက်ကပ်လှူလေ၏။ ပြီးနောက် ၎င်းတို့ရရှိသော မှီများကို ရွာသားများကို ပြန်ရောင်းလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် မှီများကို ဟန်မပျက်ရောင်းချ နေသော်လည်း မျက်လုံးထဲတွင် ရတနာသေတ္တာကိုသာ မြင်ယောင် နေလေ၏။

ရွာသူရွာသားများပြန်သွားသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်

သားတဲနောက်သို့ ဝင်၍ ဆန်အိုးကိုဖွင့်ရန်ကြံ၏။

ဆန်အိုးထဲသို့ လက်နှိုက်ရုံရှိသေးသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လူသံ ကြားရ၍ ကမန်းကတန်း ထကြည့်ရ၏။ ထိုအခါ ရွာထဲရှိ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ဆိုသော အဘွားကြီးဖြစ်၏။

ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့မှ

“ ဖိုးအေး... ဖိုးအေး ”

ဟု အော်ခေါ်၍ တဲအတွင်းသို့ဝင်လာ၏။ ဆန်အိုးအနီး၌ ထိုင်နေသော ဖိုးအေးတို့ကို တွေ့လေရာ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ကြီးက

“ ဟဲ့... လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆန်အိုးဘေးမှာ ဘာနိုက်နေတာလဲ၊ ငါ့အထင်တော့ နင်တို့နှစ်ယောက် တောထဲက ဥစ္စာစောင့်သိုက်ကို ရလာပြီထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားလေ၏။ မအေးစိန်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်

“ ဘယ်ကလာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်တွေ့ရမှာလဲ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ် ရယ်၊ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ် မှီဝယ်မလို့လား၊ မှီတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊

အလကားထဲ ထုသွားပေတော့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်သည် မှီများကို အလကား ခုလိုက်သဖြင့် သဘောကျပြီး ပြန်သွား၏။

၎င်းတို့လင်မယားသည် ဒေါ်ဂျမ်းတုတ်ပြန်သွားပြီးနောက် တံအတွင်းရှိ ရတနာသေတ္တာကို ဖွင့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ညသို့ရောက် ရန်သာ စောင့်စားနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် တောထဲမှရရှိသော မှီများကို ချက်ပြုတ်စား သောက်သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ငြိန်ရည်ယုက်ရည် စားဝင် မြင်း မရှိချေ။

ညသို့ရောက်သောအခါ အိမ်တံခါးကိုပိတ်၍ ခြင်ထောင်ကို ထောင်ကာ ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ရတနာသေတ္တာကို သယ်ဆောင် ခဲ့လေ၏။

ခြင်ထောင်ထဲ၌ မီးခွက်ကိုထွန်း၍ ရတနာသေတ္တာကို ဖွင့် လေ၏။ ထိုအခါ သေတ္တာအတွင်း၌ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ခြေကျင်း စသည်ဖြင့် လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။

မအေးစိန်သည် လက်ဝတ်ရတနာများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင် ၍ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လာပြီး

“ ဒီရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွေ အဆင်ပြေသွားမှာပဲ။ မြို့မှာရောက် နေတဲ့ ကျွန်မတို့သမီးလေးကိုလည်း အိမ်ပြန်ခေါ်လို့ရပြီ ”

ဟု လေသံတီးတိုးပြောလေ၏။ ကိုမိုးအေးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်၌ မသူစာဆိုသော သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။

မသူစာလေးသည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိပြီး မြို့ပေါ်၌ နေထိုင်သော ဒေါ်ရွှေမြဆိုသော အဘွားကြီးက သူမကို မွေးစား သားလေ၏။

၎င်းတို့လင်မယား ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် သမီးကလေး အနေ အစား ဆင်းရဲမည်စိုးသဖြင့် စိတ်ကောင်းရှိသော ဒေါ်ရွှေမြထံတွင် ပေးအပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်ရွှေမြကြီးသည် ပင်စင်စားကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ် ပြီး သမီးလေး မသူစာကို လွန်စွာချစ်ခင်၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယား၏ အဓိကရည်မှန်းချက်မှာ စီးပွား
ရေး အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားပြီး မသူစာလေးနှင့် အတူ နေထိုင်ရန်
ဖြစ်၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ရတနာတွေကို ထုခွဲပြီး သမီးလေးနဲ့အတူ
နေရအောင် ပြန်ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီအတွက် အချိန်ယူပြီး ငါတို့
ကြံဆရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မအေးစိန်က လက်ဝတ်ရတနာများကို

ယူ၍ ကြည့်ရှုပြီး

“ ချစ်တီးလှည်းကနေ ရတနာတွေကို ဓားပြတိုက်တာ
ဘယ်သူတွေဖြစ်မယ် ထင်လဲ ”

“ ဓားပြတွေဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတော့ ငါ့အထင်
သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်နဲ့ ပတ်သက်နိုင်တယ်၊ ဦးတိမ်ညွန့်ဟာ လူမိုက်
တွေ မွေးထားတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဦးတိမ်ညွန့်ဆိုမှာ နှစ်လုံးဖြူး
သေနတ်အပြင် လုပ်သေနတ်တွေလည်း ရှိတယ်ကွ၊ တောထဲက

လျှိုထဲမှာ ဦးတိမ်ညွန့်တို့ တပည့်လက်သားတွေ သောက်လက်စရှိတဲ့
ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တို့နှစ်တို့ တွေ့တယ်၊ ဒါဟာ ဦးတိမ်ညွန့်နဲ့ ရတနာ
သေတ္တာ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိကအကျဆုံး သဲလွန်စပဲ”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဦးတိမ်ညွန့်က သူကြီးအမည်ခံပြီး
ဓားပြဖြစ်နေပြီပေါ့ ”

“ ငါ့အထင်တော့ ဓားပြစစ်စစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်
ဘူး၊ ရွာအနီးကို ချစ်တီးလှည်းဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတဲ့အတွက်
ခါတော်မီဓားပြတိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့
လက်ထဲကို ရတနာသေတ္တာရောက်လာတာ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ သိပ်
အရေးကြီးတယ်၊ ရွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်သိသွားရင် ငါတို့
အသက်ပေးရလိမ့်မယ် ”

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် တောထဲမှ ရတနာသေတ္တာ
ကို ရသည့်အချိန်မှစ၍ လောဘဇောကြောင့် လွန်စွာပင်ပန်းဆင်းရဲ
ရ၏။

၎င်းတို့သည် ရတနာသေတ္တာကို တဲအနောက်ရှိ မြေကွက်

လပ်၌ လျှိုဝှက်ပြီး မြှုပ်နှံလိုက်လေ၏။ ထိုနေရာသို့ စဉ့်အိုးကြီး တစ်လုံးနှင့် ဖုံးဖိထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည် လယ်အလုပ်ကို ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရတနာသေတ္တာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရရှိရေးအတွက် နေ့စဉ် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။

မအေးစိန်လည်း ကိုဖိုးအေးနည်းတူ ရတနာသေတ္တာကြောင့် စိုးရိမ်သောက ရောက်ရလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာသေတ္တာ ရရှိပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အကောင်းဆုံး အကြံတစ်ခုကို ရ၏။

ထိုအကြံကို ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ရှင်မရေ... ငါတို့ အကြံရပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မအေးစိန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘာအကြံလဲ ပြောပါဦးတော်၊ ကျွန်မတော့ ခေါင်းတွေ ခြောက်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဖိုးအေးက ဇနီးဖြစ်သူကို

အနီးသို့ခေါ်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ဒီလို ရှင်မရေ၊ ရတနာသေတ္တာကို သူကြီးရဲ့လူတွေဟာ မကြာခဏ သွားကြည့်မှာပဲ၊ ငါ့အထင်တော့ သူကြီးကိုယ်တိုင်တောင် သွားကြည့်ဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မကြာမီ သိမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်သည် ထိတ်လန့်သောမျက်နှာဖြင့်

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ရတနာတွေကို ကျွန်မတို့ယူတာ သူကြီးသိသွားမှာပေါ့၊ ဒါတွေကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခုံးဖိထားနိုင်မှာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ဒီရွာမှာနေလို့ကတော့ တစ်နေ့နေ့ နာ ငါတို့လှက်ထဲမှာ ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သူကြီးသိသွားမှာ ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ရွာမှာနေရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချဖို့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ ဒီရွာကနေ ခွာမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် မအေးစိန်

သည် သတ်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဒီရွာစာတိဆိုပေမဲ့ ရွာကနေ ထွက်သွားဖို့ မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာကနေထွက်သွားပြီး ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ဘာအလုပ်မှ စနစ်မစားတတ်ဘူး ”

“ညံ့ပါ့ ရှင်မရယ်၊ ငါတို့လက်ထဲမှာ ရတနာတွေရှိတော့ အခုလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်စားစရာ လိုမလားကွ၊ တနယ် တကြေးကိုသွားပြီး သူဌေးလုပ်နေလို့ရတာပဲ ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင် ”

“ငါတို့သမီးလေးရှိတဲ့မြို့ကို လိုက်သွားပြီး သမီးလေးကို မွေးစားထားတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြနဲ့ တိုင်ပင်မယ် ”

“သမီးလေးရှိတဲ့မြို့ကိုသွားမယ် ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မလည်း သမီးလေးကို လွမ်းလှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တီးတွေရဲ့ ရတနာတွေကို ဆရာမကြီးမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားမှ ဖြစ်မယ် ”

မအေးစိန်၏စကားကြောင့် ကိုဖိုးအေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာမကြီးက လူရိုးလူပြောင်ကြီးကွ၊ ဒါကြောင့် ရတနာ သေတ္တာကို ပြလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမကြီးကို ဘယ်လို ပြောရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ယောက်ျား ငါ့ရဲ့ အကြံဉာဏ် ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိရမယ်၊ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်၊ ချစ်တီးတွေဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ ငါတို့ လယ်ကို ပြန်မရွေးတော့ဘူး ”

ကိုဖိုးအေး၏စကားကြောင့် မအေးစိန်သည် အလိုမတူဟန် ဖြင့်

“ဘာပြောတယ်ရှင်၊ ချစ်တီးတွေဆီမှာပေါင်ထားတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့လယ်ကို ပြန်မရွေးတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့မှာ ဆူးစရာ ငွေရှိတာပဲ၊ ချစ်တီးရဲ့အတိုးတွေ ကြီးလွန်းလို့ ဒီနှစ်မှာ မရအောင် ပြန်ရွေးမယ်ဆိုပြီး ချစ်တီးဆီမှာ ဘာလို့အဆုံးခံရမှာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် မအေးစိန်၏အမူအရာ တို့ ကြည့်၍ တီးတိုးရယ်မော၍

“မင်း တော်တော်ဒုံးဝေးတဲ့ မိန်းမပဲကွ၊ ချစ်တီးဆီမှာ

၇၆ မင်းမြတ်သူရ

လယ်တွေယာတွေ အဆုံးခံလိုက်ပြီး အိမ်ခြေယာခြေမဲ့ဘဝနဲ့ ငါတို့
လင်မယား ရွာက ထွက်သွားမယ်၊ ဒါဆိုရင် ရွာကထွက်သွားဖို့
အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းရပြီ၊ သူကြီးနဲ့ သူ့လူတွေရဲ့
သံသယကင်းရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မအေးစိန်သည် ကိုဖိုးအေး၏စကားကို နားထောင်ပြီး
သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတံ၍

“ ရှင့်ရဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ရတနာ
သေတ္တာကို ကျွန်မတို့ရတယ်လို့ ဘယ်သူမှယုံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး
ရွာက ထွက်သွားဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းလည်း ရသွား
တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့လယ်တွေ ချစ်တီးလက်မှာ အဆုံးခံ
လိုက်ရတာ နှမြောစရာရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ ငါတို့လယ်တွေဆုံးသွားပေမဲ့ ရတနာတွေ အများကြီး
ရထားတာပဲ၊ ဘာနှမြောစရာရှိလဲ၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့သမီးအေး

နဲ့ အတူနေရဖို့ပဲ၊ သမီးလေးလည်း ငါတို့ကို လွမ်းနေမှာ သေချာ
တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သမီးလေး
မသူဇာ၏အကြောင်းကိုတွေးကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ကိုမိုးအေးတို့လင်မယား ရတနာသေတ္တာကိုရရှိပြီး တစ်ဖက်
ခန့်အကြာ၌ သူကြီးဦးတိမ်ညွန့်သည် မိမိတို့ရရှိထားသော ရတနာများ
ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်လေ၏။

တို့အိပ်မက်ကြောင့် လျှို့ဝှက်ဖွဲ့ထားသော ရတနာများကို
စိုးရိမ်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူ မောင်မောင်တုတ်ကိုခေါ်ကာ တောထဲသို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။

တောထဲသို့ရောက်လျှင် လျှို့ဝှက်သို့ဆင်းရန် ပြင်ကြ၏။
မောင်မောင်တုတ်သည် လျှို့ဝှက်သို့မဆင်းမီ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ သူကြီး... လျှို့ဝှက်ကို လူတွေဆင်းခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်။

ဇာတိမှာ လျှို့ဝှက်ကခြံကို ရှင်းလင်းထားတဲ့ လက်ရာခြေရာတွေ
မြင်တွေ့ရတယ် ”

ဟု အလောတကြီး ပြောလေ၏။

သူကြီးသည် မောင်မောင်တုတ်ပြရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး
နိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ လျှို့ဝှက်ကို အမြန်ဆုံးဆင်းဟေ့ ”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ဆင်းလေ၏။

လျှို့ဝှက်သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ရတနာ
သေတ္တာကို မမြင်ရတော့ချေ။ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ဒေါသ
တကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ တောက်... သူခိုးလက်က သူဂုတ်လုတယ်ကွာ၊ ရွာထဲ

က တစ်ယောက်ယောက်လက်ချက်ပဲဟေ့၊ ငါ့အထင်တော့ မှီခူး
ထွက်တဲ့ကောင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီသတင်းကို မင်း အမြန်ဆုံး
စုံစမ်းစမ်း၊ ရတနာသေတ္တာကို ငါတို့မရအောင် ပြန်ယူရမယ်၊
လိုအပ်ရင် အသက်ပေးရင် ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်

သွားတာ နာတယ်ကွာ ”

ဟု ကြီးဝါးလေ၏။

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်သူကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဇီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းသူဖြစ်၏။ ဦးတိမ်ညွန့်သည် မိမိ၏ လက်ထက်၌ မိဘဘိုးဘွားများထက်ပင် လက်နက်လူသူအင်အား တောင့်တင်းရမည်ဟူသော အယူအဆရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်ထက်၌ တပည့်တပန်းများစွာကို မွေးမြူထား၏။ သူသည် လယ်ယာမြေများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ငွေကြေးအင်အားတောင့်တင်းပြီး လက်နက်လူသူအင်အားများပြား၏။

ဦးတိမ်ညွန့်ရှိသောရွာသို့ မည်သည့်လူဆိုးဓားပြမျှ ကျူး ကျော် ရန်စစ်ခွင့်မရှိချေ။ ဦးတိမ်ညွန့်သည် မိမိ၏ဩဇာအာဏာ ကြီးမားခြင်းကို ဂုဏ်တစ်ခုလို မှတ်ယူ၏။

ဦးတိမ်ညွန့်၏ရွာအနီးသို့ ချစ်တီးအပ္ပနား၏လှည်းဖြတ်မည် ဟူသောသတင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်၏။

ဦးတိမ်ညွန့်သည် မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်လွန်းသူမဟုတ်သော်

လည်း မြန်မာလယ်သမားများအပေါ် အနိုင်ကျင့်လွန်းသော ချစ်တီး များကို မှန်းတီး၏။

ထို့ကြောင့် ချစ်တီးကုလားများကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်ရန် ကြံ၏။ ထိုစိတ်ကူးကြောင့်ပင် ချစ်တီးလှည်း ကို ဓားပြတိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးတိမ်ညွန့်၏တပည့်တပန်းများသည် ချစ်တီးလှည်းကို အောင်မြင်စွာ ဓားပြတိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ၎င်းတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်တီးများ ထံမှ ရတနာသေတ္တာတစ်လုံးကို ရရှိလိုက်၏။

ထိုရတနာများသည် မြန်မာဆင်းရဲသားနင်းပြားများ ပိုင်ဆိုင် သော ရတနာများဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်တီးများထံမှ လှိုသောအခါ မျှုပ်နှံသိမ်းဆည်းထားပြီး အခါအခွင့်ကြိုလျှင် ရပ်ရွာ အကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန် ကြံစည်၏။

ယခု မိမိတို့ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ရတနာ သေတ္တာသည် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားချေပြီ။ ရတနာသေတ္တာ ကို မည်သူရရှိသွားသနည်း။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ရရှိမှာ သေချာ၏။
အရပ်မှလူများ ရတနာသေတ္တာကို ရရှိမည် မဟုတ်ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤတော ဤတောင်ထဲ၌ အများ
ဆုံး သွားလာနေသူများမှာ မိမိတို့ရွာသားများပင် ဖြစ်၏။

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ရတနာသေတ္တာရရှိသူ၏သတင်း
ကို မရရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ချစ်တီးလှည်း ရွာသို့ရောက်
ရှိလာပြီး အကြွေးများကို သိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဖိုးအေးတို့
လင်မယားသည် ချစ်တီး၏ငွေများကို အတိုးရော အရင်းပါ မဆပ်
နိုင်တော့ကြောင်း ကြေငြာလိုက်လေ၏။

ချစ်တီးများသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့၏ လယ်
များကို သိမ်းရန်ကြံလေ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ထိုသတင်းကို
ကြားသောအခါ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့ထံသို့ လာရောက်
မေးမြန်းကြ၏။

သူကြီးကတော် ဒေါ်စိန်လှက

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖိုးအေးရယ်၊ နင်တို့လယ်တွေ ဒီနှစ်
ပြန်ရွှေးနိုင်ပြီထင်ထားတာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မအေးစိန်က တစ်စုံတစ်ခု ငိုယို၍

“ ကျွန်မတို့လည်း ဒီနှစ်ပြန်ရွှေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထား
တာ၊ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ဘူး သူကြီးကတော်ရယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် စိတ်ကောင်းရှိသူ
များဖြစ်၍ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယား၏အဖြစ်ကို များစွာ ကရုဏာ
သက်ကြ၏။

သို့သော် စပါးဈေးကျပြီး တစ်ရွာလုံး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေ
ချိန်ဖြစ်သဖြင့် တောင်မင်းကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင်သောဘဝ ဖြစ်
နေလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော လယ်များကို
ချစ်တီးသူဌေး၏လက်သို့ အပ်လိုက်ရလေ၏။ ထိုနေ့မှာပင် ချစ်တီး
သူဌေး၏ နွားလှည်းသည် ချူသံတလွင်လွင်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး
ချစ်တီးသူဌေး၏ကိုယ်စားလှယ်က

“ ခင်ဗျားတို့လယ်ကို ကျုပ်တို့က မလွဲသာ မရှောင်သာ
သိမ်းဆွဲရမည် ကျုပ်တို့က မရိုင်းပါဘူး၊ လယ်မှာ ပြန်ပြီး
အစားလုပ်ခွင့်ပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် အကြံရှိသူ
များဖြစ်သဖြင့် ချစ်တီးသူဌေး၏လယ်လုပ်ခွင့်ကိုငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

ချစ်တီးသူဌေး၏ကိုယ်စားလှယ် ပြန်သွားပြီးနောက်
ကိုဖိုးအေးက ရွာသားများအား မိမိတို့လင်မယား မြို့တက်ပြီး
ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာဖွေစားသောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုလေ၏။

မအေးစိန်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ကျွန်မတို့သမီးလေးကို မြို့မှာပို့ထားတယ်၊ သမီးလေးနဲ့
နှစ်တွေအကြာကြီး မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ သမီးလေးရှိတဲ့ မြို့ကို
လိုက်သွားတော့မယ်၊ မြို့ကိုရောက်မှ ကြိုရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စား
သောက်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် ကိုဖိုးအေးတို့အဖြစ်

တို့ များစွာကရုဏာသက်ပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သဖြင့်
မြို့သို့ တက်ခဲ့လေတော့၏။ ကိုဖိုးအေးတို့ မြို့တက်သောနေ့၌
တစ်ရွာလုံး ရွာထိပ်သို့ လိုက်လံနှုတ်ဆက်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် မြို့သို့တက်ကာနီး၌ သူကြီး
ဆံသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည်
ကိုဖိုးအေးတို့လည်းကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဖိုးအေးတို့လင်မယား သနားစရာပဲ၊ တစ်ရွာမကောင်း
သူကောင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားရှိပေမဲ့ သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းဆို
တဲ့ စကားလည်းရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သံသယရှိတဲ့ လူတွေ
ဆံမှာ သူတို့လင်မယားကို ထုတ်လိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးတိမ်ညွန့်၏လက်ရုံးတပည့် မောင်မောင်တုတ်
က

“ ကျုပ်ကတော့ ဟိုးအရင်ကတည်းက သူတို့လင်မယား
ကို သံသယရှိတဲ့လူစာရင်းက ထုတ်ထားပြီးသား၊ ဖိုးအေးတို့

ထင်တော့ သိပ်ရိုးတာဗျ။ တောထဲမှာ ရတနာသေတ္တာတွေရင်
သူငြိမ်သိကို အမြန်ဆုံးလာအပ်ကြမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မောင်တုတ်၏စကားကြောင့် သူကြီး
ဦးတိမ်ညွန့်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ရွာထဲမှာ မင်းသံသယအရှိဆုံးလူက ဘယ်သူ
လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်မောင်တုတ်က အဝေးကိုငေး
ကြည့်၍

“ ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျာ၊ ထန်းတောက မျိုးကြီးပဲဗျ၊ မျိုးကြီး
က အဲဒီနေ့က တောထဲမှာ ခိုခူးထွက်တယ်၊ ခိုတွေလည်း အများကြီး
ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်၊ မျိုးကြီးဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး မူပျက်
နေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ် ”

“ ဘယ်လိုမူပျက်တာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး ”

“ မျိုးကြီးဟာ တောထဲကပြန်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ
ထန်းတောမှာ မယ်မယ်ရရ ထန်းမတက်တော့ဘူး၊ ရွာရိုးကိုးပေါက်

လျှောက်ပြီး အလေလိုက်နေတာများတယ် ”

“ ဒါဆိုရင် မျိုးကြီးဟာ မသင်္ကာစရာအကောင်းဆုံးလူ
ဖြစ်နေပြီ၊ လူယုတ်မာကောင်ကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ကွာ ”

သူကြီး ဦးတိမ်ညွန့်သည် ရတနာသေတ္တာပျောက်ဆုံးခြင်း
အတွက် အလွန်ဒေါသဖြစ်နေလေတော့၏။

ကိုဖိုးအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မြို့ပေါ်သို့တက်ပြီး
သမီးလေး မသူဇာရှိရာသို့ သွားလေ၏။ သမီးလေး မသူဇာကို
ခေါ်ယူမွေးစားထားသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် လွန်စွာ
စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်၏။

ရွာ၌ စားဝတ်နေရေးမပြေလည်၍ မြို့ပေါ်တက်လာသည်
ဆိုသောအခါ ဒေါ်ရွှေမြက

“ မင်းတို့လင်မယားရဲ့ကံကလည်း ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြို့ပေါ်ကိုတက်လာမှတော့ အဒေါ်မြတို့ ရှိပါတယ်၊
အားမငယ်ပါနဲ့၊ မင်းတို့နေဖို့ စားဖို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ အဒေါ်မြရဲ့အိမ်မှာပဲ
နေ၊ မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့ကွယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သမီးလေး မသူစာသည် မိဘများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ မသူစာလေးသည် ဒေါ်ရွှေမြကို အဖွားအရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြင်နာသော်လည်း မိဘရင်းခြာများကို အစဉ်အမြဲသတိရလွမ်းဆွတ်နေလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြ၏အိမ်ကလေး၌ ပင် လောလောဆယ် နေထိုင်လေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ၎င်းတို့ထံတွင် ချစ်တီးတိုက်မှရရှိသော ရတနာများရှိနေသော်လည်း ၎င်းတို့ရောက်ရှိ နေသော မြို့သည် ရွာနှင့်အလွမ်းမကွာဝေးသဖြင့် သူကြီးတို့လူစု ရိပ်မိမှာစိုး၏။

ထို့ကြောင့် ရတနာများကိုရောင်းချ၍ သူဌေးသူကြွယ် မလုပ်သေးဘဲ ကြောင်လက်သည်းဖွက်သကဲ့သို့ နေထိုင်ရန်ကြံစည်၏။ ကိုဖိုးအေးက ဇနီးဖြစ်သူကို မြို့ရွာနာရားသို့ ခေါ်ဆောင်၍

“ရှင်မရေ... လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ထုခွဲပြီး ဒီမြို့မှာ သူဌေးလုပ်နေလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ချင်းညချင်း ငါတို့ သူဌေး

ဖြစ်သွားရင် သူကြီးတို့လူစု ရိပ်စားမိသွားမယ်၊ လောလောဆယ် ငါတို့ သူဌေးလုပ်လို့မရသေးဘူး၊ ကိုယ့်ဘူးကိုယ်ချွန်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ နေထိုင်ရင် စီးပွားရေးလုပ်ရန် အခွင့်အလမ်းကို စောင့်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် သူမ၏ ထင်းရှူး
သေတ္တာမှ ထင်ရှူးသားတစ်ချပ် ကွာကျနေကြောင်း တွေ့ရ၏။
ထို့ကြောင့် တူနှင့်သံကိုယူ၍ ထင်းရှူးသေတ္တာကို ပြန်ရိုက်ထေး
လေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြ၏ ထင်းရှူးသေတ္တာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသွားပုံထို
ကြည့်၍ ကိုဖိုးအေးသည် စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နိုင်မည့် အခွင့်အရေး
ကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ ရှင်မရေ... ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
သိပြီ၊ ငါ ထင်ရှူးသားတွေဝယ်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးတွေ လုပ်

ထင်းမယ်၊ ဇွဲပြင်မှာ ထင်းရှူးသားတွေ ဝယ်လို့ရတာ ငါ
သိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ရှင်က ထင်းရှူးသေတ္တာ လုပ်တတ်လို့လား ”

“ မခက်ပါဘူး ရှင်မရယ်၊ ငါ လူပျိုဘဝတုန်းက ရွာမှာ
ဆက်သမားလုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာ ကောင်းကောင်းလုပ်
တတ်တာပဲ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်ပြီး အိမ်မှာထိုင်ရောင်းလည်းရ
တယ်၊ ဘူတာမှာ သွားရောင်းလည်းရတယ်၊ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်
ဆွဲနဲ့ လိုက်ရောင်းလို့လည်းရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသားများကိုဝယ်၍
ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သပ်ရပ်စွာ လုပ်ကိုင်လေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ၏ ရောင်းဈေးကိုလည်း
အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာစေပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍
ဆပ်လေ၏။

မိမိပြုလုပ်ပြီးသော ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ခြေထောက်ထုတ်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာရောင်းသည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို လည်း ကိုယ်တိုင်ရေးလေ၏။

ကိုဖိုးအေး၏ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို လူများလာရောင်းကြည့်ရှုပြီး ဈေးနှုန်းချိုသာခြင်း၊ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့် ဝယ်ယူသွားလေ၏။

ကိုဖိုးအေး၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အမူအရာကို သဘောတူ၍လည်း ဝယ်ယူကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးအေးတို့မိသားစုလေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာရောင်းချသောအလုပ်ဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလေ၏။ ကိုဖိုးအေးတို့၏ သမီးလေး မသူစာသည် ကိုဖိုးအေး ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးပြုလုပ်သည့်အခါ အနီးသို့လာ၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုလေ၏။ သူမသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ချစ်ခင်၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ၎င်းတို့၏သမီးလေး မသူစာကို မြို့ထဲသို့ ဆရာချစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းတက်စေ၏။ ဆရာချစ်သည် မြို့

ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ခေတ်ဆန်သဖြင့် အင်္ဂလိပ် မြန်မာဘာသာ နိုင်နင်း၏။

မသူစာသည် စာတော်သော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မသူစာအား ဒေါ်ရွှေမြကြီးက အိမ်၌ နေစဉ် အသင်ပေးလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြ၏အိမ်၌ ကပ်ရပ်နေထိုင်ရင်း တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကြာသောအခါ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများဖြစ်လာပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ဝယ်ရန်ကြံ၏။

ဆရာမကြီးသည် သဘောကောင်းမွန်သူဖြစ်သောကြောင့်

“ နင်တို့လင်မယား ငါနဲ့ပဲ အတူနေပါလားဟယ်၊ ဘာလို့ အိမ်ဝယ်ရတာလဲ၊ ဒီအိမ်ကို ငါသေသွားရင် နင်တို့မိသားစုပဲရမှာပဲ မှာလည်း ဆွေမျိုးရင်းခြာရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့သည် ဆရာမကြီး၏အိမ်၌ နေထိုင်ရသည်မှာ

အိမ်ဝယ်ရန်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ဝယ်
ဆရာမကြီးအိမ်နှင့် နှစ်အိမ်သာခြား၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထိုအိမ်၌နေထိုင်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာ
ကို ဆက်လက်ရောင်းချလေ၏။ သူသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ
စီးပွားဖြစ်ရောင်းချနေရင်း ထိုအလုပ်ကို လေးစားမြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုး
ထားလာ၏။

ထို့ကြောင့် ပိုမိုအလေးအနက်ထားပြီး ပြုလုပ်ရောင်းချ
၏။ မိမိ၏လက်ဖြင့်ပြုလုပ်ပြီး သေသပ်ကျနသော ထင်းရှူးသေတ္တာ
လေးတစ်လုံး ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် လွန်စွာဝမ်းသာပီတိဖြစ်၏။

မသူစာလေးသည် ကျောင်းအားသည့်အချိန်၌ ကိုဖိုးအေး
လင်မယား၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေတတ်၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြ၏အိမ်သို့
ပြန်ပြီး နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ပြုလုပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြို့ကလေး၌ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများ ပြုလုပ်
ရောင်းချပြီး အသက်မွေးခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ မသူစာသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများအနီးရှိ
သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ စာကျက်နေလေ၏။ ထိုသို့စာကျက်ရင်း အနီးရှိ
သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ချိုးကလေးတစ်ကောင် လာနား၏။

မသူစာသည် ချိုးငှက်ကလေးကိုကြည့်ရင်း သူ၏လက်ထဲရှိ
ဖောင်တိန်ဖြင့် ချိုးကလေး၏ပုံကို ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်၌ ရေးသားမိ
လျက်သားဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထင်ရှူးသားများဝယ်၍ ပြန်လာသော
ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်ရှိ ငှက်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်
ကာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ကြည့်စမ်း... ငါ့သမီးဆွဲထားတဲ့ ငှက်ရုပ်ကလေးက
လှလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အဖေထင်ရှူးသေတ္တာပေါ်မှာ ငါ့သမီး
ရေးတဲ့ ငှက်ရုပ်လေးတွေ တံဆိပ်လုပ်ပြီးသုံးရမယ်၊ ထင်းရှူးသေတ္တာ
တွေမှာ ငှက်ရုပ်လေးတွေ အမှတ်တရ ရှိနေတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဖိုးအေးသည် ၎င်းပြုလုပ်သော ထင်းရှူး

သေတ္တာပုံးများ၏ ခေါင်းတစ်နေရာ၌ ငှက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို တံဆိပ်အဖြစ် ရေးဆွဲခဲ့လေ၏။

ထိုငှက်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ပြုလုပ်သူမှာ ကိုဖိုးအေးဖြစ်ကြောင်း လူအများသိကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထင်းရှူးသေတ္တာဝယ်လိုသူအချင်းချင်း “ ငှက်ရုပ်တံဆိပ် ထင်းရှူးသေတ္တာကို ဝယ်ကြကွ၊ သူ့ရဲ့ လက်ရာ သိပ်ကောင်းတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ကြ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ၌ အနက်ရောင်ဆေးဖြင့် ငှက်ရုပ်ရေးဆွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထင်းရှူးသေတ္တာများ ပိုမိုရောင်းချ ရလေ၏။

ငှင်း၏လက်ရာကို ပိုမိုလူသိများ ထင်ရှားလာခဲ့၏။

ကိုဖိုးအေးသည် သမီးလေး မသူဇာကို အလွန်ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် မသူဇာ၏ အားလပ်ရက်များ၌ မြို့ပြင်ရှိ ရေကန်ကြီးသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။

ထိုရေကန်ကြီးသည် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် အေးမြနေသော ဘော၏အလယ်မှာ ရှိ၏။

မသူဇာသည် ရေကန်ကြီး၌ ရေချိုးခြင်းကို အလွန်နှစ်သက် ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းအားရက်တိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား ရေကန်ကြီး သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ခိုင်း၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ရေကန်ကြီးသို့ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဂန္ဓ ဘာကမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုဖတ်ကာ ရေချိုးနေသော မသူဇာကို စောင့် မော့ရှု၏။

မသူဇာသည် ရေကန်ကြီး၌ ရေချိုးပြီးနောက် သရက်တော ကြီးသို့သွားကာ ဖခင်အား သရက်သီးများ ခူးခိုင်း၏။ သရက်သီး ပြုပြီးသောအခါ ခွဲစိတ်၍ ထိုနေရာ၌ပင် စားသောက်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုဖိုးအေးသည် မသူဇာအား လက်ဆွဲ၍
မြို့ပြင်ရေကန်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ရေကန်ကြီး၌ မသူဇာ
ရေချိုးနေစဉ် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
ကိုဖိုးအေး အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ မသူဇာလေးက မိမိတို့
လှုပ်နှိုးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မသူဇာက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ အဖေ... အဖေ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ အစ်မကြီးတစ်
ယောက် ရေကန်ထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်ဆိုပြီး

ဘုရား ဆုတောင်းနေတယ်၊ မြန်မြန်လာပါ အဖေ၊ အဖေနောက်
ကျရင် အစ်မကြီး ရေကန်ထဲကို ခုန်ဆင်းတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် သမီးငယ်၏စကားကြောင့် အိပ်မှုနံ့စုံမှား
ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကိုပွတ်၍ ရေကန်ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရေကန်ထဲသို့ခုန်ဆင်းရန် ကြံစည်နေသော မိန်းမပျို
တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် မိန်းမပျို၏ အမူအရာ
ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူမ၏အနီးသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် မိန်းမပျိုကို လက်မတင်လေး ကယ်တင်နိုင်
၏။ မိန်းမပျိုသည် ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် မျက်စိတစ်မှိတ်သာ
လိုတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် သူမ၏လုပ်ကြံမှု မအောင်မြင်သောအခါ
ကိုဖိုးအေး၏ ချုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို ရုန်းကန်၍

“ ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ သေချင်လို့ပါ၊ သေပါရစေ၊

ကျွန်မဘဝက အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက မိန်းမပျိုကို ချုပ်ကိုင်၍

“ မလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမအသက်အရွယ် ငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်ဆိုတာ အမေ့ ငါးရာ ငါးကမ္ဘာခံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လောကကို လွယ်လွယ်နဲ့စိတ် လျော့ချင်ရတာလဲ။ ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိနေလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုက ရှိုက်ငို၍

“ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကဲ့ပဲ ကျွန်မဖခင်ဟာ တောထဲမှာ မျှစ်ခူးရင်း အဖျားမိပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။ မိခင်ကတော့ သမီးကိုစောင့်ရှောက်မဲ့ အစား အင်းသူကြီးရဲ့တပည့် လူမိုက် ဝင်းစိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ ယူလိုက် တယ်။ ဝင်းစိုးဟာ လူမိုက်ပီပီ အင်မတန်ယုတ်မာတယ်။ သူဟာ အမေနဲ့ ယူပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မကို ထိကပါး ရိုက်ပါးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်မကို အဓမ္မပြုကျင့်ဖို့ကြိုးစားတာ မအောင်မြင် တဲ့အဆုံး အမေနဲ့ကျွန်မကို ရန်တိုက်ပေးတယ်။ အမေဟာ သူ့လင်လူယုတ်မာရဲ့ စကားကိုယုံပြီး ကျွန်မကို ဆဲဆိုကြိမ်း

မောင်းတယ်။ အမေ့ကို စိတ် မနာပေမဲ့ လူ့လောကကြီးမှာနေရတာ ကျွန်မမပျော်တော့ဘူး။ အမေဟာ ကျွန်မရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်တယ်။ အမေသာ မရှိရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုနေမှာလဲ။ အမေနဲ့ကျွန်မဟာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ အမေ ကျွန်မကို အိမ်ပေါ်ကမောင်းချတာ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူ့ လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်မနေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ့် ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် စိတ်ကောင်းရှိသူပီပီ တစ်ယောက်လိုနေသော မိန်းမပျိုကိုကြည့်၍ များစွာ ကရုဏာသက်မိ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုကို အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ကိုဖိုးအေးသည် မိန်းမပျိုအား ချောမောပြီး မိမိ၏အိမ်ရှိရာ သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

မိန်းမပျို အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တအံ့တသြကြည့်ရှုနေ သော မအေးစိန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေ၏။ မအေးစိန်သည်

အကျိုးအကြောင်းသိရလျှင် မိန်းမပျိုကို ကရုဏာသက်သွားပြီး

“ မကြံကောင်းမစည်ရာ ညီမရယ်၊ ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာ ဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိတာပေါ့၊ ဘာလို့ လွယ်လွယ်နဲ့အရှုံးပေးရတာလဲ၊ လောကမှာ လူတိုင်း အခက်အခဲရှိတာပဲ၊ အချိန်တန်ရင် ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏။

မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံသော မိန်းမပျိုသည် တနှံ့နှံ့သာ ငိုယိုနေလေ၏။ မအေးစိန်သည် မိန်းမပျို၏ပခုံးလေးကို ပွတ်သပ်၍ ချောမြူလေ၏။

ထိုသို့ချောမြူရင်း မအေးစိန်က

“ ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ညီမ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အစ်မကို ကိုယ့်ဆွေမျိုးအရင်းလို သဘောထား၊ အစ်မလည်း ညီမကို မြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်ညီမလေးလို ခင်မိပါတယ်၊ အစ်မတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေပါ၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရခဲပါတယ် ညီမရယ်၊ လောကကို ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့အရှုံးမပေးရဘူး ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏။

စိတ်ကောင်းရှိသော ကိုဖိုးအေးကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတော့ လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို ကယ်ခွင့်ရလို့ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ ညီမမှာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေကိုမေ့ထား၊ အစ်ကိုတို့နဲ့ပဲ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနေ၊ ဟုတ်လား ”

ဟု ဝင်ရောက်ချောမောပြန်၏။

ထိုသို့ချောမြူရင်း မိန်းမပျိုသည် တဖြည်းဖြည်း ရှိုက်ငိုနေရာမှ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ မအေးစိန်သည် မိန်းမပျိုကို အိပ်စက်ရန် နေရာစီစဉ်ပေးလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အိပ်စက်ပြီး ညနေစောင်းသောအခါ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာ၏။ ထိုအချိန်၌ မိန်းမပျိုသည် အနည်းငယ်တည်ငြိမ်နေပြီး ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းသိမ်းလာနိုင်ပုံရ၏။

ထိုအခါမှပင် ကိုဖိုးအေးတို့သည် ချောမော၍ သူမ၏အမည်ကို မေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုက ညှိုးငယ်သော အမူအရာဖြင့်

“ ကျွန်မမှာမည် ခင်မေရီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ထဲ
သေတော့၊ အစ်ကိုကြီးတို့လင်မယားနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ အေးချမ်း
သွားတယ်၊ လောကကြီးကို အရှုံးပေးပြီး ထွက်သွားချင်စိတ်လည်း
မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ မတွေ့ခင်က စိတ်ညစ်တာမှ ပြောပြ
တတ်အောင်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မအေးစိန်က ရယ်မော၍

“ အေးချမ်းသွားတယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါဆိုရင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးလို့ အစ်မထံ
ကတိပေးစမ်း ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက တွေ့ဝေခြင်းမရှိဘဲ မိမိကိုယ်
မိမိ ဒုက္ခမပေးတော့ပါဟု ကံတိပေးလေ၏။

မအေးစိန်သည် မိန်းမပျိုအား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ
ဝယ်ယူ၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။

မသူစာကလေးကလည်း မိန်းမပျိုကို အစ်မတစ်ယောက်
သဖွယ် ခင်မင်သောအမူအရာဖြင့် ဆက်ဆံလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခင်မေရီဆိုသော မိန်းမပျိုသည် ကိုဖိုးအေးတို့၏
နေအိမ်၌ သောင်တင်ခဲ့လေ၏။ ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည်
စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်သူများဖြစ်၍ ခင်မေရီကို ညီမအရင်းသဖွယ်
ချစ်ခင်ကြင်နာ၏။

လူအများကမေးမြန်းလျှင် ခင်မေရီကို ညီမလေးဟူ၍သာ
ပြောဆို၏။ ခင်မေရီသည် မအေးစိန်နှင့်အတူ အိမ်မှုကိစ္စများကို
ပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်၏။

မအေးစိန်သည် သူမအတွက် အဝတ်တစ်ထည်ဝယ်သည့်
အခါ ခင်မေရီအတွက်လည်း အဝတ်တစ်ထည်ဝယ်၏။

သနပ်ခါးတုံး၊ မျက်နှာချေအခဲ စသည်တို့ ဝယ်ယူသည့်အခါ
၌လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်၏။ ကိုဖိုးအေးသည် သူ၏ထင်းရှူးသေတ္တာ
များကို ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးတန်းများ၌ သွား၍ရောင်းချလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ရောင်းချသည့်အခါ မအေးစိန်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်ယူ
သွားတတ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ခင်မေရီသည် ကိုဖိုးအေးတို့နှင့်အတူ မကွေး

မြသလွန် ဘုရားပွဲတော်သို့ လိုက်ချင်သည်ဆို၏။ ထိုအခါ ကိုဖိုးအေးသည် သမီးလေး သူ့စာကို ဒေါ်ရွှေမြကြီး၏နေအိမ်၌ အပ်၍ မအေးစိန်နှင့် ခင်မေရီကိုခေါ်ကာ ဘုရားပွဲသို့ သွားလေ၏။

ဘုရားပွဲတော်၌ နေထိုင်စားသောက်ရခြင်းသည် ပင်မဆင်းရဲလှသဖြင့် သမီးလေးကို ခြို့မှာပင် ထားရှိ၏။

ဘုရားပွဲတော်သို့ရောက်သောအခါ ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ရောင်းချလေ၏။ မအေးစိန်နှင့် ခင်မေရီလည်း ကိုဖိုးအေးနှင့်အတူ ကူညီရောင်းချလေ၏။

ထိုသို့ဈေးရောင်းရင်း ခင်မေရီသည် အပျိုအရွယ် မိန်းမတို့ပီပီ လှပစွာ ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုသို့ပြင်ဆင်သည့်အခါ ကာလသားများသည် ခင်မေရီ၏ နောက်ပိုးရန်အလို့ငှာ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ဝင်ရောက်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ခင်မေရီက အမူပိုပိုဖြင့် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများကို ဝယ်ချင်အောင် ရောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများ ပိုမို၍ ရောင်းထွက်လေ၏။ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးများ ရောင်းချရ၍ ကိုဖိုးအေးသည် ပျော်ရွှင်ပြီး

“ ငါ့ညီမအစွမ်းကြောင့် ထင်းရှူးသေတ္တာတွေ ပိုရောင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးပွဲတော်ကြီးပြီးရင် ငါ့ညီမအတွက် ပခုမ္မာပိတ်စနဲ့ စူရတီလုံချည် ဝယ်ပေးရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေလေ၏။

ကိုဖိုးအေး ၏ဇနီးဖြစ်သူ မအေးစိန်ကမူ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရ၏။

မိမိ၌ ခင်မေရီကဲ့သို့ အရည်အချင်းမရှိဟူ၍ သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးလည်း ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မအေးစိန်သည် ခင်မေရီကို ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်သော်လည်း ကိုဖိုးအေး၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ခင်မေရီသည် ရေချိုးဆီပိတ် ရေချိုးပြီး အလှအပပြင်ဆင်ကာ ပွဲခင်းထဲ၌ လှည့်လည်လေ၏။

ခင်မေရီသည် ပွဲခင်း၌ အတန်ကြာအောင်လှည့်လည်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ပြန်ရောက်လာ၏။ မအေးစိန်သည် ခင်မေရီကို ဆီးကြို၍

“ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ညီမ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ခင်မေရီက အနောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ဟိုလူတွေ ညီမကို နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတယ်၊ သူတို့ကြောင့် ညီမသိပ်ရှက်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ အနီး၌ထိုင်နေသော ကိုဖိုးအေးသည် ခင်မေရီ၏စကားကိုကြားပြီး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ကာ

“ ငါ့ညီမကို ဘယ်သူတွေလိုက်နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ မိုဏ်ရိုင်းလှချည်လား၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သားတွေလား ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ကိုဖိုးအေး၏စကားမဆုံးမီ ပွဲခင်းထဲသို့ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုသူများကိုကြည့်ပြီး ခင်မေရီက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ ဟိုမှာ ညီမကိုနှောင့်ယှက်တဲ့သူတွေ လိုက်လာပြီ ” ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ခင်မေရီကို ညီမအရင်းသဖွယ် သဘောထားသဖြင့် သူမအား လိုက်လံနှောင့်ယှက်သူများကို ဒေါသတကြီး ဆီးကြို၍

“ ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ညီမကို ဘာလို့လိုက်နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ မင်းတို့မှာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မေရီကိုနှောင့်ယှက်သူများသည် မိုက်မိုက်တန်းကန်းသမားများဖြစ်၍ ကိုဖိုးအေးအား မထိမဲ့မြင် အမှုအရာဖြင့်

“ အပျိုကို လူပျိုလိုက်တာ ဘာဆန်းလဲ ယောက်ဖကြီးရ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသပူန်ထရတာလဲ၊ ယောက်ဖကြီးလည်း နောက်ပိုးရူးမလုပ်ဖူးဘူးလား ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဖိုးအေးသည် ရိုးသားသူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ၏စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကာလသားတစ်ဦးကို

စတင်ထိုးကြိတ်ရာမှ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားလေ၏။

ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်များက ရန်ပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြန့်ဖြေကြ၏။ ကိုဖိုးအေးကတစ်ယောက်၊ ကာလသားများက သုံးယောက် ဖြစ်သဖြင့် ကိုဖိုးအေးသည် ထိုခိုက်ဒဏ်ရာများစွာ ရရှိလေ၏။

မအေးစိန်သည် ခင်မေရီကြောင့် ကိုဖိုးအေး ဒဏ်ရာရသဖြင့် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး ခင်မေရီကို မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ငါ့ညီမ... နောက်ဆိုရင် ပွဲခင်းထဲကို တစ်ယောက်တည်း မလျှောက်နဲ့တော့၊ အစ်ကိုဟာ မင်းကြောင့် ရန်ဖြစ်ရပြီ၊ သူတစ်သက် မှာ တစ်ခါမှ ရန်ဖြစ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခင်မေရီသည် မအေးစိန် စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိ၍ နောက်တစ်ကြိမ် ပွဲခင်းထဲသို့မထွက်ပါဟု ကတိပြုလေ၏။ ခင်မေရီသည် ဒဏ်ရာရသွားသော ကိုဖိုးအေးကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီမကြောင့် လူရမ်းကားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ”

ဟု ပြောကာ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးလေ၏။

မအေးစိန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာ ဘစ်မျိုး ခံစားရပြန်၏။

ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးမှပြန်လာသောအခါ ခင်မေရီသည် မအေးစိန် ညီ လင်မယားထက် သူ့စာလေးနှင့်သာ ဆော့ကစားနေလေ၏။

သူမသည် သူ့စာကိုခေါ်၍ မြို့ပြင်ရေကန်ကြီးသို့ သွားတတ်၏။ သူ့စာသည် ရေကန်ကြီး၌ အလွန်ပျော်ရွှင်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မြို့လယ်ခေါင်ဈေး၌ တည်လည်သွားလာနေတတ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသားများဝယ်ရန် အနီးအနားမြို့သို့ ခရီးထွက်ရန် ကြံစည်၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ခရီး သွားခါနီးသောအခါ မအေးစိန်၏ပရုံးကိုဖက်၍

“ ထင်းရှူးသားတွေ အများကြီးဝယ်ရမယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေ နောက်ဆုံးလုပ်ရောင်းတာပဲ။ ထင်းရှူးသား တွေ ကုန်ရင် မရောင်းတော့ဘူး။ တောထဲက ငါတို့ရထားတဲ့ ရတနာတွေကို ထုခွဲပြီး အညာဆန်လှေကြီးတစ်စီးထောင်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်သည် ကိုဖိုးအေး၏အကြံအစည်

ကို သဘောကျသွားပြီး

“ ရှင့်အကြံကောင်းတယ် ကိုဖိုးအေး၊ ကျွန်မတို့ ဆောကနေ မြို့တက်လာတာလည်း သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူမှ မရိုက်မိတော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့၏စကားကို နားစွန်နားဖျားကြားသော ခင်မေရီသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး

“ ဟင်... အစ်ကိုကြီးက ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်မရောင်း တော့ဘဲ လှေကြီးတစ်စီးဝယ်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ် ဟုတ်လား၊ လှေကြီး တစ်စီးဝယ်မယ်ဆိုဟော ငွေတွေအများကြီးလိုမှာပဲ၊ အဲဒီငွေတွေ ဘယ်ကရမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုဖိုးအေးတို့လင်မယားသည် ခင်မေရီကို ညီမအရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်၌ ချစ်တီးများထံမှ ရတနာသေတ္တာ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရန် ကြံစည်ထား၏။

လောလောဆယ် ခင်မေရီအား အမှန်အတိုင်းပြောရန်
မဖြစ်နိုင်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိုးအေးက

“ အစ်ကိုကြီးတို့မှာ လှေဝယ်နိုင်မဲ့နည်းလမ်းရှိပါတယ်
ညီမလေးရယ်၊ လောလောဆယ် ရှင်းမပြသေးဘူး၊ နောက်တော့မှ
ဘယ်လိုလှေဝယ်မယ်ဆိုတာ ရှင်းပြမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီသည် ဆက်လက်၍မေးနေခြင်း
မရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် ခရီးထွက်ကာနီး သမီးလေးသူဇာကို ပွေ့ချီ
၍

“ သူဇာ... သမီးလေး၊ အဖေပြန်လာရင် ဘာလိုချင်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူဇာက

“ စွန်လည်ပျံ မျက်နှာချေမှုန့် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးက ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... သမီးက စွန်လည်ပျံ မျက်နှာချေ
မှုန့်တောင် လိုချင်နေပြီဆိုတော့ အဖျိုကြီးလုပ်ချင်နေပြီပေါ့ ”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုဖိုးအေးသည် ထင်းရှူးသားများဝယ်ရန်
သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုဖိုးအေးမရှိသောအခါ မအေးစိန်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာ
များကို မိမိကိုယ်တိုင် ရောင်းချရလေ၏။ ထိုသို့ ထင်းရှူးသေတ္တာ
ရောင်းနေစဉ် ခင်မေရီသည် မအေးစိန်၏အနီးသို့ကပ်၍

“ အစ်ကိုပြန်လာရင် အညာဆန်လှေဝယ်မယ်ဆိုတော့
အစ်မတို့မှာ ပိုက်ဆံတွေရှိလို့ပေါ့နော် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မအေးစိန်သည် ခင်မေရီ၏မေးခွန်းကြောင့် ပြေဆိုရန် ခက်ခဲ
သွားလေ၏။ ၎င်းတို့ ချစ်တီးများထံမှရရှိထားသော ရတနာသေတ္တာ
၏အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရနိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ခင်မေရီက မအေးစိန်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ပြောပါ အစ်မရယ်၊ ညီမ သိချင်လို့ပါ။ အစ်မတို့
အညာဆန်လှေကြီးဝယ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာသွား ”

တယ်။ အစ်မတို့ကို ညီမက ကိုယ့်မောင်နှမအရင်းအခြာတွေလို သဘောထားတယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း ထင်းရှူးသေတ္တာတွေ လုပ်ရောင်းရမှာမကြည့်ရက်ဘူး။ အစ်မတို့ အခုလို အညာဆန်လှေကြီးဝယ်နိုင်တော့မယ်ဆိုတာသိရတော့ ဝမ်းသာ သွားတယ်။ ဘာလဲ... အစ်မတို့လင်မယား ထိတွေ့ ဘာတွေ ပေါက်... လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။

မအေးစိန်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ခင်မေရီ၏ စေတနာသန့်သန့်နှင့် မေးမြန်းသည်ဟူလည်း ယုံကြည်၏။

ထို့ကြောင့် သူမတို့ဇနီးမောင်နှံ မှီခူးထွက်ရင်း ရရှိထားသော ရတနာများအကြောင်းကို ပြောရန်ကြံ၏။ သို့သော် ထိုသို့ပြောရန် ကြံပြီးကာမှ ကိုဖိုးအေးမျက်နှာကိုမြင်မိပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူ ဖြန် လာမှ ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော ခင်မေရီ၏ပခုံးကို ဖက်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို အချိန်တန်ရင် ညီမသိရမှာပေါ့ ကွယ်။ ညီမဝမ်းသာအောင် အစ်မတို့ ပြောပြမှာပါ။ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာအောင် စောင့်လိုက်နော်။ သူပြန်လာရင် ပြောပြတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ အကိုကြီး မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆို ပြန်လာတော့မှာ ပဲ။ အစ်မ အခုပဲ ပြောပြလိုက်ပါ။ အစ်ကိုကြီးပြောပြတာထက် အစ်မပြောပြတာကို ပိုနားထောင်ချင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်သည် မိမိ၏ယောက်ျား

ပြောပြခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်မည်ဟု ယူဆလိုက်၏။

သူမ၏ရင်ထဲတွင် ကိုဖိုးအေးက ခင်မေရီကို ညီမလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရေးတယူပြုခြင်းကို မနှစ်မြို့ချင်သလို ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရတနာသေတ္တာ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

မအေးစိန်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် တောထဲမှ

ရတနာများရရှိခြင်းကို ပြောပြနေလေ၏။ ခင်မေရီသည် အံ့သြဟန်

ဖြင့် စိတ်စင်တစား နားထောင်နေလေ၏။

မအေးစိန်၏စကားအဆုံး၌ ခင်မေရီက

“ အစ်မတို့အဖြစ်က ဆန်းလိုက်တာ၊ ကံလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်နော်၊ ချစ်တီးတွေဆီက ရတနာသေတ္တာကို သူကြီးက သူ့လူတွေက အသက်ပေးပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ဓားပြတိုက်တာထက် ရတနာသေတ္တာကိုရတော့ အစ်မတို့လင်မယားက ရသွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်က သက်ပြင်းချ၍

“ အစ်မတို့လင်မယားမှာ ကြီးပွားချမ်းသာစေတဲ့ ကံကြော့ပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရတနာတွေကို အစ်မတို့လင်မယား မောင်ပိုင်မစီးပါဘူး၊ အများအကျိုးရှိတဲ့နေရာတွေမှာ လှူဖို့တန်ဖိုးလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

“ အစ်မတို့ရဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်ပုံကို သာမန်ခေါ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ရတနာသေတ္တာကို ဘယ်မှာဖွက်ထားတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မအေးစိန်သည် ခင်မေရီ၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ရတနာသေတ္တာကို အိမ်အောက်က မဲဇလီပင်အောက်မှာ မြှုပ်ထားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများဝင်းလက်သွားလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုနေခြင်းကို အိမ်ခန်းထဲမှ နားထောင်နေသော သူဇာလေးသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ အဖေ့နဲ့ အမေပဟာ တောထဲက ရတနာသေတ္တာကိုရပြီး တော့ ငါတို့အိမ်အောက်က မဲဇလီပင်ကြီးအောက်မှာ မြှုပ်ထားတာပေါ့၊ မဲဇလီပင်အောက်မှာ ငါ အမြဲကစားပြီး ရတနာသေတ္တာမြှုပ်ထားတာ မသိဘူး ”

ဟု တွေးတောနေလေ၏။

သူဇာသည် တစ်ညလုံး မဲဇလီပင်အောက်မှာမြှုပ်ထားသော

ရတနာသေတ္တာအကြောင်းကို တွေးပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

သူစာသည် အိပ်ရာထဲ၌ ဟိုသည်လူးလွန် အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအနိက်မှာပင် အိမ်၏နံဘေးမှ အသံကြားရ၍ ထကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မီးအိမ်ကိုင်ဆွဲထားသော လူတစ်ဦး အိမ်အနောက်သို့ တိတ်တဆိတ်သွားလာနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူစာသည် ထိုသူကို အလင်းရောင်ဖြင့် သေချာစွာကြည့် ရှုသောအခါ ခင်မေရီဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ခင်မေရီသည် အိမ်အနောက်သို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေ၏။

မဲလီပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ မီးအိမ်ကို မြေပေါ်၌ချ ၍ သံတူရွင်းတစ်လက်ဖြင့် မဲလီပင်အောက်ရှိ ရတနာသေတ္တာကို တူးဆွနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

အစ်မ ခင်မေရီသည် အဘယ်ကြောင့် မဲလီပင်အောက်ရှိ ရတနာသေတ္တာကို တူးဆွနေသနည်း။ မိဘများရယူထားသော ရတနာသေတ္တာကို ရယူချင်စိတ်ကြောင့် တူးယူခြင်းပေလော။

သူစာလေးသည် ကလေးသာသာပင်ဖြစ်သော်လည်း မိဘ များ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရယူထားသော ရတနာသေတ္တာဆုံးရှုံးသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် အနီး၌အိပ်ပျော်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို လှုပ်နှိုး ကာ

“ အမေ... အမေ၊ အစ်မ ခင်မေရီလေ၊ အိမ်အနောက်က မဲလီပင်ကြီးအောက်ကို သံတူရွင်းနဲ့တူးနေတယ် ”

ဟု တိုင်ကြားလိုက်လေ၏။

မအေးစိန်သည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာရာ သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အိပ်ရာမှ ကမန်း ကတန်းထ၍ အိမ်အနောက်သို့ ပြေးလေ၏။

မဲလီပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ ခင်မေရီလက်ထဲသို့ ရတနာသေတ္တာပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ မအေးစိန်သည် ခင်မေရီကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်မေရီ... ရတနာသေတ္တာကို ပြန်ထားလိုက်စမ်း။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လောဘကြီးရတာလဲ၊ ညည်းထို
ရတနာသေတ္တာရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောမိတာ သိပ်မှားသွားပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မေရီက မအေးစိန်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်း
လိုက်ပြီး

“လောဘကြီးတာ ကျွန်မမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့လင်မယား
ရှင့်၊ ရှင်တို့ဟာ သူတစ်ပါး အသက်နဲ့လဲပြီး ရထားတဲ့ ရတနာ
သေတ္တာကို လောဘဓာတ်ကပ်ပြီး အပိုင်စီးထားတယ်၊ တကယ်တော့
ဒီရတနာတွေ ရသင့်တာက ကျွန်မရှင့်၊ ချစ်တီးလှည်းကို ဦးဆောင်ပြီး
မားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ မားပြခေါင်းဆောင် မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ကျွန်မ
အပေပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရတနာတွေကို ရှင်တို့ဆီမှာ မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မအေးစိန်သည် ခင်မေရီကိုကြည့်၍ အလွန်
ဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“ခင်မေရီ... ညည်းက ကျေးဇူးရှိလို့ ကျေးဇွန်လိုက်တယ်
ပေါ့၊ နင့်အသက်ကို ဘယ်သူကယ်ထားတာလဲ၊ သတိရဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ မအေးစိန်၏စကားကြောင့် ခင်မေရီက
သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... ရှင်တို့လင်မယားက ကျွန်မအသက်

ကို ကယ်ထားတယ်ဆိုပြီး ဟုတ်လှပြီ အောက်မေ့နေတယ်၊
တကယ်တော့ ရတနာသေတ္တာကို ရှင်တို့လင်မယားရသွားတယ်
ဆိုတာ တစ်ရွာလုံးမရိပ်မိပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ရိပ်မိတယ်၊ ဒီရွာက
နေ ချစ်တီးကြွေးမဆပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး လယ်တွေ ချစ်တီးလက်အပ်
ထွက်သွားတာ သံသယဖြစ်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်
ရှင်တို့လင်မယားနဲ့ အနီးကပ်နေပြီး ရတနာသေတ္တာအကြောင်းကို စုံစမ်း
ချင်လို့ ကျွန်မဘာသာ ရေထဲခုန်ချမယ်ဆိုပြီး အကွက်ဆင်ခဲ့တာပဲ၊
ဒါကို သဘောမပေါက်တဲ့ ရှင်တို့လင်မယားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကျွန်မရဲ့ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေဆိုပြီး သွေးဖူးထင်ရောက်နေတယ်၊
အခုတော့ ကျွန်မတွက်ကိန်းမှန်နေပြီ၊ ရှင်တို့ဟာ သူတစ်ပါး အသက်
နဲ့လဲပြီး ရယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အချောင်လိုချင်တဲ့ အချောင်
သမား လင်မယားပဲ”

ဟု စွပ်စွဲလေ၏။

မအေးစိန်သည် မိမိတို့လင်မယားအပေါ် အကွက်ဆင်
ရောက်ရှိလာသော ခင်မေရီကို မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး

“ ညည်း... တော်တော်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမဝဲ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာသေတ္တာကို ညည်းလက် ထည့်မပေးနိုင်ဘူး
ပြန်ပေးစမ်း ”

ဟု တောင်းလေ၏။ ခင်မေရီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ရှင်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ”

“ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ငါတို့ရတာဟဲ့၊ တောထဲမှာ စွန့်ပစ်ထား
တဲ့ ရတနာတွေကို ငါတို့လင်မယားပဲ ပိုင်သင့်တယ်၊ အခုချက်ချင်း
ရတနာသေတ္တာကို ပြန်ပေးစမ်း ”

ထိုအခါ ခင်မေရီသည် ရတနာများကိုယူ၍

“ မပေးဘူး ”

ဟု ငြင်းဆန်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးရန် ကြံ၏။
မအေးစိန်သည် အနီးသို့ကပ်၍ ရတနာသေတ္တာကို ပြန်လှ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့စာသည် အနီးသို့ပြေးလာပြီး ငိုယိုပြီး
ဘားဆီးလေ၏။

ခင်မေရီသည် ရတနာသေတ္တာကို လှယူရန်ကြိုးစားနေသော်
မအေးစိန်ကိုကြည့်၍ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ ဒီမိန်းမကြီး သေချင်နေပြီ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ
သေပေတော့ ”

ဟု ဆိုကာ မအေးစိန်၏ရင်ဝကို အသင့်ဆောင်ထားသော
ဓားမြှောင်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

မအေးစိန်သည် အားခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ
၏။ သူ့စာလေးသည် မိခင်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်

“ အမေ့ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားပြီ၊ လုပ်ကြံပါဦး ”
ငိုယိုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခင်မေရီသည် ရတနာသေတ္တာကိုပိုက်၍ အိမ်မှ
ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူ့စာလေးသည် သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျနေ
သော မိခင်ကိုဖက်၍ ငိုယိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်မှာပင် ထင်းရှူးသားများဝယ်
ရန် ခရီးထွက်သွားသော ဖခင်ပြန်ရောက်လာပြီး မအေးစိန်၏အဖြစ်ဆိုး
သိရလေ၏။

သူ့စာသည် ငိုယိုပြီး ခင်မေရီ၏လုပ်ရပ်များကို ပြောပြလေ
၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ရတနာသေတ္တာကိုဆုံးရှုံးပြီး ဇနီးဖြစ်သူ
အသက် ဆုံးကြောင်း သိရသောအခါ အရူးအမူး ခံစားရလေ၏။

မကြာမီ ပုလိပ်များလာရောက်စုံစမ်းသောအခါ ကိုဖိုးအေး
သည် ချစ်တီးများ၏ရတနာသေတ္တာကို ချန်လှပ်၍ မိမိတို့ပိုင်ပစ္စည်း
များကို ခိုးယူ၍ ဇနီးဖြစ်သူကိုသတ်သွားကြောင်း ပြောလေ၏။

ပုလိပ်များသည် ခင်မေရီ၏သတင်းကို အမြန်ဆုံး စုံစမ်း
ပေးမည်ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဖိုးအေးနှင့် သူ့စာသည် မအေးစိန်
အတွက် များစွာဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့လေ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် မိမိ၏လောဘကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံး
ရသည်ဟု ယူဆပြီး ပိုမိုကြေကွဲလေ၏။ ဒေါ်ရွှေမြကြီးသည်
ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသော ကိုဖိုးအေးတို့သားအဖကို နှစ်သိမ့်လေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြသည် ၎င်းတို့သားအဖကို သူမ၏နေအိမ်၌ပင်
နေထိုင်စေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏မျှော်လင့်ချက်
များ ပျက်သုန်းသွားသည်ဟု ခံစားရပြီး မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြော
ဘဲ နေလေ၏။

ထင်းရှူးသေတ္တာအလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့ချေ။
ထို့ကြောင့်ပင် သမီးလေးသူ့စာကို ဒေါ်ရွှေမြကြီးကပင်
ဆောင့်ရှောက်ရ၏။ ဒေါ်ရွှေမြကြီးသည် အစားအသောက်မမှန်သော
ကိုဖိုးအေးကို ဂရုစိုက်၍ ကျွေးမွေး၏။

သို့သော် ခေါင်းမာသော ကိုဖိုးအေးသည် အစားအသောက်
ကိုလည်း မစား၊ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားမပြောဘဲနေ၏။ သူ၏
ခံပင်များကိုလည်း ညှပ်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးများလည်း ရှည်သည်ထက်
ရှည်လာ၏။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ကိုယ်တည်း စကားပြော၍
နေလေ၏။

၎င်းတို့အကြောင်းကို သိသူများသည် ထင်းရှူးသေတ္တာပုံး

အာအကြား၌ ထိုင်၍ တစ်ကိုယ်တည်းစကားပြောဆိုနေသော ကိုဖိုးအေးကို ကရုဏာသက်ကြ၏။

ကိုဖိုးအေးအနီးတွင်ထိုင်၍ ဖခင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသော သူ့စာကိုမြင်လျှင် ပိုမို၍ ကရုဏာသက်ကြ၏။

သူ့စာသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သူဖြစ်သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ကို ဂုဏ်ရတ်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသော ခင်မေရီကို အမှန်းကြီး မှန်းနေမိ၏။

ကိုဖိုးအေးသည် အစားအသောက်မမှန်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပိန်ရှုံးလာ၏။ သူသည် ဇနီးဖြစ်သူအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရပုံရ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုဖိုးအေး အိပ်ရာထဲသို့ လဲလေတော့၏။ ကိုဖိုးအေးကို ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်ရွှေမြကပင် ပြုစုရ၏။ ကိုဖိုးအေးအား ဖြို့ပေါ်ရှိ ကုလားဆရာဝန်ကြီးကို ကုဖို့ပင့်လေ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် ဆေးတစ်လုံးထိုး၍ ခေါင်းခါ ယမ်းကာ

“ စိတ်ကဖြစ်နေတဲ့ရောဂါကို ကျုပ်ကုလို့မရဘူး ”
ဟု ပြောကာ ကိုဖိုးအေးအား လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း မရှိ

ဘာချေ။

ကိုဖိုးအေးသည် တစ်ချိန်လုံး

“ ငါမှားပြီ၊ ငါမှားပြီ ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

သူ၏သမီးလေး သူ့စာကိုလည်း မှတ်မိပုံမရဘဲ စိမ်းစိမ်း
ကြည့်၍သာ နေလေ၏။ ကိုဖိုးအေးသည် ကုလားဆရာဝန်ကြီး
ကြည့်ရှုပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကွယ်လွန်သွားရှာ၏။

သူ့ကွယ်လွန်ကာနီး နောက်ဆုံးအချိန်၌

“ ရတနာတွေ... ရတနာတွေ ”

ဟု ရေရွတ်သွားလေ၏။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် ကိုဖိုးအေးကို သနားကရုဏာ
ဆက်စွာကြည့်၍

“ ဝဋ်ကျွတ်သွားရှာပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြသည် တရံ့ရှံ့ငိုယိုနေသော သူ့စာလေး၏ခေါင်းကို ပုတ်၍

“ မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့မိဘတွေမရှိတော့ပေမဲ့ မေမေကြီး ရှိပါတယ် ”

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။

သူ့စာလေးကငိုယို၍

“ ခင်မေရီ လူယုတ်မာမကြီး သူ့ကြောင့် သမီးရဲ့ အဖေ့အမေ သေရတာ၊ သမီးကြီးလာရင် ဒီမိန်းမကြီးကို လိုက်ရှာပြီး သတ်မယ် ”

ဟုကြိမ်းဝါးလေရာ ဒေါ်ရွှေမြသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲရှိသောအမုန်းတရားကို အံ့ဩသွားလေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြသည် သူ့စာကို ဆရာကြီးဦးဘချစ်ကျောင်း၌ ဆက်လက်၍ ပညာသင်ကြားစေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့စာသည် စာကြိုးစားပြီး သင်ယူလေ၏။ သူ့စာသည် မိဘနှစ်ပါးကို သတိရသည့်အခါတိုင်း ၎င်းတို့၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ယောင်၏။

ထိုအခါ သူမရင်ထဲရှိအမုန်းမီးတောင်သည် ပိုမိုကြီးထွားလာပြီး

“ လူယုတ်မာမကြီး ရှင့်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ် ရှင့်ကတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာနေပြီပေါ့ ”

ဟုတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုတတ်၏။

သူ့စာ၏ အမုန်းတရားကို ရိပ်စားမိသော ဒေါ်ရွှေမြက

“ မကောင်းတဲ့သူဟာ မကောင်းတဲ့လမ်းကို ပြန်ခံရလိမ့်မယ် သမီးရဲ့မိဘတွေဟာ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပါလို့ ခံရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ သမီးလုပ်ရမှာက ကျောင်းမှာစာကို ကြိုးစားပြီးတော့ မေမေကြီးလို ဆရာမကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဒေါ်ရွှေမြက မည်သို့ပင်နားချစေကာမူ သူ့စာ၏ ရင်ထဲရှိ အမုန်းတရားကို ပြေပျောက်အောင်မလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။

တစ်နေ့တစ်ချိန် ခင်မေရီကို လိုက်ရှာ၍ လက်စားချေမည်
ဟု ကြီးဝါးမိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့စာလေးသည် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်
မြင်ခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် ချောမောလှပခြင်း၊ စာတော်ခြင်း တို့ကြောင့်
ဆရာကြီးဦးဘချစ်ကျောင်း၌ ထင်ရှားကျော်ကြားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ဝင်စားခြင်း
ခံရ၏။

ထိုလူငယ်များထဲ၌ ကုန်သည်ကြီး ဦးလှဝင်းသား အေးသိန်း
သည် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။

အေးသိန်းသည် သူတို့မြို့ပေါ်၌ နောက်ပိုးရူးအသန်ဆုံးဖြစ်၏။
မြို့ပေါ်ရှိ မိန်းမလှမှန်လျှင် အေးသိန်း နောက်မပိုးဘူးသူရှားလှ၏။
အေးသိန်းသည် ဆရာဦးဘချစ်ကျောင်းမှ အတန်းမအောင်
သဖြင့် ကျောင်းတွင်းကြီး ကုန်သည်ယောင်ယောင်လုပ်နေ၏။

သို့သော် မိဘ၏ခြေရာကို နင်းနိုင်ဖို့ဝေးစွ ယနေ့အထိ
အမြတ်အစွန်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှပင် မရှာနိုင်ခဲ့ချေ။ အေးသိန်းသည်
သူဌေးသားပီပီ တပည့်တပန်းများရှိ၏။

ထိုသူများထဲတွင် အေးသိန်းကို ကပ်ဖားရပ်ဖားလှစ်
ညှာဝါးစားသောက်နေသူမှာ အာတီးဝင်းစိုး ဖြစ်၏။

အာတီးဝင်းစိုးဟု အမည်တွင်ခြင်းမှာ ရောက်လေရာနေရာ
အာကိုရင်း၍ မြှောက်ပင့်စားသောက်ဘတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် အာတီးစိုင်း
အမည်တွင်၏။

အေးသိန်းသည် မိန်းမလိုက်စားခြင်းအယူကို အလွန်ဝါသနာ
ထုံ၏။

အေးသိန်းသည် အမေအရွယ်၊ အစ်မအရွယ် ကိုပင်မရွေး

မိန်းမမှန်လျှင် တွေ့ရာလူကိုအကြော်၏။ အေးသိန်း ခြေတော်တင်လိုက်
သော မိန်းကလေးစာရင်းကို အာတီးဝင်းစိုးက အတိအကျပြုစုထား၏။

ထိုစာရင်းအရ တဏှာရူး အေးသိန်းသည် မိန်းကလေး
သုံးဆယ့်ငါးယောက်တိတိ ခြေတော်တင်ပြီးဖြစ်၏။

ထိုမိန်းကလေးများသည် ရိုးသားသော မိကောင်းဖခင် သား
သမီးများဖြစ်၏။ အေးသိန်းသည် မြို့ကြီးများသို့သွား၍ ကြေးစား
ပြည့်တန်ဆာများနှင့်လည်း ဖျော်ပါးလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ဖျော်ပါးရာ၌ မိန်းမချောမိန်းမလှများကို အလွယ်ရရှိ
နေရန် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းများကို ငွေကြေးအမြောက်အမြားပေးပြီး
ဧည့်ခံရုံးထား၏။

အေးသိန်းသည် မြို့ပေါ်ရှိ မိန်းမလှများအနက် တဟုန်ထိုး
အလှသွေးကြွယ်လာသော မသူဇာကို အကြီးအကျယ် မျက်စိကျနေ
ခဲ့၏။

မြို့ပေါ်ရှိ အလှကြီးတစ်ခုသို့ လာရောက်သော မသူဇာကို
မြင်မိပြီး ရူးမတတ်ဖြစ်ကာ

“တစ်ထက်မှာ မသူစာနဲ့သာ နေ့ခင်းရရင် သေပျော်ပါပြီ ကွာ”
ဟုကြုံးဝါးလေရာ အာတီးစိုးဝင်းက

“ ဆရာကလဲဗျာ မသူစာက ချောအလှဆိုပေမဲ့ ဆရာ
အေးသိန်းက မြို့တကာနယ်တကာလှည့်ပြီး ချောပေလှပေဆိုတာထေး
တွေကို ပျော်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ မသူစာက နုပါသေးတယ်
ဆရာရယ်။ ဆရာရဲ့ အစွမ်းတွေကို အသုံးချပြီး နူးနှပ်လိုက်ရင်
ကောင်မလေး ဆရာကို ကျသွားမှာသေချာပါတယ် ”

ဟု မြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

တဏှာရူးအေးသိန်းသည် အာတီးဝင်းစိုး၏ မြှောက်ပင့်ပေးမှု
ကြောင့် သွေးနုထင်ရောက်သွားပြီး

“ အာတီး ပြောတာမှန်တယ် ငါ့ရဲ့ အချစ်ပိုက်ကွန်ထဲမှာ
သူစာလေး ရုန်းမထွက်နိုင်စေရဘူး ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

ထိုနောက် သူစာ ဈေးသွားဈေးပြန်ကို ဂျစ်ကားဖြင့်သွား
စောင့်လေ၏။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် အေးသိန်းနှင့်အတူ အာတီးမှာ

တပည့်များပါ၏။

ဈေးအရှေ့ အေးသိန်း၏ ဂျစ်ကားရပ်ထားခြင်းကို မြင်လျှင်
နိတ်ကောင်းရှိသူများက တက်ခေါက်၍

“ တောက်... မိကောင်းဖခင် အမျိုးသမီးတွေတော့
ဆော်ကားခံရတော့မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အေးသိန်းသည် ဈေးမှပြန်လာသော သူစာ၏ နောက်သို့
တကောက်ကောက်လိုက်၍ ဆတအရှက်မရှိသော နောက်ပိုးရူးတို့၏
ထုံးစံအတိုင်း လူပျိုစကားပြောဆိုလေ၏။

သူစာသည် ဆရာကြီးဦးဘချစ် ကျောင်းသူဖြစ်သဖြင့်
မြို့ပေါ်ရှိ မိန်းမပျိုများကို မျက်ဆီးနေသော တဏှာရူးအေးသိန်း
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၏။

အေးသိန်းကို လွန်စွာရွံရှာမုန်းတီး နေမိလေ၏။ ထိုအပြင်
သူမကို လူပျိုစကားပြောဆိုနေသော အေးသိန်းဘက်သို့ မီးဝင်းဝင်း
တောက်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၍

“ တဏှာရူးကြီး မြဲမြဲမှတ်ထား ရှင်လို လူယုတ်မာမျိုးကို ယူခဲ့အစား ဈေးထိပ်က ခွေးနက်ကြီးကိုပဲ အမြီးဖြတ်ပြီးယူလိုက်မယ် နှမချင်းမစနာတဲ့လူကြီး ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ တဏှာရူး အေးသိန်းသည် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ မင်းတော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား လောကမှာ အေးသိန်း ကြံ့ရင်မဟန်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ မင်းကို မရရအောင် ယူပြမယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးပြန်၏။

ထိုအခါ သူ့စာသည် အေးသိန်းကို မုန်းတီးစိတ် ဝင်နေသူ ဖြစ်၍ စီးလက်စဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ

“ ဟောဒီဖိနပ်ကို သေသေချာချာကြည့်ထား ပါးမရွေးဘူး နော် ရှေ့ဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်ရင် ဖိနပ်စာမိသွားမယ် ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ အေးသိန်းသည် မကျေမချမ်း တက်ခေါက်ကာ ထိုမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အာတီးဝင်းစိုးက ခေါ်သတကြီး အမှုအရာဖြင့် တက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... ဆရာအေးသိန်း လိုချင်ရင် ငါ့နှမတွေ၊ ငါ့အမတွေ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် အကုန်ပေးပစ်တယ်၊ ဆရာလိုလူကို ဒင်းလိုဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မစုတ်လေးက ငြင်းဝံ့ တယ်လား၊ ဒီကောင်မလေး ရူးနေလို့ဖြစ်မယ်ဆရာ၊ ဆရာနဲ့မတန်ပါ ဘူး၊ မုန်းမနေပါနဲ့တော့ဗျာ သူထက်သာတာကိုပဲ မုန်းပါ၊ တပည့်ကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ”

ဟု ညာဝါးပြောဆိုပြန်ရာ

တဏှာရူး အေးသိန်းသည် အာတီးဝင်းစိုး၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ ချွတ်

“ တိတ်စမ်း... အေးသိန်းကြံ့ရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ကွ၊ ဒီကောင်မကို မရရအောင်ကြံ့မယ်၊ အားရအောင်ပေါင်းပြီးရင် အာင်းကောင်း နှိပ်စက်ပြမယ်၊ ငါ့ကို ဘာကောင်များ အောက်မေ့လဲ သိဘူး၊ မိန်းမတွေ အားလုံး နံပြားလုပ်စားတဲ့ကောင်ကွ ”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေရာ သူ၏တပည့် တဏှာရူးများကလည်း အေးသိန်း၏ စကားကို ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အာတီးဝင်းစိုးက

“ ဒီကောင်မကို ကားတင်ပြေးဖျာ ကျုပ်တို့အားလုံးကြိုက် မခံနိုင်ပါဘူး ”

ဟု မြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

မိန်းမလူလေး သူ့စာအား အေးသိန်းတစ်ယောက် ဖျတ်ဖျတ် ရန် ကြံစည်နေသည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်မြို့လုံး စောစော ကဲ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ ထိုအခါ အေးသိန်း၏ ယုတ်ကောက်ကျစ်ပုံကို သိသောလူများက သူ့စာထံသို့ လာရောက် ကရုဏာစိတ်ဖြင့် သတိပေးကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ စကားများ ထောင်၍ သူ့စာ၏ မွှေးတမိခင် ဒေါ်ရွှေမြကြီးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ငါမသေသရွေ ငါ့သမီးကို ဒင်းတို့မရစေရဘူး။ ဇင်းတိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို မြို့ပေါ်က ရာဇဝတ်အုပ်၏ သိအောင် အကြောင်းကြားထားရမယ် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ရာဇဝတ်အုပ်ထံသို့ သွား၍ အေးသိန်း၏ ယုတ်မာပုံများကို ပြောပြလေ၏။ သို့သော် ရာဇဝတ်အုပ်သည် အေးသိန်း၏ မိဘများနှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူဖြစ်၍

“ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲနဲ့တော့ ကျုပ်တို့အရေးယူလို့ မရဘူး။ သူ့မိဘတွေကလည်း လူကြီးလူကောင်းတွေပဲဗျ ”

ဟု ပြောဆို၏။

ဒေါ်ရွှေမြသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့စာကို ဈေးသို့မလွှတ်ဘဲ အံ့ကြီးအိုမအရွယ်မှ ဈေးကို ကိုယ်တိုင်သွားရလေ၏။

သူ့စာ ကျောင်သို့သွားသည့် အခါ၌လည်း သူငယ်ချင်းများ စု၍ လာရောက်ခေါ်ဆောင်စေ၏။

ထိုကြောင့် သူ့စာကို ကားတင်ပြေးရန် ကြံစည်နေသော တဏှာရူး အေးသိန်းသည် အခက်ကြုံနေရလေ၏။

အေးသိန်းသည် ကျောင်းနှင့်ဈေးသို့ ဂျစ်ကားဖြင့် နေ့စဉ်လာ စောင့်လေ၏။ သို့သော် သူ့စာဈေးသို့ မသွားသဖြင့် အခက်ကြုံရပြီး ကျောင်း၌လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများက ဝိုင်းဝန်းစောင့်

ဈာန်ကြမ်း

ထို့ကြောင့် အေးသိန်းသည် သူ့စာကို ကားတင်ဖြေချိ အခွင့်အရေး မရဘဲရှိနေလေ၏။

အေးသိန်းသည် လွတ်သည့်ငါး ကြီးသည်ဟူသောစကား ရှိသကဲ့သို့ သူ့စာကိုကြံစည်ရန် မရကာမှ ပိုမို၍လိုချင်နေမိ၏။

အေးသိန်း၏ မျက်လုံးထဲ၌ သူ့စာသည် တပ်မက်ဖွယ် အတိဖြစ်၏။

သူ့စာ၏ အသားအရည်မှာ မဖြူလွန်းဘဲ ဝါဖန့်ဖန့်ရှိ၏။ ဆံပင်ကို အလယ်မှခွဲ၍ မျက်လုံးများက ပိုင်းစက်ကြည်လင်လေ၏။

သူမ၏ ကားစွင့်သောတင်သားများမှာ ရှည်လျားသောအမိ အမောင်းနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်ညီ၏။

တဏှာရူး အေးသိန်း၏ မျက်လုံးထဲတွင် သူ့စာ၏ ခန္ဓဝဏ်တစ်ခုလုံး တပ်မက်ဖွယ်အတိဖြစ်၏။ သူ့စာ၏ ကျယ်ဝန်းသောနှင့် လှပသော လက်မောင်းအနံ့သည်၎င်း စွင့်ကားသောတင်

ပြည့်ဝင်းသော ပေါင်တံအနံ့သည်၎င်း အေးသိန်းအတွက် ရင်သပ် ချမောဖွယ်ဖြစ်၏။

အေးသိန်းသည် တဏှာရူးသည့်နေရာတွင် စံတင်လောက် သည် ဆိုနိုင်၏။

သူသည် သူ့စာကို မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်သူမဟုတ် အေးသိန်း လိုချင်သည်မှာ သူ့စာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပင်ဖြစ်၏။

ဤတစ်သက်၌ သူ့စာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် သေပျော်ပြီဟူ၍ပင်ဆို၏။

တဏှာရူးအေးသိန်းကြောင့် အာတီးဝင်းစိုးကဲ့သို့သော တပည့်များ စိတ်ညစ်ကြရ၏။

အေးသိန်းသည် မည့်သည့်မိန်းမကိုမျှ မက်မက်မောမော မတမ်းတတော့ဘဲ သူ့စာအမည်ကိုသာ အချိန်ပြည့်တမ်းတနေ၏။

သူ့စာကို ရဖို့အတွက် ငွေကြေးခနအင်အားအသုံးပြု၍ တောင်းရမ်းယူရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ လက်နက်အင်အားသုံး၍ ခါးပြတိုက်ယူရန်သာ ရှိတော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အေးသိန်းသည် မစားနိုင်မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကာ
တတ်တခေါက်ခေါက် ရှိနေလေ၏။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေမြသည် သူ့စာကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်၏။

သို့သော် လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းကစပြီး ဒေါ်ရွှေမြ၏
နုလုံးရောဂါ ပြန်လည်ဖောက်ပြန်လာ၏။ ဒေါ်ရွှေမြသည် မကြာခဏ
မောမောနေတတ်၏။

သူ့စာသည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော ဒေါ်ရွှေမြကြီးကို
ချေးသို့လွှတ်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် အိမ်နီးနားချင်း အကူအညီတောင်းပြီး
ချေးဝယ်ခိုင်းရ၏။

သို့သော် ဒေါ်ရွှေမြ၏ ဝေဒနာမသက်သာသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ

ကုလားဆရာဝန်ကြီး မစွန်းဒါးကို ခေါ်ရ၏။ ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် ဒေါ်ရွှေမြကို ဆေးထိုး၍ သောက်ဆေးများလည်းပေး၏။ ဒေါ်ရွှေမြ အမောဖောက်လာလျှင် အမြန်ဆုံးလာခေါ်၏ မှာကြား၏။

လွန်ခဲ့သောညက ဒေါ်ရွှေမြ အမောဖောက်သဖြင့် သူ့စာကိုယ်တိုင် ကုလားဆရာဝန်ကြီး မစွန်းဒါးကို မြင်းလှည်းဖြင့်ပင့်ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို အေးသိန်း အခကြေးငွေပေး၍ ပျော်ပါးစေရုံသာ မိန်းမပျက် မိမိုးက မြင်တွေ့သွား၏။

မိမိုးသည် အလွန်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များသူဖြစ်၏။ သူမ၏ ခေါင်းထဲသို့ ယုတ်မာသောအကြံဉာဏ် ဝင်ရောက်လာ၏။

မိမိုးသည် ထိုအကြံကြောင့် ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဟီး...ဟီး သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ ဒီအကြံထို

တဏှာရူး အေးသိန်းကို ပြောလိုက်ရင် အေးသိန်းဆိုမှာ မျက်နှာရော

သေချာတယ်၊ ငါအမြင်ကတ်တဲ့ ကောင်မလဲ အေးသိန်း ခြေတော်တင်ပြီး ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီကောင်မကို ကြည့်လို့မရတာကြာပြီ၊ ရုပ်လေးချောတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေတယ် အေးသိန်း မယားငယ်ဖြစ်မှ အပိုးကျိုးမဲ့ ကောင်မ ”

ဟု ဆိုကာ အေးသိန်း၏ မြို့လယ်ခေါင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးသို့ သွားလေ၏။

တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဘာဂျာတံခါးကို တရောင်းရောင်းခေါက်၍

“ ကိုကိုသိန်း ... ကိုကိုသိန်း ”

ဟု ခေါ်လေ၏။

အေးသိန်းသည် နိုင်ငံခြားမှလာသော မိန်းမလှများ၏ မပေါ်တပေါ် ဓါတ်ပုံများကို ကြည့်ရှုနေရာမှ မိမိုး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ဟဲ့... ကောင်မ သွားစမ်း နင့်မျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူး

အာရုံပျက်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိမိုးသည် ရင်ထဲတွင် အောက်သက်သက်

မြစ်သွားပြီး

“ ကိုကိုသိန်း အိုင်တွေရင်ခြေဆေးတတ်တဲ့လူကြီး၊ ရှင်မောင်
ပေမဲ့ မိမိုးကတော့ မမေ့နိုင်ဘူးရှင့်၊ ဒါကြောင့်ရှင်ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာ
သက်သာမဲ့ နည်းလမ်းလေးကို ပေးချင်လို့လာတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

အေးသိန်းသည် မိမိုး၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ငါ့ရဲ့ဝေဒနာ ဆိုတာ
ဘာလဲ ”

ဟု မေးနေလေ၏။

ထိုအခါ မိမိုးက ပြီတီတီရယ်၍

“ ရှင်ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးကို တစ်မြို့လုံးသိနေပြီရှင်
သူ့စာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မရရင် ရေမရှိတဲ့အိုင်မှာ စောက်ထိုး
ဆင်းသေမယ်ဆို ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တဏှာရူးအေးသိန်းသည် လက်ထဲရှိ
စာအုပ်ကိုချ၍ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး

“ ဘယ်လိုအကြံပေးမှာလဲ၊ မဟုတ်တဲ့အကြံဆိုရင်တော့
ဆောရီးပဲနော် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိမိုးက စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာပြီး

“ သိပ်ဟုတ်တဲ့ အကြံပဲရှင့်၊ ရှင်ရဲ့ ကောင်မလေးကို
အပိုင်သိမ်းလို့ရမဲ့ အကြံ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အေးသိန်း၏ မျက်လုံးများပြူးကူးယံသွားပြီး

“ ပြောစမ်း မြန်မြန်ပြောစမ်း နင့်အကြံကောင်းရင် ဒီည
ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိမိုးက ရယ်လာ၍ စားပွဲပေါ်ရှိ ဝီစကီ တစ်ခွက်ကိုခွဲသောက်
လိုက်ပြီး

“ ဒီည ဒီမှာအိပ်ရမှာ သိပ်သေချာသွားပြီ ”

ဟု ဆိုကာ အေးသိန်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍ တီးတိုး

ပြောလိုက်လေ၏။

အေးသိန်းသည် သူမ၏ စကားကိုနားထောင်ပြီး မျက်လုံးများ
ဝင်းလက်တောက်ပြောင်လာလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ရွှေမြကြီး အမော
ဘောက်လာပြန်၏။

သူမသည် မွေးစားမိခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်သောကစိတ်ဖြင့်
ကုလားဆရာဝန်ကြီးပင့်ရန် ထွက်ခဲ့၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် မြို့တစ်နေရာရှိ ခြံကျယ်ကြီး၌
နေထိုင်၏။

သူမသည် ဆရာဝန်ကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ကမန်းကတန်း
ပြေးလွှားလာပြီး ခြံစောင့်ကုလားကိုခေါ်၍ မိခင်ကြီးအတွက်
ဆရာဝန်ကြီးကို ပင့်လိုကြောင်း ပြောလေရာ ကုလားက

“ ဒေါက်တာကြီး အရာရှိမင်းတွေရဲ့ ဧည့်ခံပွဲသွားတယ်
ဟောဒီခြံရှေ့က ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါ ကုလားအဖြေ
ဆုံး သွားခေါ်ပေးပါမယ် ”

ဟု ဆိုကာ ခြံစောင့်ကုလားသည် မြို့၏တစ်နေရာထဲ
အပြေးအလွှားထွက်သွားလေ၏။

သူ့စာသည် မိခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်သောကကြောင့်

“ အမြန်ဆုံးခေါ်ပေးပါရှင် ”

ဟု ကုလားကို မှာကြားလေ၏။

သူ့စာသည် တစ်ချိန်လုံး ဒေါ်ရွှေမြကြီး၏ နှလုံးရော
အကြောင်းတွေးကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကုလားဆရာဝန်ကြီး၏ ဂျစ်ကားသည်
အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ အရှိန်မြင့်မောင်းနှင်လာသော ဂျစ်ကား
ပေါ်မှ ခြံစောင့်ကုလားက ခုန်ချလိုက်ပြီး

“ ဒေါက်တာကြီးကို ဧည့်ခံပွဲက အမြန်ဆုံးခေါ်ခိုတယ်
ကားပေါ်မြန်မြန်တက် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာလည်း စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကားပေါ်သို့တက်လေ၏။

“ ဒေါ်အမိ ကားသည် တရှိန်ထိုးမောင်းထွက်သွားလေ၏။

သူ့စာသည် ကားမောင်းနေသော ဆရာဝန်ကြီးကိုကြည့်ကာ

“ အမေ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောမောနေတယ်၊ ညနေတုန်းက

ညည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ပြန်လာပြီး မသက်စွလို့ မရသလို

ခြံစောင့်သွားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတော့ အမေ့ကို သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့သော် ဆရာဝန်ကြီးသည် သူမ၏စကားကို ဂရုစိုက်ဟန်”

“ ဘဲ ကားကိုသာအရှိန်မြှင့်၍ မောင်းနှင်နေလေ၏။

ထိုသို့ မောင်းနှင်နေရင်း ကားသည်မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်နေ

“ ဖြင့် သူ့စာက

“ လမ်းမှားနေပြီ ဒေါက်တာကြီး ကျွန်မတို့အိမ်က မြို့ထဲမှာ

“ နီးတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ

မတုံ့ပြန်ဘဲ ကားကို အပြင်းမောင်းနှင်နေပြန်၏။

သူ့စာသည် ဆရာဝန်ကြီး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍မျက်နှာပင် ကြောက်လိုက်မိ၏။

“ ဒေါက်တာကြီး လမ်းမှားနေပြီ၊ မြန်မြန်ပြန်ကွေ့ပါ ကျွန်ုပ် မိခင်က ဖိုးရိမ်ရတယ်ရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးသည် သူ့စာ၏ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်၍ ရယ်လေကာ

“ လမ်းမမှားပါဘူး သူ့စာရယ်၊ ကျုပ်ကိုက မြို့ပြင်ကိုပဲထား နေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ပြောရင်း သူ့ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုလားဆရာဝန်ကြီးမဟုတ်ဘဲ လူယုတ်အေးသိန်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့စာသည် မူးမိုက်မတက် ဖြစ်သွား၏။

အေးသိန်းသည် ကုလားဆရာဝန်ကြီးကဲ့သို့ ခေါင်းပေါင်းကာ ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

အေးသိန်း မောင်းလာသော ဂျစ်ကားမှာ ဆရာဝန်ကြီး၏ ဘားမဟုတ်ဘဲ အေးသိန်း၏ ဂျစ်ကားပင်ဖြစ်၏။

သူ့စာသည် အေးသိန်း၏ ယုတ်မာမှုကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ တဏှာရူးကြီး ရှင်ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ယုတ်မာရတာလဲ၊ ကျွန်မ အမေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်အတွက် ဖိုးရိမ်ရတယ်ရှင်၊ ဘားကို မြန်မြန်ပြန်ကွေ့ပါ တောင်းပန်ပါတယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို တန်ဖိုးထားပါဦး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့သော် အေးသိန်းလို တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား အတွက် သူ့စာ၏ စကားများသည် အချင်းနှိုးပင်ဖြစ်၏။

အေးသိန်းသည် မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်၍ ကားကို လျှင်မြန်စွာ မောင်းလေ၏။

မိန်းမပျိုများကို အေးသိန်း ဖျက်စီးလေ့ရှိသော အိမ်သည်

မြို့ပြင်၌ ရှိ၏။

သူ့စာသည် အေးသိန်းကို ကားရပ်ရန် ပြောမရသည့်အဆုံး
ကားပေါ်မှခုန်ချရန် ကြံစည်၏။

သို့သော် အရှိန်ပြင်းသော ကားပေါ်မှခုန်ချရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်
လေ၏။ မြို့ပြင်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါကားသည် အရှိန်
နှေးကွေးသွားလေရာ သူ့စာသည် မျက်လုံးကို 'စုံမှိတ်၍ကားပေါ်
မှခုန်ချလိုက်လိုက်တော့၏။

သူ့စာသည် မြေပေါ်၌ အရှိန်နှင့် တလိမ့်ပြီးတလိမ့် လိမ့်
သွားလေ၏။

အေးသိန်းသည် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး သူ့စာရှိရာသို့
ခုန်ဆင်းလာလေ၏။

ထိုစဉ် မြေပေါ်မှလူးလဲ ထရန်ကြီးပမ်းနေသော သူ့စာရှိရာ
သို့လူအချို့ရောက်ရှိလာပြီး ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်ကြ၏။

သူ့စာက...

“ လွတ် ... လွတ် ကျွန်မကို လွတ်ပါ ”

ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုလေ၏။

အေးသိန်းသည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ ဒီကောင်မကို အိမ်ထဲခေါ်သွားစမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ...

သူ့စာကို ချုပ်ကိုင်သူများသည် ခြံထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား
လေ၏။

သူ့စာသည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစွာပင် အေးသိန်း၏ အိမ်ရှေ့၌
ခုန်ချလျက်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။

အေးသိန်း၏ တပည့်များသည် သူ့စာကို ချုပ်ကိုင်၍ အိမ်ထဲ
သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

သူ့စာသည်အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်
ကြီး၏ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

အေးသိန်းသည် တခါးကိုအပြင်မှ ချက်ထိုးလိုက်ပြီးတပည့်
များဘက်သို့လှည့်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့အားလုံး ဖြန်တော့”

ဟု ပြောလေရာ အားတီးဝင်းစိုးက တဟီးဟီး ရယ်လာ၍

“ ဆရာရေ ကောင်မလေးက အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ဘာကယ့်ကိုတစ်လုံးတစ်ခု ချစ်စရာကြီးပါလား။ ဆရာစွဲမယ်ဆိုရင် လည်းစွဲလောက်ပါတယ် ဆရာရယ်။ တပည့်တော့ဆရာလို စည်းစိမ် မျိုးရရင် သေပျော်ပါပြီဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။

အားတီးဝင်းစိုး၏ စကားကြောင့် အခြားသောတပည့်များ သည်လည်း ဟစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြကုန်၏။

တဏှာရူးအေးသိန်းက တဟီးဟီးရယ်လာ၍

“ ဟား...ဟား လပေါင်းများစွာ မက်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရဲ့ အိမ်မက်တွေ အကောင်အထည် ဖော်တော့မယ်။ တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ခုန်လာပြီ။ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့သွားတော့ကွာ၊ ငါဝီဇီနည်းနည်း သောက်ပြီးရင် ကောင်မလေးနဲ့ သွားတွေ့တော့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တပည့်တယုန်းများသည် တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်၍ အေးသိန်းအား ညစ်ညမ်းသော စကားများပြော

ဘက်ပြောင်ကြကုန်၏။

အေးသိန်းသည် အာတီးဝင်းစိုးတို့ လူစုပြန်သွားသောအခါ တံခါးကို ကိုယ်တိုင်ပိတ်လေ၏။ ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး ဝိစကီနည်းနည်းသောက်လေ၏။

ထိုအခါ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ပူနွေးလာသလို ခဲစားရ၏။

အိပ်ခန်းထဲ၌ မိမိလပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော သူ့စာလေးရှိနေ၏။ ထိုသို့တွေးရင်း သူ့ဇာ၏ ဖွဲ့ထွားသော ကိုယ်ဟန်ကို မြင်မြင်ယောင်လာ၏။

အေးသိန်း၏ အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်လာပြီး ရင်ခုန်နှုန်း သည်းမြန်ဆန်လာ၏။

အေးသိန်းသည် အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားပြီး တံခါးချက်ကို ဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရ၏။ အိပ်ခန်းတံခါးနောက်မှ မိန်းမလှလေး သူ့စာ ထွက်လာပြီး

အေးသိန်းအား တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်၏။

သူ့စာ၏ တုတ်ချက်သည် အေးသိန်း၏ ပခုံးစောင်ထိ ထိ၍အေးသိန်း နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး သူ့စာ၏ လက်ထဲရှိတုတ်ကို လှဖျေလိုက်၏။

သူ့စာသည်

“ လူယုတ်မာကြီး ”

ဟုအော်ဟစ်ရင်း... အေးသိန်း၏ ဆောင့်တွန်းမှုကြောင့် ခုတင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်ကျသွား၏။

အေးသိန်းသည် လက်ထဲ ရှိတုတ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဖန်ဖျက်လိုက်ပြီး ပက်လက်လန်နေကာ သူ့စာကိုကြည့်ကာ

“ ဒီနေ့ညတော့ မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး ”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

သူ့စာသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ဘဝငဲ့ကိုရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်လေ၏။ အေးသိန်းသည် သူ့စာ၏အပေါ်မှ ခွန်အား လှဲချည်ကို အတင်းချွတ်လေ၏။

ပြီးနောက် ပါးနှစ်ဖက်ကို တရှုံ့ရှုံ့ နမ်းလေ၏။

သူ့စာသည် ရုန်းကန်သော်လည်း ခွန်အားချင်း မမျှာ ရေတိမ်နစ်ရလေတော့၏။

စည်ပြီး
ကြည့်ကာ

“
ရတင်

ထိ၍

လူယုလူ

၁

ခုတ သူစာ အိပ်မက်ကမ္ဘာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ မိမိကိုယ်
ရွံရှာသလို ခံစားနေရ၏။ အရှင်လတ်လတ် ဘဝငဲ့ကို
ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၍ အေးသိန်းကို အလွန်မုန်းတီး ရွံရှာနေမိ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။
အေးသိန်းသည် မိမိ၏ ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ခုတင်
ပေါ်မှထ၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

သူစာသည် တရှုံ့ရှုံ့ငိုယိုရင်း မွေးသမိခင်ကြီး နာမကျန်း
ဖြစ်ခြင်းကို သတိရသွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်ရောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ အဝတ်အစားများပြန်ဝတ်ပြီး တခါး
ချက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ တခါးပွင့်သွားလေ၏။

သူစာသည် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ပြီး
စားပွဲပေါ်၌ မြင်ရသော စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို ကြည့်ကာ
အကြံတစ်ခု ရသွား၏။

ထို့ကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“ လူယုတ်မာကြီး ရှင်ကို ကလဲ့စားချေရမယ် ”

ဟုကြုံးဝါးကာ မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ ခြစ်၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်
လိုက်၏။

ထိုအခါ ခုတင်တစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်
လေ၏။ သူစာသည် ရေချိုးခန်း တံခါးကိုချက်ချထားလိုက်လေ၏။
သူမသည် တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးတောက်ကို
ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း အိမ်ကြီး၏ အောက်သို့ပြေးဆင်းခဲ့လေ၏။

ရေချိုးခန်းထဲ၌ ဖိမ်ယူနေသော အေးသိန်းသည် မီးလောင်
ခြင်းကိုမသိဘဲ စိတ်ကူးအယဉ်ကြီးယဉ်နေလေ၏။

သူစာသည် မြဲတခါးဖွင့်၍ အိမ်ကြီးနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်
ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးနှင့် ဝေးကွာသောအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ
အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိမ်ကြီးမှ မီးတောက်ကြီး ထိုးတက်လာကြောင်း
တွေ့ရ၏။ လူယုတ်မာ အေးသိန်းတစ်ယောက် မီးသွေးတုံးဘဝသို့
ရောက်လေပြီ။

သူစာသည် မိခင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိမ်သို့ မောကြီး
ခန်းကြီး ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။

သူမသည် အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် တောလမ်းကို
ဖြတ်သန်း၍ ပြေးလွှားခဲ့၏။ အတန်ကြာအောင်ပြေးလွှားရင်း အနောက်
သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အေးသိန်း၏ အိမ်မှ ကြီးမားသော
မီးတောက်ကြီးကို မြင်နေရ၏။

လူယုတ်မာအေးသိန်း တစ်ယောက် မီးလောင်ခံရပြီး
သေဆုံးလျှင် မိမိ၌ အဖြစ်ရှိနေလေ၏။

သူစာသည် ပြေးလွှားရင်း ပုလိပ်များ လာရောက်ဖမ်းဆီး

မည့်အရေးကို တွေး၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

သူ့စာသည် အတန်ကြာအောင် ပြေးလွှားပြီးနောက် နေအိမ်၏အနောက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ အိမ်ထဲ၌ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားရ၏။

သူမ၏ နေအိမ်ထဲ၌ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများရောက်နေလေ၏။

သူ့စာသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မွေးစားမိခင် ဒေါ်ရွှေမြ၏ ဈာပနကို အိမ်ရှေ့၍ပြင်ဆင်ထားကြောင်း ဝမ်းနည်းဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ၏ မိခင်ကြီးသေဆုံးခဲ့ချေပြီ။

သူ့စာသည် မိခင်ကြီး၏ရုပ်အလောင်းကို ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်၍ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာ၏။

သူမသည် ခဏကြာသော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပြီး တစ်နံ့တစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏ မိခင်ကြီးသေဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်း သူမမှာ ဝဉ္စိ တွယ်တာစရာ ဘာမှမရှိတော့ချေ။

ဤအရပ်၌ နေထိုင်လျှင် ပုလိပ်များကလာရောက် ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရပေတော့မည်။

လူယုတ်မာအေးသိန်း၏ စော်ကားမှုကြောင့် မိမိ၏ အပျိုစင်ဘဝပျက်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် လူယုတ်မာ အေးသိန်းကို ပြန်လည် လက်စားချေခြင်းကို တရားမျှတသည်ဟုယူဆ၏။ ထိုပြစ်မှုအတွက် ကိုလိုနီပုလိပ်များထံ၌ အဖမ်းမခံလိုတော့ချေ။

ဤမြို့မှထွက်ပြေးပြီး ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ သွားလားစားသောက်တော့မည်။

သူ့စာသည် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသွားသောအခါ အိမ်၏အနောက်ပေါက်မှ တိတ်တခိုးဝင်၍ လွယ်အိတ်ငယ်လေးထဲသို့ သူမပိုင် အဝတ်အစား အနည်းငယ်ယူ၍ ငွေစကြေးများကို ရှာဖွေသည့်သွင်းလေ၏။

ပြီးနောက် အိမ်အနောက်ပေါက်မှ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့လေတော့၏။

သူစာသည် ဘူတာဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏
ထိုသို့သွားလာနေစဉ် မြို့စွန်၌ မီးလောင်ကြောင်း လူများသိရှိသွားပြီး
မီးလောင်ရာနေရာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။
ထိုသူများသည် မီးလောင်နေသော အိမ်၌ လူယုတ်မာအေး
သိန်း၏ မီးသွေးခဲဖြစ်နေသော အလောင်းကိုမြင်တွေ့ကြပေလိမ့်မည်။
ထိုအခါ အေးသိန်းကို လုပ်ကြံသူမှာ သူမ ဖြစ်ကြောင်းသိရှိသွား
နိုင်၏။

သူစာသည် မိခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် ငိုယိုပြီး
ဘူတာဘက်သို့ ပြေလွှားနေမိ၏။ ဘူတာခန်းသို့ရောက်သောအခါ
ရထားဥသြသံကြားရ၏။

ရထားတစ်စင်းဘူတာဘက်သို့ ဝင်ရောက်လာချေပြီ။
ကံကောင်းထောက်မ၍ ရထားဘူတာ၌ ရပ်နားပါစေဟု ဆုတောင်း
မိ၏။ ဘူတာ၌ ရုံပိုင်ကြီး၏ မီးအိမ်ကလေးလင်းနေ၏။

သူစာသည် မှောင်ရိပ်ခို၍ ဘူတာအနီးသို့ ချည်းကပ်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားကြီးတစ်စင်း ဘူတာသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူစာသည် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ ရထား၏
အောက်ဘက်တွဲတစ်တွဲဆီသို့ ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။

ထိုတွဲပေါ်၌ မည်သူမျှမတွေ့ရဘဲ တွဲလွတ်တစ်တွဲဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရထားမောင်းသူနှင့် ရုံပိုင်ကြီး စကားပြောဆိုနေသံ သဲ့သဲ့
ကြားရ၏။

ခဏကြာလျှင် ရထားပြန်ထွက်သွားလေ၏။ သူစာသည်
ဆိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်၍ မိခင်ကြီး
အကြောင်းတွေးကာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ငိုယိုနေမိ၏။

ဒီအချိန်မှစ၍ ဘဝ၌အားကိုးစရာဟူ၍ မရှိတော့၊ လောကံ
ဆီ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။

မိမိ၌ အတန်းပညာ အသင့်အတင့် တတ်ကျွမ်း၏။ သူ၏
လွယ်အိတ်ထဲ၌ တစ်လခန့်ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်နိုင်သော
အသပြာပါ၏။

ရထားသည် ဘူတာတစ်ဘူတာပြီးတစ်ဘူတာ ဖြတ်သန်းခဲ့

သော်လည်း ရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိတော့ချေ။

သူ့စာသည် ငိုယိုရင်းပင်ယန်းလွန်းသဖြင့် မှေးခဲအိပ်ပျော်ထွေးလေ၏။

သူမအိပ်ရာက ပြန်နိုးလာသောအခါ ရထားသည် တစ်ဖက်တစ်ဖက်အသံပြု၍ ရပ်တန့်သွားလေ၏။ သူ့စာသည် ရထားမည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေသနည်းဟုတွေးတောကာ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရထားသည် မည်းမှောင်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးအနီး၌ ရပ်နားနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရထားပေါ်မှ လူအချို့ဆင်းလာပြီး စက်ခေါင်းရှိရာသို့ သွားရောက်မေးမြန်းနေကြ၏။ သူ့စာသည် လူစုနှင့်ရော၍ လိုက်သွားရာ ရထားစက်ပျက်သွားကြောင်း ကြားရ၏။

ဤအရပ်၌ ယနေ့ည ရထားရပ်နားမည်ဟုကြားရ၏။ သူမ၏တွဲရှိရာသို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ပြန်ရောက်သွားလေ၏။

ရထားစက်ခေါင်းကို အတန်ကြာအောင်ပြင်ဆင်သော်လည်း

ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခြင်းမရှိချေ။ သူ့စာသည် ရထားပေါ်တွင်တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရာမှ ဗိုက်ထဲ၌ဆာလောင်လာ၏။

သူမသည် ခဏကြာအောင် အောင့်အည်းသည်းခံပြီးနေထိုင်ပြီးနောက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့် ဒဏ်ကိုမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ရထားပေါ်မှဆင်း၍ အနီးဆုံးရွာသို့ ရောက်အောင်လှမ်းခဲ့၏။

သူ့စာသည် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို လရောင်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို လွန်သောအခါ အဝေးမှ မီးရောင်ကို မြင်ရပြီး ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံသံသံသံသံကိုကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

သူမသည် ကံကောင်းထောက်မ၍ ပွဲခင်းတခုသို့ရောက်ခဲ့သွားလေပြီ။ သူ့စာသည် ဆိုင်းသံကြားရာသို့လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ ခဏကြာလျှင် လူများကြိတ်ကြိတ်တိုင်း စည်ကားနေသော ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ပွဲခင်း၌ ပွဲဈေးသည်များနှင့် ပွဲသွားပွဲလာများ စည်ကားလှ၏။ ပွဲခင်း၏အလယ်၌ ရွှေဖိုးခေါင်အမည်ရှိသော အငြိမ့်ပွဲက

နေလေ၏။ သူ့စာသည် အငြိမ့်ကိုအာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ အကြော်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ အကြော်တစ်ပွဲမှာ၍ စားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် သူမ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ ပြေပျောက် သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အကြော်ဖိုးရှင်းရန် ဆိုင်ရှင် အဘွားကြီးထံ ခေါ်လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် သူမ၏ အနီးသို့ အိပ်အိပ်နှင့် လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ အကြော်ဖိုး တစ်မူးကျပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

သူ့စာသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်မူးကို ထုတ်ဆေး လိုက်ပြီး

“ ဒီအရပ်မှာ ဘုရားပွဲရှိလို့လာ အဘွား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ အဘွားကြီးသည် သူ့စာ၏ အကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ သမီးက ဒီအရပ်ကမဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဘုရားပွဲ မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့၊ အမလေး ပြောရမှာ ကြက်သီးထလိုက်တာ

ဒါလူတွေအတွက် လုပ်တဲ့ပွဲမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ကြတ်တွေအတွက် သုပ်တဲ့ပွဲ၊ ကြတ်ပွဲ ကြတ်ပွဲကွယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူ့စာသည် စားလက်စအကြော်ပါးစပ်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွားပြီး

“ ရှင် ကြတ်ပွဲဟုတ်လား ကြတ်-ကြတ်ဆိုတာ နာနာဘာဝ ကြတ်တွေကို ပြောတာလား ”

ဟု အထစ်အထစ်အငေါ့ငေါ့ မေးမြန်းလေရာ အဘွားအိုက တဟီးဟီး ရယ်လာ၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ နာနာဘာဝတွေ ”

ဟုပြောလေရာ သူ့စာသည် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် သွားလေ၏။

သူမငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ဘူးသော နာနာဘာဝကြတ်များနှင့် တော်သက်သည့် ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီများကိုလည်း သတိရလိုက်၏။

ပရလောကအတွင်းရှိ နာနာဘာဝကြတ်များသည် ညအချိန်၌ ခေါ်လာလေ့ရှိပြီး အရုဏ်တက်အချိန်၌ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွား

ကြ၏။ ကြတ်များသည် ယောက်ျား၊မိန်းမ လှည်းနားစသည်ဖြင့် ညအချိန်၌ လူများကဲ့သို့ လှည့်လည်သွားလာကြ၏။

ညအချိန် တောလမ်းတစ်နေရာ၌ စခန်းချ၍ ကခုန်ကြ၏။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပကြ၏။ မသိနားမလည်သူများသည် ကြတ်များနှင့်ရော၍ ပွဲလမ်းသဘင်များ၌ ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲပြီး အရက်တက်အချိန် ကြတ်များပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ကွင်းခေါင်ခေါင်၌ ထီးထီးကြီးကျွန်းရစ်နေတတ်၏။

ယနေ့ည ရောက်နေသောနေရာသည် ကြတ်များ၏ ပွဲလမ်းသဘင်ဟု အဘွားအိုက ဆိုနေ၏။

သူ့စာသည် ပွဲခင်းအတွင်းလှည့်လည်သွားလာနေသူများထံ အထိတ်တလန့်ကြည့်၍

“ အဘွား...အဘွား တကယ်ပြောတာလား မနောက်ဖို့ အဘွားရယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အဘွားအိုက တည်ကြည်ဟန်ဖြင့်

“ အဘွားမနောက်ပါဘူးသမီးရယ် ဒီအသက်အရွယ်ကြ

ောက်မှ နောက်စရာလား အဘွားအတည်ပြောတာပါကွယ် ” ဟုပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ထိတ်လန့်လွန်းမက ထိတ်လန့်လာပြီး

“ အဘွား...သမီးကြောက်လာပြီ ဒါဆိုရင် ပွဲခင်းထဲမှာ ခြတ်တွေရှိတယ်ပေါ့ ”

ဟုပြောလေရာ အဘွားအိုက ခေါင်းညိမ့်၍

“ ရှိတာပေါ့ကွယ်၊ ပွဲခင်းထဲမှာ ကြတ်တွေအများကြီး ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူ့စာသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ပွဲသွားပွဲသားများကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူများသည် နာနာတာဝကြတ်များဆိုရင် ဘော့ သူမကိုဖမ်းစားတော့မည်။

ထိုသူများသည် ရိုးရိုးတန်းတန်းလူသားများပင်ဖြစ်ပေမည်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အကြော်ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် စိတ်မနုံ့သော အဘွားကြီးပင်ဖြစ်လေသလား။ သူ့စာသည် အဘွားအိုကို

သေချာကြည့်၍

“ လူလား၊ ကြတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘွားအိုက တဟီးဟီးရယ်လား

“ အဘွားကလူပါကွယ်၊ ကြတ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပွဲခင်းထဲမှာ တော့ လူတွေရော ကြတ်တွေရောရှိတယ်၊ သမီးကဒီအရပ်ကမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒီအရပ်ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို နားမလည်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဒီအရပ်မှာ ဟိုးအရင်က အခုလိုမစည်သေးဘူး။ ဟိုးတုန်းက ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပဲရှိတယ်။ ထမင်းဆိုင်ရှင်ဟာ ပရလောသားတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲမသိဘူး၊ ဆိုင်ရှင်ဟာ နာနာဘာတွေအတွက် ဒီနေရာမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ အငြိမ့်ပွဲ ခံပေးတယ်၊ ဒီပွဲကို အနီးအနားရွာက လူသားစစ်စစ်တွေလည်း လာပြီးကြည့်ကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ပွဲခင်းထဲမှာ လူတွေရော ကြတ်တွေရောရှိတယ်လို့ပြောတာ ညဆိုတော့ လူလား၊ ကြတ်လားခွဲခြားလို့မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရုဏ်တက်ချိန်ဆိုရင်တော့ ကြတ်တွေပျောက်သွားပြီး လူတွေပဲ ကျန်တော့တယ် ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

သူ့စာသည် ထိုအခါမှပင် မိမိရောက်နေသော အရပ်၌ သူးခြားဆန်းကြယ်သော ဓလေ့စရိုက်ရှိမှန်းသိလိုက်၏။ နာနာဘာဝကြတ်များအတွက် နှစ်စဉ်အငြိမ့်ပွဲခံပေးသည် ဆို၏။

ယနေ့ည ပွဲခင်းထဲ၍ လူနှင့်ကြတ်ရောနှောနေမှာသေချာ၏။ သူ့စာသည် ပွဲခင်းထဲ၌ လှည့်လည်သွားလာရန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် အဘွားကြီး၏ အကြော်ဆိုင်၌ အတန်ကြာအောင် ပေကပ်ပြီးတိုင်နေလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ အရပ်ဒေသတစ်ခု၌ နာနာဘာဝကြတ်များအတွက် နှစ်စဉ်အငြိမ့်ပွဲခံပေးသောဓလေ့ထုံးစံသည်ယနေ့ထက်တိုင်ရှိနေပါသေး၏။

စာရေးသူ

ပွဲခင်းထဲ၌ လှည့်လည်သူများသည် အဘွားကြီး၏ အကြော်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက် စားသောက်ကြ၏။

သူ့စာသည် ထိုသူများကိုကြည့်၍ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း

ထနေမိ၏။

ကြတ်များရှိသော ပွဲခင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ နောင်တရနေမိ၏။

ရထားပျက်၌ နေခဲ့လျှင် အကောင်းသား ဟုတွေးနေမိ၏။ အတန်ကြာအောင် အကြော်ဆိုင်၌ ထိုင်နေသောအခါ အဘွားကြီးသည် သူ့ဇာ၏အနီးသို့ လာရောက်၍

“ ငါ့သမီး ပွဲခင်းထဲမှာလျှောက်မကြည့်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူ့ဇာက ကြက်သီးထဟန်ဖြင့်

“ အမလေး ပွဲခင်းထဲမှာ ကြတ်တွေရှိတယ်၊ ကျွန်မ မသွားရဲပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ အဘွားအိုက

“ သမီးက ဒီဇာတီမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူ့ဇာသည် အဘွားအို၏ စကားကို

ဖြေဆိုရန်ခက်သွားလေ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍

“ သမီးဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိတော့ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သမီးဘဝမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေချည်းပဲ ”

ဟု ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ အဘွားအိုသည် သူ့ဇာ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်သွားပုံရ၏။

“ ငါ့သမီးဘဝက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကြမ်းတမ်း လိုက်တာ မိဘဆွေမျိုးတွေမရှိတော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သူ့ဇာက ခေါင်းညိတ်၍

“ မရှိတော့ပါဘူးရှင် ကျွန်မကတစ်ကောင်ကြွက်ပါ၊ ဇာတိရပ်မြေမှာမနေချင်လို့ထွက်လာခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ အဘွားအိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ့သမီး ရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဒီလိုသွားလာနေရင် အန္တရာယ် သိပ်များတာပေါ့၊ ဒီအန္တရာယ်တွေဟာ ကြတ်တွေထက်တောင်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေသေးတယ်၊ ကောင်းပြီ... ဒီနေ့ညတော့

အဘွားတို့ဆိုင်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်တော့၊ ကံပါ...သမီးပင်ယန်းလာတဲ့
ရတယ် အဘွားနဲ့ဆိုင်အနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သူစာသည် ပင်ယန်းလွန်းသဖြင့် မငြင်းဆန်
နိုင်တော့ဘဲ အဘွားအို ခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်ခဲ့လေ၏။

အဘွားအိုသည် သူစာအား ဆိုင်အနောက်ရှိ ကျူထရ်များ
ကာရံထားသော နေရာလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ထိုနေရာလေး၌
စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကိုတွေ့ရ၏။ သူစာသည် အဘွားအိုကို ကျေးဇူး
တင်ကြောင်းပြော၍ ကျူထရ်ကာရံထားသော အခန်းငယ်လေး၌
ဝင်ရောက်အိပ်စက်လိုက်လေ၏။

သူစာသည် လှဲအိပ်လိုက်သည်နှင့် တဏှာရူးအေးသိန်း၏
ရက်စက်ယုတ်မာပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုအခါ မိမိ
ကိုယ်မိမိ ရွံရှာသလိုဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။
သူမဘဝမသန်ရှင်းတော့သလိုပဲ ခံစားရ၏။ မိမိဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့
သော အေးသိန်းတစ်ယောက် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော
အိမ်ကြီးထဲ၌ မီးသွေးတုံးဘဝသို့ ပြောင်းသွားပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် သူစာသည် ဖျာပေါ်၌ လှဲနေသော်လည်း
အေးသိန်း၏ ယုတ်မာပုံကိုတစ်လှည့်၊ မိခင်ကြီးဆုံးပါးသွားပုံကို
တစ်လှည့် တွေးကာဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

သူစာသည် အိပ်၍မရဘဲ ဟိုသည်လူးလိမ့်၍သာနေ
လေတော့၏။ ထိုကြောင့် ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးနှင့် ဈေးကူးရောင်းရန်
အိပ်ရာမှထခဲ့၏။

ထိုအခါ “ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးနှင့်အတူ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဆိုင်ကိုသိမ်းဆည်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလုနီးနေလေပြီ။ ဆိုင်ရှင်
အဘွားကြီးက ရယ်မော၍

“ သမီး အိပ်ရာကနိုးလာပြီးလား ကြောက်စမလိုတော့
ခါဘူးကွယ်၊ အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်နေပါပြီ၊ ကြတ်တွေမရှိတော့
ခါဘူး ပွဲခင်းထဲမှာလူတွေပဲ ရှိတော့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူစာသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ပွဲခင်းထဲသို့ မျက်လုံးရော

ကြည့်လိုက်သောအခါ ပွဲသွားပွဲလာများ မရှိတော့သလောက် နည်းပါးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

အဘွားအိုက အနီး၌ရှိသော မိန်းမပျိုလေး၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ဟောဒါ အဘွားရဲ့ မြေးလေးလေ နာမည်က ဂျမ်းဘုံလို့ခေါ်တယ်၊ အဘွားတို့မြေးဘွား နှစ်ယောက်တည်း ဘဝထိုရုန်းကန်ပြီး နေကြတာ လောလောဆည် ငါ့သမီးမှာ သွားစရာ လာစရာ မရှိဘူးဆိုရင် အဘွားတို့ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ဟုပြောလေရာ သူ့စာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အဘွားက ပွဲဈေးသည်မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟုမေးနေလေ၏။

ဒေါ်စာရံက ခေါင်းခါ၍

“အဘွားက ပွဲဈေးရောင်းတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြို့ဈေးသည်ကွယံ၊ ဒီနေ့ဘုရားပွဲပြီးပြီး အဘွားတို့ အိမ်ပြန်တော့မယ် ငါ့သမီးကို ဒါကြောင့် မသွားနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာ၊ အဘွားတို့နဲ့ ခဏနေပြီးမှ သမီးသွားချင်ရာကို သွားပေါ့။”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် အကြော်သည် အဘွားအို၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မငြင်းဆန်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့လေ၏။

ဘုရားပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ အဘွားအို၏ ပစ္စည်းများကို လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်၍ မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လေ၏။

အဘွားအိုနှင့်အတူ သူ့စာသည် လှည်းဖြင့်ပင် မြို့သို့လိုက်ခဲ့လေ၏။

မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံ၏ အနောက်ဘက်အပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ နွားလှည်းရပ်တန့်၍ ပစ္စည်းများကို ချလေ၏။ အဘွားအိုတို့ မြေးအဘွားသည် ရုပ်ရှင်ရုံအနောက်ရှိ အခန်းကျဉ်းလေး၌ နေထိုင်သည်ဆို၏။

အဘွားအို၏ ခင်ပွန်းရှိစဉ်က ရုပ်ရှင်ရုံအစောင့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘွားအိုက ခင်ပွန်းနှင့်ပတ်သက်၍

“တကယ်တော့ အဘွားရဲ့ခင်ပွန်း ဆုံးသွားပြီဆိုရင် အဘွားတို့မြေးအဘွား ခိုကပ်ပြီးနေထိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ အဘွားတို့မိသားစုက ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့လို့ အခုလိုနေခွင့်ရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သူ့စာသည် အဘွားအို၏ စကားကို စိတ်ဝင်စား သွားပြီး

“ ဘယ်လိုအသက်အန္တရာယ်နဲ့ လဲရတာလဲအဘွား ပြောပြ ပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘွားအိုက မှိုင်းညိုသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ငေးကြည့်၍

“ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်မိသားစုက လွန်းခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်လောက် တောင်ညိုတောင်က ဆရာတော်ကြီးကို သွားဖူးတော့ပြီး တောလမ်း ခရီးမှာ လှည့်နေပြန်လာခဲ့တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ လမ်းစားပြ ချက်ကြီး တို့အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်သူဌေးကို စားပြတိုက်ပြီး အသစ် ကိုရန်ရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အဘွားရဲ့ ယောက်ျားဟာ

သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ စားပြလေးယောက်ကို ယှဉ်တိုက်ပြီးသူဌေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အဘွားရဲ့ယောက်ျား အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ရုပ်ရှင်ရုံကို ကျေနပ်တဲ့ လူမိုက်တစ်စုဟာ မီးရှို့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အဘွားရဲ့သား ဟောဒီမြေးမလေးရဲ့ အဖေဟာ ရုပ်ရှင် စက်ခန်းနဲ့ လောင်တွေကို ကာကွယ်ပေးရင်းနဲ့ မီးလောင်ပြီးသေဆုံး ခဲ့ရတယ်။ အဘွားရဲ့ သားအသက်နဲ့ လဲခဲ့လို့ ဟောဒီရုပ်ရှင်ရုံ မီးမလောင်ခဲ့ တာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင် မိသားစုဟာ အဘွားကို ကျေးဇူးပြုတဲ့ အနေနဲ့ ဟောဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေခွင့်ပေး တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာသည် အဘွားအိုကို ကရုဏာ မက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ သူတို့က အဘွားကို ငွေရေးကြေးရေး မထောက်ပံ့ ကြဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

အဘွားအိုက သက်ပြင်းချ၍

“ဟောဒီရုံနောက်က အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေခွင့်ပေး
တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီကွယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက် အဘွားအိုသည် သူ့စာအား အိပ်စက်ရန် နေရာ
စီစဉ်ပေး၏။ သူ့စာသည် အခန်းကျဉ်းလေး၏ အနောက်ဖက်ဘက်
နေရာ၌ သူ၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို နေရာချထားလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့စာသည် အကြော်သည်အဘွားအို၏ အခန်း
ကျဉ်းလေးထဲ၌ ခဏနေထိုင်ခွင့်ရ၏။

အဘွားအို၏အမည်မှာ ဒေါ်ဘွားခင်ဟူ၍ဖြစ်၏။
ဒေါ်ဘွားခင်၏မြေးကလေး ဂျမ်းဘုံသည် သူ့စာကိုလွန်စွာခင်မင်၏။
သူ့စာကိုခေါ်၍ သူ့ကိုမြို့ထဲသို့ လိုက်လံပြသ၏။

သူ့စာသည် ရုပ်ရှင်ရုံအနောက်၌ ခေတ္တနေခွင့်ရသဖြင့်ရုပ်ရှင်
ကားကောင်းများကို အခမဲ့ကြည့်ခွင့်ရ၏။

ထိုခေတ်က လွန်စွာနာမည်ကြီးသော မြဂနိုင် ဇာတ်ကား

သိုရုံ၌ကြည့်ခွင့်ရခဲ့၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း လွန်စွာထိတ်လန့် ဖွယ်ကောင်းသော
အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ပြန်လည်မြင်မက်လေ၏။

ထိုအိပ်မက်ဆိုးကြီးမှာ တဏှာရှူးအေးသိန်းတစ်ယောက်
သူမ၏ အပျိုစင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးပင်ဖြစ်၏။

သူ့စာသည် အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးလာတိုင်း ရင်တွေ
ဘလုပ်လုပ်တုန်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေလေ၏။

တဏှာရှူးအေးသိန်း ငရဲပြည်သို့ရောက်ရှိနေသည့်တိုင်
အေးသိန်း၏ အရိပ်မည်းကြီးက အိပ်မက်ထဲ သို့ရောက်ရှိနေတတ်၏။

သူ့စာသည် ထိုအဖြစ်ဆိုးကို မြင်မက်တိုင်း မီးလောင်
တိုက်သွင်း၍ ကလဲ့စားချေခြင်းကို အမှတ်ရ၏။ ယခုလောက်ဆိုလျှင်
အေးသိန်းကို လုပ်ကြံသူမှာ သူမဖြစ်ကြောင်း ပုလိပ်များ ရိပ်စားမိ
ပြီ။

သူ့စာသည် ဂျမ်းဘုံနှင့်ဈေးသွားသည့်အခါ ဈေးအရှေ့၌
ဆင်းရူးသေတ္တာများ ရောင်းချနေသည်ကိုမြင်လျှင် ဖခင်ကို

သတိရ၏။ ၎င်းကိုရောင်းနေသော ထင်းရှူးသေတ္တာများသည် ဖခင်၏ သေတ္တာများကဲ့သို့ ကောင်းမွန် သပ်ရပ်ခြင်းမရှိချေ။

ပျံ့သန်းနေသော ၎က်ငယ်လေး၏ ပုံသဏ္ဍန်၊ ရေခွဲထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ဤနယ်တဝိုက်၌ မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုသေတ္တာများအားလုံး ဖခင်၏လက်ရာများပင်ဖြစ်၏။

သူ့စာသည် အကြော်ဆိုင်ကလေးကို ကူညီရောင်းချရင်း နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ လဝက်ခန့်ကြာခဲ့လေပြီ။ ဒေါ်ဘွားခင်နှင့်ဂျမ်းဘုံတို့၏ တောင်းဆိုမှုအရ ဤမြို့မှ မခွာနိုင်သေးချေ။

သူ့စာသည် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ ကြည့်ရှုသူနည်းပါးသည့်အခါ အသစ်ပြသသော ဇာတ်ကားများကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု၏။

ထိုအခါ ရုပ်ရှင်စက်မောင်းသော ဦးစိန်သောင်းဆိုသော အဘိုးကြီးက သူ့စာ၏ ရုပ်ရည်ချောမောကြောင်း ချီးမွမ်း၍ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့များ မြို့သို့ရောက်သည့်အခါ မင်းသမီး လုပ်ရန်တိုက်တွန်း၏။

သူ့စာကခေါင်းခါယမ်း၍

“ အမလေး...မလုပ်ပါနဲ့ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မက မင်းသမီးတွေလို သရုပ်ဆောင်ဖို့ဝေးလို့၊ ဇာတ်ပုံတောင် ကောင်းကောင်းအရှိန်ခံတတ်တာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူဇာ၏ ရုပ်ရည်ချောမောပုံကို ကြည့်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရန် တိုက်တွန်းသူထဲတွင် သူဇာကိုချစ်ခင်သော ဂျမ်းဘုံလည်း ပါ၏။

သူဇာသည် ချောမောလှပသောရုပ်ရည်ကို အသုံးပြု၍ ပိုက်ဆံရှာလိုစိတ် မရှိချေ။

ထိုရုပ်ရည်လှပမှုကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင် ယောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိ၏။

ထိုစဉ်က အရှင်လတ်လတ် ခံခဲ့ရသော ဘဝငရဲကို ဘယ် တော့မှမမေ့။

သူမတစ်သက်၌ တဏှာရူးအေးသိန်း၏ ရက်စက်မှုကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရန်ပင် ကြောက်ရွံ့သွား၏။

ယောက်ျားများကိုပင် ရွံရှာမုန်းတီးစိတ် ဝင်မိသလို ရှိ၏။ ဤမျှနာကျင်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံကို ပုရိသယောက်ျား တို့ကမိန်းမသားများကိုအဘယ်ကြောင့် ပေးအပ်လေသနည်း။

သူဇာသည် ရင်နှင့်ဖွယ်အတွေ့အကြုံကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားများကို အားကိုးစိတ်မဝင်ဘဲ ရန်သူသဖွယ် ဖြစ်နေမိ၏။

တစ်ခါက ရုပ်ရှင်စက်မောင်းသော ဦးစိန်သောင်း ဆိုသည့် အဘိုးကြီး နေမကောင်းသဖြင့် ဒေါ်ဘွားခင်ကြီး ပေးလိုက်သော ဟင်းတစ်ခွက်ကို သွားပို့လေ၏။

ဦးစိန်သောင်းသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ဟင်းခွက် ကို ပန်းကန်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်၏။ပြီးနောက် စက်ခန်းတခါးကို အသာပိတ်လိုက်၏။

သူဇာသည် ဦးစိန်သောင်း၏ အပြုအမူကြောင့် ရင်ထဲ တွင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ ဦးလေး ဘာလုပ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးစိန်သောင်းသည် သူဇာ၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့ဩသွား ဟန်ဖြင့်

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးမရယ်၊ ဦးလေးက နေမကောင်း

ဖြစ်လို့ ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်နေတယ်။ လေစိမ်းတွေတိုက်လို့ တခါးပိတ်တာပါ။”

ဟု ရိုးသားသော အမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ထိုအခါမှပင် ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားပြီး

“ တခါးပိတ်ရင် မှောင်သွားမှာဆိုးလို့ပါ ဦးလေးရယ် သူ့စာက အမှောင်ထဲမှာ မနေရဲဘူး။ ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်၏ အကြော်ဆိုင်သို့ သူ့စာရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ အကြော်စားသူ လူငယ်လူရွယ်များ ပိုမိုတိုးပွားလာ၏။ ထိုလူငယ်များသည် အကြော်စားရင်း သူ့စာကို ရိသဲ့သဲ့ စကားဆိုကြ၏။

* အကြော်ဖိုးပေးရင်း မေတ္တာစာများကို ပိုက်ဆံထဲမှာညှပ်၍ ပေးကြ၏။

သူ့စာသည် ဆန်ကျင်ဘက် မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ ရင်ခုန်လို့ မရဘဲရှိနေ၏။

ညတစ်ညက တဏှာရူးအေးသိန်း၏ ရမ္မက် စောကပ်နေသော မျက်နှာကြီးနှင့် နံဆော်နေသော ချွေးနံ့ကြီးကို ပြန်လည် သတိရလာ၏။

ထို့နောက် ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုများ၊ နာကျင်မှုများကို ပြန်လည်သတိရပြီး ယောက်ျားများကို မုန်တီးရွံရှာစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်လူငယ်ကိုမျှ မျက်နှာသာမပေးဘဲ ရှိ၏။

သူ့စာကို မာနကြီးသည်ဟု သတင်းထွက်ကာ ခက်ခက်ကိုမူ လိုချင်သူတွေ ပိုများလာ၏။

လူသဘာဝ မရနိုင်သည်ကို ပိုလိုချင်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့စာသည် မိမိ အလှကိုမက်မော၍ အနှောင့်အယှက် ပြုသူများကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲပြန်၏။

ဒေါ်ဘွားခင်ထံတွင် နေထိုင်ပြီး တစ်လကျော်ကြာသော အခါ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့ အနက်ရောင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှ ဝုဏ်သုရေရှိ မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆယ်ကျော်သက်

မိန်းမတစ်ဦး ဆင်းလာ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် တန်ဖိုးကြီးမားသော ပိုးဖဲကတ္တီပါ
အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
မိန်းမပျိုသည် ဘိုဆန်ဆန် ဝတ်စားထားလေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် အကြော်ကြော်နေရာ မှဂုဏ်သရေရှိ
မိန်းမကြီးကို မြင်သောအခါ ကမန်းကတန်းထ၍ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်
လေ၏။

သူ့စာသည် ပိုးဖဲကတ္တီပါ ဝတ်ဆင်ထားသူများရောက်ရှိလာ
ခြင်းကိုမသိဘဲ သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကို ဆက်လက်ဖတ်ရှု
နေ၏။

သတင်းစာထဲ၌ ဆရာစံ သူပုန်အကြောင်း သတင်းကို
အလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး ဖတ်ရှုနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီး ရုပ်ရှင်ရုံ အပေါက်ဝသို့ ရောက်
သောအခါ ရုံမန်နေဂျာမှအစ တစ်ရုံလုံးထွက်၍ ကြိုဆိုကြ၏။

ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီးသည် ရုပ်ရှင်ရုံ ပိုင်ရှင်ဒေါ်စိန်မေ

ဖြစ်ပြီး သူဌေးကတော်ပီပီ လွန်စွာ မောက်မာသူဖြစ်၏။

ဒေါ်စိန်မေနှင့် လိုက်ပါလာသူမှာ သူမ၏ တစ်ဦးတည်း
သော သမီး ရွှေမမ ဖြစ်၏။

ရွှေမမသည်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းသူပီပီ လွန်စွာ မာန
ထောင်လွှားတတ်သူဖြစ်၏။

ဒေါ်စိန်မေကြီးသည် သူမကို ဝိုင်းဝန်းကြိုဆို နေသူများ
အကြားမှ သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကိုသာ မဲ၍ဖတ်နေသော
သူ့စာကို မြင်တွေ့သွားပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။ မိမိကဲ့သို့
သူဌေးကတော်ကို အားလုံးကဝိုင်း၍ ခေယနေချိန်မှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး
ကဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍ ပင်မအောက်စွ။

ဒေါ်စိန်မေ၏ မျက်နှာညိုမည်းသွားပြီး

“ ဟိုကောင်မက ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့စာသည် ဆရာစံ၏ သတင်းပါသော
သတင်းစာကို ဖတ်လိုကောင်းနေဆဲဖြစ်၏။

ဒေါ်ဘွားခင်က အလောတကြီးဖြင့်

“ ကျွန်မရဲ့တူမလေးပါ တောကရောက်လာတာ မကြာ
သေးပါဘူး။ မြို့မှာအလုပ်လာလုပ်တာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဒေါ်စိန်မမသည် ဒေါ်ဘွားခင်၏ အဖြေကြောင့် မျက်မှောင်
ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်ရုံမှာပဲ ခေါ်ထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဒေါ်
ဘွားခင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်စိန်မမရယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ရှင်တို့မိသားစုကို ရုံမှာနေခွင့်ပေးထားတယ်ဆိုပေမဲ့
ဘယ်ကလာမှန်း မသိတဲ့ကလေးကချောတွေကိုနေခွင့်ပေးတာ မဟုတ်

ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲတောက ကလေးကချောတွေကို
ခေါ်ထားတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ နောင်ဒီလို ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေနဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဘွားခင် ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်စိန်မမရယ် ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်

နောင်ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်စိန်မမ၏ အနီး၌ ရပ်နေသော ရွှေမမက

ခုတ်နှာမဲ့၍

“ အဲဒီ ကောင်မကို ဒီကို ခေါ်လိုက်စမ်း၊ ကောင်မက

ကျပ်တို့ရောက်နေတာတောင် ပမာမခန့်လုပ်ပြီး သတင်းစာဖတ်
နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်ဘွားခင်သည် သတင်းစာဖတ်နေသော

သူ့စာ၏ အနီးသို့ ကမ်းနားကတန်း ရောက်လာပြီး

“ သူ့စာ သမီး ခင်္ဃာလာပါဦး၊ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင် သူဌေး

ဘတော်နှင့် သူ့သမီး ရောက်နေတယ်၊ သူတို့မေးတာကို ရိုရိုသေသေ

ဖြေပါနော် ”

ဟု ပြောလေ၏။

၂၂

သူဇာသည် ထိုအခါမှပင် ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်မမတို့ သားအမိကို မြင်တွေ့သွားပြီး ၎င်းတို့ရှိရာသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက် လှမ်းခဲ့လေ၏။

ဒေါ်စိန်မမသည် သူမ၏ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍ အလွန် ချောမောလှပကြောင်း သတိပြုမိသွားပြီး

“ ရုပ်ကလေးကတော့ သနားကမားပါပဲ၊ ညည်းထ ဒေါ်ဘွားခင်နဲ့ အမျိုးတော်တယ်ဆို ငါကဟောဒီရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်မမပဲ၊ ညည်းငါတို့ပိုင်တဲ့နေရာမှာနေရင် အေးအေးဆေး ဆေးနေ၊ တောမှာလို ပေါက်လုပ်ပဲစားနေလို့မရဘူး ”

ဟု ရင့်သီးစွာ ပြောဆိုလေရာ သူဇာသည် ဒေါ်စိန်မမ၏ ရိုင်းပြမှုကြောင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားသော်လည်း ဒေါ်ဘွားခင်၏ မျက်နှာကိုထောက်ထား၍

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟု သာတီးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေမမသည် သူဇာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မျက်လုံး ဆိုကြည့်၍

“ နင်က တောသူမဆိုပေမဲ့ အလာကြီးပါလား၊ လက်ထဲမှာ သတင်းစာတွေ ကိုင်လို့ စာမတတ်ဘဲ လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြ နေတာလား ”

ဟု ရိုင်းပြသော စကားနှင့် ဇော်ကားလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဦးဘချစ်ကျောင်းထွက် သူဇာသည် မခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး

“ ကျွန်မက တောသူမပေမဲ့ မြန်မာစာ ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလည်း ရေးတတ်ဖတ်တတ်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်မမတို့ သားအမိသည် မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ရွှေမမသည် သူဇာကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ နေပါဦး ညည်းက ငါတို့လို သူဌေးတွေ ရောက်လာတာ

တောင် သတင်းစာကို တမေ့တမော ဖတ်နေတယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေပါနေလို့လဲ။ ငါတို့ကတော့ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ မြန်မာသတင်းစာတွေမဖတ်ဘူး။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သူ့စာသည် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ကြိမ်းမီးအုံးသည့်နှယ် ခံစားနေရသော ဆရာစံအား ကြီးပေးခံရသော သတင်းကိုယ် ဘာမှန်းမသိသော သားအမိနှစ်ဦးကို ရွံရှာသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်ကိုကော့၍

“ သတင်းစာထဲမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေ ပါတာပေါ့။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး လေးစားကြည်ညိုရတဲ့ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံကို တိုင်းပြည်ကို မတရား ဖိနှိပ်ပြီး အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အစိုးရက သူ့ခိုးကလူလူဟစ်ပြီး ကြီးပေး တဲ့သတင်းပါတယ်။ သူ့ဌေးမလေးတို့ ဒီသတင်းကို မဖတ်ရသေးဘူး ဆိုရင် ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီသတင်းကို ဖတ်ပြီးရင် အမေ့ကော် ဌေးတော်လွမ်းတဲ့ လူတွေကလွဲပြီး မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ မြန်မာမှန်ရင်

နှင့်ကြေကွဲကြမှာပါ။ ဒီအစိုးရ မတရားလုပ်တာပါ။”

ဟု ခပ်ရွံရွံပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်မမတို့ သားအမိသည် သူ့စာကို စကား မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ဒေါ်ဘွားခင်ကြီး ဘက်သို့လှည့်၍

“ အမျိုးသားရေးတွေ၊ ဝံသာနုအရေးတွေ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကြားချင်ဘူးနော်၊ တော်ကြာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်း သိသွားရင် ခင်ပြစ်မင်းဒဏ် သင့်နေမယ်၊ ကျွန်မတို့သွားမယ်၊ ရှင်တူမ တောသူမ နိုင်အောင်သာ ထိန်းထားပေတော့။”

ဟု ဆိုကာငှင်းတို့၏ ကားနက်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လည် ချက်ခွာသွားလေ၏။

သူဌေးသမီး ရွှေမမသည် ကားပေါ်မှနေ၍ ချောမော ပူပသော သူ့စာကို မနာလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုသွားလေ၏။

သူ့စာသည် မိမိကိုအသားလွတ် နှိမ့်ချသွားသော သူဌေး တော် သားအမိကို မထိလေးစား အမူအရာဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက် လေ၏။

ရွှေမမသည် သူ့စာ၏ အကြည့်ကိုကောင်းစွာ ရိပ်စားမိပြီး

တက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာခေါက်၍

“ကောင်မ ငါ့တို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

စိတ်ယုတ်မာရှိသော သူဌေးကတော် သားအမိသည်
ဘာသူမ တစ်ဦးက ၎င်းတို့ကို မထိမဲ့မြင် ပြောဆိုခြင်းအား လွန်စွာ
ကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်သွားသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်သို့
ဆိုင်ချလိုက်ပြီး

“အမေရယ် သမီးတော့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့တဲ့ ကောင်မကို
အကြည့်လို့မရဘူး၊ သမီးတို့သားအမိကို အားလုံးက ရိုရိုသေသေ
အော်ခဲနေချိန်မှာ ဒီကောင်မက မထီလေးစားလုပ်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်စိန်မမက တက်ခေါက်၍

“ ဟုတ်တယ် သမီး အမေလဲ ဒီကောင်မကို ကြည့်မရဘူး ရုပ်ကလေးချောတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေပုံရတယ်၊ တောသူမက တောသူမ မပါဘဲ၊ ငါ့တို့လို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်နိုင်ရင်တော့ ဘဝင်မြင့်လွန်းလို့ ကောင်းကင်ကို တက်ဆောင့်မလား မသိဘူး ဒီကောင်မကို အမေတို့ အိမ်ခေါ်ပြီး ချိုးမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောနေလေ၏။

ရွှေမမသည် ဒေါ်စိန်မမ၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စား သွားပြီး

“ ဘယ်လိုချိုးမှာလဲ အမေ ပြောပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမက ကောက်ကျစ်ယုတ်မာဟန်ဖြင့်

“ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် အမေတို့အိမ်မှာ အိမ်စေ မရှိဘူး၊ လောလောဆယ် အိမ်စေရှိမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဒေါ်ဘွားခင်ကို အပူကပ်လိုက်မယ်၊ ဒေါ်ဘွားခင်က အမေကိုဆိုရင် မငြင်းပုံပါဘူး ”

သူ ငြင်းရဲငြင်းကြည့်ပါလား ရုပ်ရှင်ရုံက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေမမသည် အလွန်သဘောကျသွားပြီး

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဘွားခင်ကသူ့သမီး ဂျမ်းဘုံကို အိမ်စေလုပ်ဖို့ ပို့ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမသည် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူပီပီ မျက်မှောင် ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်ပြီ အကြံရပြီ လာမဲ့အပတ်မှာ ဘိလပ်က ရုပ်ရှင် အဖွဲ့ အမေတို့ မြို့ကို လာပြီးသတင်းကား ရိုက်မယ်မဟုတ်လား ”

ဒေါ်စိန်မမ၏ စကားကြောင့် ရွှေမမက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်လေ ဘိလပ်က ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ မြို့ကို ရောက်မှာ နဲ့ ဟိုကောင်မကို အိမ်မှာခေါ်ခိုင်းတာ ဘာဆိုလို့လဲ အမေရဲ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမက တဟင်းဟင်း ရယ်မော၍

“ ငါ့သမီးအတော်ညံ့သေးတာပဲ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့တုန်းက ”

ဟိုကောင်မပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား၊ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်တယ်လို့ ကြားလုံးထုတ်ခဲ့တာလေ။ ဒေါ်ဘွားခင်ကို ခေါ်ပြီး ဘီလပ်ကလေးတွေ လာတုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်တဲ့ အိမ်စေတစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ မှာလိုက်ရင် ဟိုကောင်မ အမေတို့ အိမ်မှာ အိမ်စေ ဖြစ်ပြီပေါ့။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေမမသည် မိခင်စကားကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ရယ်လာ၍

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မ ကျိန်းသေ အိမ်စေဖြစ်ပြီ၊ အိမ်ကို ရောက်မှ ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်လိုက်ဦးမယ် ”

ဟု ကြံ့ဝါးလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဒေါ်စိန်မမသည် ဒေါ်ဘွားခင်ကို ခေါ်၍ ဘီလပ်မှ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ လာမည်ဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားနားလည်သောအိမ်စေတစ်ယောက်လိုချင်ကြောင်းပြောလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမ၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပုံကို နားမလည်သော

ဒေါ်ဘွားခင်က

“ အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်တဲ့ အိမ်စေ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဒေါ်စိန်မမရယ် ၊ ရိုးရိုးအိမ်စေ လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သမီးလေး ဂျမ်းဘုံကို ပို့ပေးပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်မမက ကောက်ကျစ်စွာ ရယ်မော၍

“ ဒေါ်ဘွားခင် မေ့နေလို့ပါ။ ရှင့်တူမက အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း နားလည်တာပဲ၊ သူ့ကို အိမ်မှာခဏ ခေါ်ထားလိုက်ရင် ရတာပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်ဘွားခင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက် သွားလေ၏။

ထိုနေ့က ဒေါ်စိန်မမတို့ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသဖြင့် သူ့စာကို တူမဟု မုသားသုံးလိုက်မိ၏။

ယခု ဒေါ်စိန်မမက ထိုစကားကို အပိုင်ကိုင်၍ သူ့စာအား အိမ်စေ အဖြစ်လုပ်ကိုင်ပေးရန် တောင်းဆိုနေလေပြီ။

သူ့စာကို အိမ်စေလုပ်ရန် မိမိ မည်သို့ ပြောပြရမည်နည်း
ဒေါ်စိန်မမတို့ သားအမိ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ရောက်သောအခါ
သူ့စာကို မလိုလားဟန်ဖြင့် ရိုင်းပြသောစကားများကို ပြောဆိုခဲ့၏။
မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိသော သူ့စာကလည်း ရေပက်စစ်
ပြန်လည်တုံ့ပြန်၏။

ထိုနေ့က ကိစ္စကို အငြိုးအတေးထား၍ ဒေါ်စိန်မမတို့
သားအမိက အိမ်စေအဖြစ် တောင်းဆိုခြင်းပေလော။ ဒေါ်ဘွားခင်
သည် ရုတ်တရက် အဖြေ မပေးနိုင်ဘဲ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေချိန်၌
ဒေါ်စိန်မမက

“ ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ဘွားခင်ရဲ့ ရှင့်တူမ အင်္ဂလိပ် စာတတ်
ကြီးကို ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ အိမ်စေအဖြစ် မထည့်နိုင်ဘူးလား
ရှင့်တူမလဲ အလုပ်ရှာနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့က အလကား
မခိုင်းပါဘူး၊ အခကြေးငွေပေးမှာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ
ဒေါ်ဘွားခင်သည် ကတုန်ကယင်ဖြင့်

“ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်စိန်မမရယ်၊ တူမလေးကို အိမ်မှာ
ခေါ်ခိုင်းဖို့ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။
ဒေါ်စိန်မမက သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတို့ပိုင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ နေခွင့်ပေးရကျိုး
နပ်သွားပြီ၊ ကျွန်မလဲ ရုတ်တရက် ဘီလပ်က ဧည့်သည်တွေအတွက်
အိမ်စေကောင်းကောင်း မရှိတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာရှင့်၊ ဒါဆိုရင်
ကျွန်မတို့ လိုချင်တဲ့ အိမ်စေ ရပြီလို့ မှတ်လိုက်ပြီနော် ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်ဘွားခင်သည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်
“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟုပြောကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။
ရုပ်ရှင်ရုံသို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူ့စာကို
အိမ်စေကိစ္စအား မပြောရက်သဖြင့် မျက်နှာညှိုးငယ်နေ၏။

သူ့စာသည် ဒေါ်စိန်မမ အိမ်မှပြန်လာပြီး ဒေါ်ဘွားခင်
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ဒေါ်ဘွားခင် စိတ်ဆင်းရဲနေခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သောရက်က မိမိနှင့် သူဌေးကတော် မိသားစု ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသလော။

သူ့စာသည် ဒေါ်ဘွားခင်ကို ဖွင့်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူ့စာကို ပြောရမှာ အားနာသဖြင့်

“ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရယ် ”

ဟု အခါခါပြောလေ၏။

သူ့စာက ဒေါ်ဘွားခင်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မေးမြန်း သောအခါမှပင် မိမိကို အိမ်စေအဖြစ် ခိုင်းစေချင်ကြောင်း သိလိုက် ရ၏။

သူဌေးကတော် သားအမိသည် မိမိ၏မာနကို ချိုးနှိမ်ချင် ပုံရ၏။

လွန်ခဲ့သောရက်က ၎င်းတို့နှင့် စကားကတောက်ကဆ ဖြစ်ခြင်းအတွက် ကလဲ့စားချေချင်ပုံရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၎င်းတို့၏ လိုလားချက်ကို ငြင်းဆန် လိုက်လျှင် ဒေါ်ဘွားခင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်၏။

မိမိ၏ပယောဂကြောင့် ဒေါ်ဘွားခင် တို့မြေးအဘွား ခိုကြီးအိုမ အရွယ်မှ ဒုက္ခမရောက်စေလိုပါ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဘွားခင်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်၍

“ ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့ အဘွားရယ် သူတို့လိုချင်တဲ့ အိမ်စေကအဘွားဘေးမှာ ရှိနေတာပဲ ”

ဟု အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဘွားခင်က သူ့စာကို အံ့သြစွာကြည့်၍

“ သမီးက သူတို့ဆီမှာ အိမ်စေသွားလုပ်နိုင်လို့လား ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သူ့စာက သက်ပြင်းချ၍

“ အိမ်စေလုပ်တာ ဘာခက်တာမှတ်လို့ အဘွားရယ်၊ ညွှန်မ လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဘိလပ်ကရုပ်ရှင်အဖွဲ့ တွေလာမယ် ဆိုတော့ ညွှန်မအတွက် ဗဟုသုတတောင် ရနိုင်သေးတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဘွားခင်သည် ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွား
ဟန်ရှိပြီး

“ဘုရား၊ သိကြားမလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ငါ့သမီး
သာမရှိရင် အမေတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ သူဌေးကတော် သားအမိထ
သူတို့လိုချင်တာ မရရင် ရန်ငြိုးထားမှ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူစာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှချေ

“ သူတို့ သားအမိ ငါ့အပေါ် အစွမ်းကုန် ယုတ်မာကြ
မှာ သေချာတယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ”

တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူစာကို ဒေါ်စိန်မမတို့ နေအိမ်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမတို့ နေအိမ်သည် မြို့တစ်နေရာရှိ တောင်ကုန်း
ပေါ်၌ တည်ရှိ၏။

ထိုအရပ်၌ လူကုယ် အများအပြား နေထိုင်ကြ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်နှင့် သူစာခြံတံခါးဝ သို့ရောက်သောအခါ
ခြံစောင့်ကုလားသည် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။

သူ့စာသည် ကြီးမားခဲ့ထည်သော အိမ်ကြီးဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လွန်စွာလှပသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးများ ရှိ၏။

သို့သော် သူ့စာနှင့်ဒေါ်ဘွားခင်သည် ထိုကုလားထိုင်ကြီး များ၌ မထိုင်ရဘဲ ရပ်၍သာနေရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် လှေခါးမှ ဒေါ်စိန်မမကြီးတို့ သားအမိ ဆင်းလာ၏။

ဒေါ်စိန်မမကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော သူ့စာကို ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး

“ ငါတို့အိမ်အတွက် အိမ်စေဆိုတာ ဘယ်သူများမှတ်တယ် ညည်းကို၊ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့နော် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းရမယ်၊ မခိုးရဘူး၊ မဖွက်ရဘူး အိမ်ရှင်ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရမယ် ကြားလား ”

ဟု ရင့်သီးသော စကားကို ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေမမကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဒေါင့်မကျိုးတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို ပြင်ရမယ်၊ ညည်းငါတို့အိမ်မှာ အိမ်စေဆိုတာ မမေ့နဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာသည် ဒေါ်စိန်မမကြီးတို့ မိသားစု ကို စေ့စေ့ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်စေအလုပ်ကို သဘော ဘူပြီး လာလုပ်ခဲ့တာပါ။ အိမ်စေတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကို ကျွန်ုပ် ဆောင် ကြီးစားပြီးလုပ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်စေအရေး ဘကြီးလိုနေတယ်ဆိုပြီး အတွေးဒေါ်ဘွားခင်က အကူအညီတောင်းလို့ ကျွန်မ အိမ်စေ လာလုပ်ပေးတာပါ။ ကျွန်မက အိမ်စေ အစစ်မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်စိန်မမက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး

“ ညည်းက အလာကြီးပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုချိန်မှာ

ညည်းက ငါတို့အိမ်က အိမ်စေ၊ အိမ်စေဟာ အိမ်စေနဲ့တူအောင်
နေရမယ် အိမ်စေနဲ့မတူရင် ငါတို့နဲ့အတူပဲ ”

ဟု ပြောရင်း အနီး၌ရပ်ကြည့်နေသော မိလှဆိုသည့်
အိမ်ဖော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ ဟဲ့မိလှ ဒီကောင်မကို နင့်အခန်းမှာထားလိုက်၊
ညည်းစားသလိုစားခိုင်း၊ ညည်းလုပ်သလိုလုပ်ခိုင်း ”

ဟု အမိန့်ပေးပြီး သူ့စာအား အခန်းထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်
လေ၏။

သူ့စာသည် အိမ်စေမိလှ အနောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်
ရွှေမမက

“ နေဦး ညည်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ပြောဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူ့စာက

“ သူ့စာ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေမမက နှုတ်ခမ်းမဲ့၍

“ နာမည်က အပျံ့စားပဲ၊ လူနဲ့မလိုက်ဘူး၊ မိသူ့စာ
ညည်းပေါ်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့စာသည် ယုတ်မာသောသားအမိ၏
အိမ်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်စေဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် အိမ်ဖော်ဘဝသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍
တစ်သက်မှာ အပင်ပန်းဆုံးကာလများကို ကျော်ဖြတ်ရ၏။

သူ့စာသည် အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိသည် ဟုသဘော
ထားကာ လောကဓံကို အံ့တု၍ ခံလေ၏။

သူ့စာသည် နံနက် ၄ နာရီ အိပ်ရာမှထ၍ အိမ်မှုကိစ္စများကို
ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမက တစ်အိမ်လုံး၏ အဝတ်များကို သူ့စာပင်
လျှော်ဖွပ်ခိုင်း၏။

ထိုသို့လျှော်ဖွပ်ရုံကို အားမရသေးဘဲ ရွှေမမ၏ အဝတ်စီဒို
လုပ်ရုံ အဝတ်များကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်လျှော်ဖွပ် ခိုင်းလေ၏။

သူစာသည် လျှော်ဖွပ်ပြီးသော အဝတ်အစားများကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြန်လျှော်ခိုင်းသဖြင့် မိမိကိုညှဉ်းပန်းနေကြောင်း သိ၏။ သို့သော် အမူအရာမပျက်စေဘဲ အံ့ကိုကြိတ်၍ ခိုင်းစေသဖြင့် ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

သူစာပင်ပန်းနေသည်ကို မကြည့်ရက်သော မိလှဆိုသည့် အိမ်ဖော်ကလေးက

“ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အလုပ်တွေ ခိုင်းနေဆဲ မသိဘူး၊ အမလေး ပင်ပန်းလိုက်တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူစာက မှဲပြုံးပြုံး၍

“ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲတဲ့။ လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်မရတာနဲ့ ဂုဏ်တွေ ငွေတွေအားကိုး၍ အိမ်ကိုခေါ်ပြီးအနိုင်ကျင့်တာလေ၊ အစ်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မပင်ပန်းဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်... ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြော့တယ်လို့ သဘောထားပြီး သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးတယ်

ဘုရားကိုနတ်စောင့်တယ်လို့ အစ်မယုံတယ်၊ အစ်မ မကြာမီ ဒီဘဝ ကလွတ်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူစာ၏ စကား မှန်ကန်၏။

ဘီလပ်မှလာသော ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် တစ်ပတ်ခန့် စော၍မြို့ သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် ဒါရိုက်တာနှင့်အတူ ကင်မရာမင်း သေည်ဖြင့် အဖွဲ့ဝင် (၁၀)ဦးလိုက်ပါလာ၏။

ထိုအဖွဲ့သည် မြန်မာရေးဟောင်းမြို့တော်ဖြစ်သော ပုဂံသို့ သွားရောက်၍ မြန်မာ့အနုပညာများကို မှတ်တမ်းတင်မည်ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာ လူနေမှုဘဝကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ မှတ်တမ်းတင်ထားမည်ဆို၏။

၎င်းရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများသို့လည်း လှည့်လည် ရိုက်ကူးဦးမည်ဆို၏။

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့စားသောက်ရန် ဒေါ်စိန်မမတို့ သားအိမ်နှင့်အတူ

အိမ်စေနှစ်ဦးက ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ်ရ၏။

ထိုအဖွဲ့ဝင်များသည် မြန်မာအစားအစာကိုပင် စားချင်သည် ဆို၍ ၎င်းတို့အတွက် အခက်အခဲမရှိဘဲ ချက်ပြုတ်နိုင်၏။

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် ဤမြို့၌ နှစ်ရက်ခန့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ပုဂံမြို့ဟောင်းသို့ ခရီးဆက်မည်ဆို၏။ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် လူဝကြီးသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း အကြော်ကြော်နေသော ဒေါ်ဘွားခင် ကြီးကို မြင်လျှင် မြန်မာအမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး အကြော်ကြော်နေ ပုံကို ရိုက်ကူးလိုသည်ဆို၏။

ဒေါ်စိန်မမ၏ ယောက်ျားသူဌေးဦးစိန်သည် ဒါရိုက်တာ လူဝကြီး၏ ဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် ဒေါ်ဘွားခင်ကြီး၏ အကြော်ဆိုင်၌ သမီးဖြစ်သူ ရွှေမမကို အကြော်ကြော်စေပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ကြံစည်လေ၏။

ရွှေမမသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ပြီဟု ကြွေးကြော်ပြီး

အပျော်ကြီးပျော်နေလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမကလည်း

“ မြန်မာပြည်က မင်းသမီးတွေက မြန်မာပြည်လောက်ပဲ သူတွေသိတာ ငါ့သမီးရဲ့မှတ်တမ်း ရုပ်ရှင်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြည့် ကြမှာတဲ့၊ ငါ့သမီးဟာ အလိုလိုနေရင်း ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု အသားလွတ်ကြားဝါလေ၏။

ရွှေမမသည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသောနေ့တွင် ဝတ်ဆင်ရန် အကောင်းဆုံး အလှဆုံး ပိုးဖဲ ကတ္တီပါများကို ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမည့်နေ့တွင် ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးသည် သူဌေးဦးစိန်နှင့် ရုပ်ရှင်စက်အဖွဲ့ကို ခေါ်ယူပြီး အကြော်ဆိုင်သို့ ဦးစွာသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်စိန်မမတို့သားအိမ်သည် ပိုးဖဲကတ္တီပါ များ ဝတ်ဆင်၍ အလှဆုံးပြင်ကာ ရိုက်ကူးမည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိ လာ၏။

ဒေါ်စိန်မမတို့နှင့်အတူ အိမ်စေနှစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါ

လာရ၏။

ငှင်းတို့မိသားစု အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်မြို့လုံးရှိ လူများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် ရိုက်ကူးရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေလေပြီ။

ဒေါ်စိန်မမတို့သည် တစ်မြို့လုံးက စောင့်ကြိုနေသဖြင့် သွေးနုထင် ရောက်သွားလေ၏။

ရွှေမမသည် ဝိုးဖဲကတ္တီပါများ ဝတ်ဆင်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများက

“ မင်းသမီး လာပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ရွှေမမသည် ပိုမို၍ သွေးနုထင် ရောက်သွားလေ၏။

ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးသည် ရွှေမမကို မြင်သောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ညည်းညူလိုက်ပြီး သူဌေး ဦးစိန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

“ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ မြန်မာမိန့်ကလေးက ခေတ်ဆန်တဲ့

အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝပုံစံကို လိုချင်တာ၊ ဦးစိန်သမီးရဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကို ကျုပ်တို့ရိုက်ကူးရင် ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

ဦးစိန်သည် အခက်ကြုံသွားပြီး သူ၏ဇနီးနှင့်သမီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ အဝတ်အစား ပြန်လဲခိုင်းလေ၏။

ဒေါ်စိန်မမတို့သားအမိသည် ရှေးရိုးဆန်သူများဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာ လူဝကြီး၏စကားကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား၌ မပါရမှာဆိုးသဖြင့် ကမန်း တတန်း အဝတ်အစားလဲရန် စီစဉ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးသည် သူ့ဇာ၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဦးစိန်ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ မြန်မာမိန့်ကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာဒီမျက်နှာပဲ ဒီလိုပကတိ ရိုးသားတဲ့မြန်မာမိန့်ကလေးရဲ့ မျက်နှာကိုပဲလိုချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ဟောဒီ မိန့်ကလေးနဲ့ ရိုက်လို့

ရအောင် စီစဉ်ပေးပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူဌေးဦးစိန်သည် မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်သွားပြီး

“ ဒီလိုပါ၊ ဟောဒီမိန့်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့မိသားစုနဲ့
ဘယ်လိုမှ မပက်သက်ပါဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်တို့အိမ်ရဲ့ အိမ်စေတစ်
ယောက်သာဖြစ်တယ် ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးက လက်ကာပြု၍

“ အိမ်စေဖြစ်လဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တာ
သူဌေးသမီးမျက်နှာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးသားတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မာန ကင်းမဲ့တဲ့မျက်နှာပါ၊ ဦးစိန်ရဲ့သမီးဟာ
မာန်မာနတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်စေ မိန်း
ကလေးနဲ့ရိုက်ဖို့သာ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါ ”

ဟု တောင်းဆိုလေရာ ဦးစိန်သည် အခက်ကြုံသွားလေ၏။

သူစာသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို အတော်အသင့် နားလည်သူ

ဖြစ်သဖြင့် ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးက သူဌေးသမီး ရွှေမမကို ပစ်ပယ်၍
မိမိနှင့်ရိုက်လိုကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။

သူစာသည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဖို့ဝေးစွ ဓာတ်ပုံပင်ရိုက်ရန်
ဒါသနာပါသူ မဟုတ်သော်လည်း မိမိကို ချိုးနှိမ်ထားသော
ဒေါ်စိန်မမတို့သားအမိကို လက်စားချေလိုသဖြင့် ရိုက်ကူးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဒေါ်စိန်မမတို့သားအမိသည် ဒါရိုက်တာ လူဝကြီး၏
သဘောထားကို သိရှိသွားသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး
ဒေါ်စိန်မမက မကျေမချမ်းဖြင့်

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ဒါရိုက်တာ ဗိုက်ပူကြီးက ရုပ်ရှင်ကို
သမီးနှင့် မရိုက်ဘဲ အိမ်ဖော်မနဲ့ ရိုက်တော့မယ်ပေါ့ သွားပါပြီရှင်
ကျွန်မတို့တော့ အရှက်ကွဲပါပြီ၊ ကိုစိန် ရှင်မပြောတော့ဘူးလား
ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒါရိုက်တာ လူဝကြီးက ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး

ခေါင်းသိပ်မာတာ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်မမသည် ဒါရိုက်တာလူဝကြီးကို ကိုနိန်ဆဲလိုက်ပြီး

“ ဒီလိုမှန်းသိရင် သူ့ကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တင်ကျွေး မထားပါဘူးတော် မျက်နှာဖြူတွေဟာ အရိုင်းအစိုင်းတွေဆိုတာ ကကယ် မှန်တယ် ”

ဟု ဒေါသတကြီးပြောဆိုလေ၏။

ရွှေမမသည် သူ့စာကို မနာလိုလွန်းသဖြင့် ရူးမတတ် ဖြစ်နေပြီး

“ အမေ သမီးရှက်တယ်၊ ရှက်တယ်၊ ဒီမှာ ဘာလုပ် နေတာလဲ၊ အိမ်ကိုပဲပြန်တော့မယ် ”

ဟု ပြောကာကမန်းကတန်းအိမ်သို့ ပြန်ပြေးလေတော့၏။
နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘိလပ်ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် သူ့စာကို သဘာဝအတိုင်း အကြော်ကြော်ခိုင်းပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး လေတော့၏။
သူ့စာသည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေခြင်းကို အာရုံမထားဘဲ

မိမိဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း အေးချမ်းစွာ ကြော်နေ၏။

ထို့ကြောင့် များစွာသဘာဝကျပြီး ဒါရိုက်တာ လူဝကြီး၏ နီးမွမ်းခြင်းကို ခံရလေ၏။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခြင်းကို မမြင်ဘူး၍ လာရောက်ကြည့်ရှုသော မြို့သူမြို့သားများသည် ပိုးဖဲကတ္တီပါများ ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေမမ နှင့် မရိုက်ဘဲ သူ့စာနှင့်သာ ရိုက်ကူးသဖြင့် များစွာ အံ့သြကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့ကလေး၌ သူ့စာသည် မင်းသမီးဟု အမည်တွင် သွားလေတော့၏။

သူ့စာမင်းသမီး ဖြစ်သောအခါမှပင် ဒေါ်ဘွားခင်၏ အကြော်ဆိုင် ပိုမို၍ ရောင်းရလေ၏။ သူ့စာကို မြင်ချင်တာကြောင့် လာရောက် စားသောက်သူများနှင့် စည်ကားနေလေတော့၏။

သို့သော် သူ့စာသည် မြို့ကလေး၌ မင်းသမီးအဖြင့် ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခွင့် မရတော့ချေ။

သူ့စာကြောင့် မင်းသမီး မဖြစ်လိုက်သော ဒေါ်စိန်မမတို့ မိသားစုသည် သူ့စာကို ရုပ်ရှင်ရုံ၌ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ရာဇသံ

ပေးလေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူ့စာကို မခွဲနိုင်သဖြင့် မျက်ရည် တရွံ့ရွံ့ကျပြီး ငိုယိုနေလေ၏။ ဂျမ်းဘုံကလေးကလည်း မမကို မခွဲနိုင်ဘူးဟု ငိုယိုပြီး ပြောဆိုလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့စာသည် ဒေါ်စိန်မမတို့ မိသားစုပိုင် ရုပ်ရှင်ရုံ၌ နေထိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။

သူ့စာသည် ထိုနေ့ညက ရုပ်ရှင်ရုံအောက်ထပ် အခန်းကုဏ်း လေး၌ အိပ်မပျော်ဘဲ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိ၏။

ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါး နှင့်အတူရွာမှာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် မိဘများသည် စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်း လှ၍ ဆရာမကြီးထံ၌ သူမကို မွေးစားဖို့ ပေးလိုက်ကြောင်း အမှတ်ရ လာ၏။

မိဘနှစ်ပါး တောထဲ၌ မှီခူးဆွတ်ရင်း ဓားပြများ၏ ရတနာသေတ္တာကို ရရှိခဲ့ပုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မိဘနှစ်ပါး မြို့ပေါ်သို့

ရောက်ရှိလာပြီး သူမနှင့်အတူ နေထိုင်ပုံကို သတိရပြန်၏။

ပြီးနောက် မိန်းမယုတ် ခင်မေရီ ပရိယာယ်မာယာဆင်၍ သူမတို့ထံသို့ရောက်ရှိလာကြောင်းပြန်လည်သတိရ၏။

မိန်းမယုတ် ခင်မေရီသည် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာစွာဖြင့် လောဘစောက်ပိပြီး ရတနာသေတ္တာအတွက် မိခင်ကို ရက်ရက် ကော်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့၏။

ဖခင်သည်မိခင်၏စိတ်ဖြင့် အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရ၏။

သူမ၏ ဘဝ၌ ခင်မေရီကို တစ်သက်လုံးမကျေဘဲ သက်စားချေရန် ကြံစည်ထား၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် တဏှာရူး အေးသိန်း၏ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် သူမ၏ အပျိုစင်ဘဝ ပျက်ဆီးခဲ့ပုံကို ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာ မြင်ယောင် လာ၏။

တဏှာရူး အေးသိန်းကို မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ၎င်း၏အိမ်ကြီးကို နှိပ်စက်ပျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပုံများကိုလည်း သတိရလာ၏။

တဏှာရူး အေးသိန်းတစ်ယောက် မိမိ၏ လက်စားချေမှု

ကြောင့် မီးသွေးတုံး ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီ။

ပုလိပ်များက သူမ၏ သတင်း အနံ့ခံ၍ လိုက်ထံ ဖမ်းဆီးတော့မှာ သေချာ၏။

ယခု ဒေါ်ဘွားခင်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း ဒေါ်စိန်မမတို့၏ ပယောဂကြောင့် ဤမြို့လေးမှ ထွက်ခွာရပေတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမဘဝ၏ အနာဂတ် ခရီးလမ်းအတွက် ရဲဝံ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လက်ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူမသည် ထိုညက အိပ်၍မပျော်ဘဲ အိပ်ရာထဲ၌ လူးလွှဲ၍ နေလေ၏။

တစ်ရက်၊နှစ်ရက်အတွင်း ဤအရပ်ကိုစွန့်ခွာရပေတော့မည်။

မိမိ ဘယ်ကိုသွားမည်နည်း၊ မိမိ လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံဆိုလို့ ခြူးတစ်ပြားမှပင် မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သူဌေးဦးစိန်၏ ဘားနက်ကြီး ရုပ်ရှင်ရုံအရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်ဘွား ခင်ကြီးသည် ကမန်းကတန်း ထွက်၍ကြိုဆိုလေ၏။

သူဌေးဦးစိန်သည် ကားပေါ်မှပင် မဆင်းဘဲ ဒေါ်ဘွားခင် ကြီးကို စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီး ကားထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူမထံသို့ ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိ သာပြီ။

“ ငါ့သမီးလေးရဲ့ ကံဘဲ သူဌေးဦးစိန်က ငါ့သမီးအတွက်
ပိုက်ဆံလာပေးတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့စာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သူဌေးက ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံပေးတာလဲ အဘွား
ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်ဘွားခင်က လက်ကာပြ၍

“ အဘွားရဲ့ စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦး
သမီးရယ် သူဌေးဦးစိန်က ဒေါ်စိန်မမတို့ထက်စာရင် အင်မတန်
စိတ်ထားကောင်းတယ် ဘိလပ်ကရုပ်ရှင်အဖွဲ့ကြောင့် ငါ့သမီးကို
ရန်ငြိုးဖွဲ့ခံရပြီး ရုပ်ရှင်ရုံက မောင်းထုတ်ခံရတာကို သိတယ်
ဒေါ်စိန်မမကို မလွန်ဆန်ဝံ့လို့ ငြိမ်ခံနေပေမဲ့ မတရားလုပ်တာဖြစ်လို့
စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုပုဂံမှာရောက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်
ဒါရိုက်တာကြီးကို ပြောပြမိတယ် ၊ ဒါကြောင့် ဒါရိုက်တာကြီးထံ
သမီးအတွက် ငွေပို့ပေးတာပဲ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင်
ပေးတဲ့အတွက် အခကြေးငွေပေးတဲ့သဘောပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် ဒေါ်ဘွားခင် ကမ်းပေးလိုက်သော စာအိတ်
လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့် ဓါတ်ပုံ သုံးလေး
ပုံကို မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုဓါတ်ပုံများသည် အကြော်သည် အဖြစ်
ခံမိရိုက်ကူးပေးခဲ့သော ပုံများပင်ဖြစ်၏။

သူ့စာသည် သူဌေးဦးစိန်၏ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြု
သည့် အနေဖြင့် စာအိတ်ကို လက်ခံယူလိုက်ပြီး

“ ဒီမြို့ကထွက်သွားဖို့ ငွေရေးကြေးရေး ခက်ခဲနေတာနဲ့
အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ် သူဌေးဦးစိန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့
ပြောလိုက်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမ်းဘုံလေးသည် သူ့စာအား မခွဲနိုင်
ဘဲဖြင့် လက်ကိုဆွဲ၍

“ မမ ဒီမြို့ကနေ မသွားဘဲ နေလို့မရဘူးလား ရုပ်ရှင်ရုံမှာ
နေရဘူးဆိုရင်လဲ မြို့ထဲမှာ အစ်မအတွက် နေရာတစ်ခုခု
မှာကြည့်ရအောင် ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာက ဂျမ်းဘုံ၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်၍

“ အစ်မ ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီး ရှိသေး
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့ကထွက်သွားဖို့ ဖိအားပေးတဲ့ ဒေါ်စိန်မေ
တို့သားအမိကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ
အစ်မ ဒီမြို့က သွားတော့မယ်။ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေး
တာပေါ့ကွယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမ်းဘုံလေးသည် ဝမ်းနည်ဟန်ဖြင့် ရှိထိ
နေလေတော့၏။

သူ့စာသည် နောက်နေ့သို့ရောက်လျှင် သူ၏ လွယ်အိတ်
ထဲသို့ အဝတ်အစား တစ်စုံနှစ်စုံထည့်၍ ခရီးဆက်ရန်ကြံ၏။

ဒေါ်ဘွားခင်သည် သူ့စာလမ်း၌ စားသောက်သွားနိုင်ရန်
မင်းထုပ်၊ ငှက်ပျောသီး စသည်ဖြင့် အစစအရာရာ စီစဉ်ပေး
လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မြင်းလှည့်တစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ မြို့ပြင်
ကားဂိတ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကားဂိတ်သို့ရောက်သောအခါ ကားရောက်မလာသေးသဖြင့်

ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုင်၍ စောင့်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြို့လူကြီးများ လိုက်ပါလာအောင် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ကားဂိတ်ဆီသို့ ကဆုန်စိုင်းပြီး ရောက်လာလေ၏။

မြင်းလှည်းကားဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ မြို့လူကြီးများသည် သူ့စာရှိရာသို့ လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။

သူ့စာကို မြင်သောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပြီး မြို့လူကြီးတစ်ဦးက

“ မင်းသမီးလေးကို မိသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ

သူ့စာသည် မိမိ၏အနောက်သို့ အလောတကြီး လိုက်လာသော မြို့လူကြီးတစ်စုကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်မ နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာကြတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မြို့လူကြီးများအနက် တစ်ဦးက

“ မင်းသမီးလေး ဒီမြို့က ထွက်သွားတော့မယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့နံနက်မှ သိကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် မြို့လူကြီးတွေ ခိုင်ပင်ပြီး မင်းသမီးနောက်ကို ကမန်းကတန်းလိုက်လာကြတာပါ ”

မြို့လူကြီး၏ စကားကြောင့် သူ့စာသည် ပိုမို၍ အံ့ဩသွားပြီး

“ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးရှင်၊ သေသေချာချာ နှင်းပြကြပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းရာ မြို့လူကြီး ဒေါ်တင်မြ ဆိုသော မိန်းမကြီးက

“ ဒီလိုပါ မင်းသမီးရယ်၊ မင်းသမီးက အဒေါ်တို့မြို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဂုဏ်ထူးဆောင် မင်းသမီးပါ၊ ကျုပ်တို့မြို့မှာ သာနေရင်း ဘိလပ်က ရုပ်ရှင်အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးလောက်အောင် ကျော်ကြားတဲ့သူဆိုလို့ မင်းသမီးလေး တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ မင်းသမီးလေးကြောင့် အဒေါ်တို့မြို့ဟာ အများကြီး ဂုဏ်ကျက်သရေ နှင့်ပင်ပါတယ်၊ မင်းသမီးလေးမြို့က ထွက်သွားမယ်ဆိုတာ သိတော့ မြို့မိမြို့ဖတွေ နမြောတသ ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းသမီး

မြို့က ထွက်သွားမဲ့ သတင်းကို ရတာနဲ့ မြို့မိမြို့ဖတွေ ပူးပေါင်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့ အမှတ်တရအဖြစ် ကျုပ်တို့မြို့မှာ တစ်ခုခု ထားခဲ့ချင်လို့ပါ။”

“ဟု ပြောလေ၏။

မြို့မိမြို့ဖများ၏ စကားကြောင့် သူ့စာသည်ငှင်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ကျွန်မ မင်းသမီး မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ဘိလပ်ထ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက် အနေနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မထ မင်းသမီးအစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အညတရမိန့်ကလေးတစ်ယောက်ပါ။”

ဟု ပြောလေရာမြို့လူကြီးတစ်ဦးက ဝင်ရောက်၍

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ မင်းသမီးရယ်၊ မင်းသမီးဟာ ကမ္ဘာတောင် ကျော်မယ့်လူပါ။ ဘိလပ်က ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ ရိုက်ကူးဖို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြည့်ရှုကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် မင်းသမီး ဒီမြို့ထ မထွက်မီ ကျုပ်တို့မြို့အတွက် အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံရိုက်ကူးခွင့်ပြုပါ။”

မင်းသမီးရဲ့ ဓါတ်ပုံကို ကျုပ်တို့မြို့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်အနေနဲ့ မြို့နယ် ခန်းမမှာ တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲ ထားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။”

ဟု ခွင့်တောင်းလေ၏။ ကျန်သော မြို့မိမြို့ဖများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြလေ၏။

သူ့စာသည် မိမိကဲ့သို့ အညတရတစ်ယောက်အား တန်ဖိုး သားပြီး ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုနေသော မြို့မိမြို့ဖများကို ကြည့်၍ပြီးရယ် လိုက်ပြီး

“ကျွန်မလို့ လူတစ်ယောက်ကို ဓါတ်ပုံရိုက်တာ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မြို့မိမြို့ဖတွေ စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ကူးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေမရှိဘူးနော်။”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်တင်ဆိုသော မိန်းမကြီးက

“အဝတ်အစားအတွက်မပူပါနဲ့ကွယ် မင်းသမီးအတွက် ထိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အဒေါ်တို့စီစဉ်ပြီးသားပါ။ မင်းသမီး ထို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ပြီးတော့ မြို့ပေါ်ကအကောင်းဆုံး

ခါတ်ပုံတိုက်မှာ တခမ်းတနား ရိုက်မှာပါ။ ဒီအတွက် မင်းသမီး
ဘာမှမပူပါနဲ့။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

သူစာသည် မြို့မိမြို့ဖများ၏ ဆန္ဒကိုမလွန်ဆန်လိုသဖြင့်
အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်ရောပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြို့မိမြို့ဖများသည် သူစာအား မြို့ပေါ်ရှိ ကုန်သည်
ကြီးတစ်ဦး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား
လေ၏။ ထိုအိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုများက ဝတ်ကောင်း
စားလှများကို ဝတ်ဆင်းပေးပြီး မျက်နှာကိုလည်း လှသထက်ထွ
အောင် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

သူစာသည် မိမိ၏တစ်သက်တွင် ဤမျှတောက်ပြောင်သော
အဝတ်အစားများကို မဆင်ယင်ဘူးသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်
ဖြစ်နေလေ၏။ သူစာ၏ မျက်နှာကို အလှအပဝါသနာပါသူများထ
ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးသဖြင့် အလှကြီးလှနေလေ၏။

သူစာသည် ချောမောလှပသော မိမိရုပ်ရည်ကို ကြည့်၍

မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေ၏။

မြို့မိမြို့ဖများသည် သူစာအား အလှအပပြင်ဆင်ပြီးသော
အခါ အကောင်းဆုံး ခါတ်ပုံတိုက်ကြီးသို့သွားကာ ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုး
ပေး၍ ခါတ်ပုံများရိုက်ကူးကြလေ၏။

၎င်းတို့စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ကူးပြီးသောအခါ မြို့မိမြို့ဖများ
သည် သူစာနှင့်အတူ အမှတ်တရ ခါတ်ပုံများဝင်ရိုက်ကြ၏။

သူစာသည်မိမိနှင့်တွဲ၍ ခါတ်ပုံရိုက်ကူးသူများပြားလွန်း
သဖြင့် လွန်စွာပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားလေ၏။

သူစာသည် မြို့သူမြို့သားများစိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ကူးပြီးသော
အခါ ခရီးဆက်ရန်အတွက် သူ၏ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော
အဝတ်အစားများကို လဲရန်ပြင်ဆင်လေ၏။ ထိုအခါ မြို့မိမြို့ဖများ
အနက် ဒေါ်တင်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက

“ အဝတ်အစားတွေကိုပြန်ပေးစရာ မလိုပါဘူး မင်းသမီး
ဇယ်၊ ဒီအဝတ်တွေ အကုန်လုံးအသစ်စက်စက်တွေပါ။ မင်းသမီး
အတွက် ကျုပ်တို့မြို့က အမှတ်တရ အနေနဲ့ပေးလိုက်ပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် အစိုးတန်အဝတ်အစားများကို မဝတ်ဆင်လိုသဖြင့် ငြင်းဆိုလေ၏။ သို့သော် မြို့မိမြို့ဖများ ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစားများကို အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်မည်ဆို၏။

မြို့သူမြို့သားများသည် ၎င်းတို့မြို့တွင်နေထိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ကမ္ဘာသို့ပင် ကျော်ကြားသွားသည်ဟု သဘောထားကာ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူ့စာသည် ငြင်ဆန်ရန်ခက်ခဲသွားပြီး ပိုးဖဲကတ္တီပါအဝတ်အစားများနှင့်ပင် မြို့ပေါ်မှ ထွက်ရ၏။ မြို့မိမြို့ဖများသည် သူ့စာအား မြို့ပြင်ကားဂိတ်သို့ မြင်းလှည်းတသီတတန်းကြီးဖြင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးကြလေ၏။

မြို့ပြင်ကားဂိတ်သို့ရောက်သောအခါ မြို့မိမြို့ဖများအနက် ဒေါ်တင်လှက သူ့စာအတွက် ၎င်းတို့အားလုံးစုပေါင်းထည့်ဝင်သော ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ပေးအပ်လေ၏။

သူ့စာသည် ငွေစက္ကူများကို လက်မခံချင်သောကြောင့်

အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ငြင်းဆိုလေ၏။ မည်သို့ပင် ငြင်းဆန်စေကာမူ မြို့သူ မြို့သားများ၏ ထက်သန်သောစေတနာကို မငြင်းဆန်နိုင်သဖြင့် လက်ခံလိုက်ရ၏။ သူ့စာစီးနင်းလိုက်ပါသည့် ဘတ်စ်ကား ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့စာသည် ဒေါ်ဘွားခင်နှင့် ဂျမ်းဘုံကို တစ်လှည့်စီ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ပြီးနောက် မြို့သူမြို့သားများကို နှုတ်ဆက်ကာ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့တက်လေ၏။ ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် သံဖြိုင်

“ မင်းသမီးလေးလမ်းခရီး သာယာဖြောင့်ဖြူးပါ စေ ”

ဟု ဆုတောင်းကြလေ၏။ ထိုအခါ ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်များသည် သူ့စာအား အောင်မြင်ကျော်ကြားသော မင်းသမီးတစ်လက်ဟု ယူဆကာ အထင်တကြီး ကြည့်ရှုကြလေ၏။ မြို့မိမြို့ဖများသည် သူ့စာလိုက်ပါသွားသော ဘတ်စ်ကားကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

သူစာသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူများ၏ အထင်တကြီးမေးမြန်းမှုများကို ကြုံတွေ့ရ၏။ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက

“ မင်းသမီးက ဓာတ်ရှင်ကားတွေ တော်တော်ရိုက်ရမှာ ပေါ့နော် အဒေါ်တို့က ဓာတ်ရှင်တွေ သိပ်မကြည့်ဘူးတော့ မင်းသမီးကိုရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါသူစာက သူမ၏ဘဝမှန်ကို မဖုံးကွယ်လိုသဖြင့်

“ ကျွန်မက မြန်မာပြည်မှာ တစ်ခါမှ ဓာတ်ရှင်မရိုက်ဘူး ပါဘူး၊ ဘိလပ်ကလာတဲ့ ဓာတ်ရှင်အဖွဲ့က မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို မှတ်တမ်းတင်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ဓာတ်ရှင်ရိုက်တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါမှပင် သူစာကို ပိုမိုအထင်ကြီး လေးစားသွားလေ၏။

ထိုခေတ်က မြန်မာပြည်ကြီးသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ ပြစ်သဖြင့် အုပ်စိုးသူ ဗြိတိသျှများကို များစွာအထင်ကြီးကို များရှိကြလေ၏။ ပင်ပြီးတစ်ပင်

ထို့ကြောင့်သူစာသည် ၎င်းတို့အထင်ကြီးလေး ဗြိတိသျှတို့ကပင် ရိုက်ကူးသော မင်းသမီးဖြစ်၍ မြန်မာဓာတ်ရှင် မင်းသမီးများထက် သာလွန်သူဟု ထင်မြင်ကြ၏။

သူစာသည် လူအများ၏ အသားလွတ်အထင်ကြီးမှုကြောင့် မနေတတ်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရှိ လူများသည် သူစာကိုအထူးဧည့်သည်တစ်ဦးသဖွယ် အကောင်းဆုံးနေရာပေး၍ ထိုင်စေ၏။

ထိုလူများထဲ၌ ဘတ်စ်ကား၏ နောက်ဆုံး၌ လိုက်ပါလာ
သော ကာလသားတစ်စုက အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ကာလသားများ
အနက် တစ်ဦးက သူ့စာထိုင်နေသော နေရာ၌ နေထိုးသည်ဆိုကာ
သူ၏ ပင်နီတိုက်ပုံကို ချွတ်၍ တံခါးပေါက်၌ ကာရံပေးလေ၏။

ဘတ်စ်ကားပေါ်ရှိ လူအချို့သည် ၎င်းတို့နှင့်အတူ ပါလာ
၎င်းပျောသီး၊ မြေပဲယို၊ ကရေကရာ စသော မုန့်များကို
က်ရန် စေတနာ ဗလဗွနှင့် ပေးကမ်းကြ၏။

အားလုံး၏ ဆန္ဒကိုလွန်ဆန်ခြင်းထက် ငြိမ်ငြိမ်

သူ ပိုကောင်းမည်ဟု ယူဆကာ ပေးအပ်သမျှ လက်ခံယူ
အထင်၏။

ဘတ်စ်ကားသည် နေ့တစ်ဝက်မျှ မောင်းနှင်ပြီးနောက်
တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ ဖွက်ချက်ဖွက်ချက်
ဖြစ်၍စက်ရပ်သွားလေ၏။

ခရီးသည်များသည် ဘတ်စ်ကားပျက်ပြီဟု စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ညည်းညူကြလေ၏။

ဒရိုက်ဘာနှင့်စပယ်ယာသည် ကားစက်ခေါင်းကို ဖွင့်၍
ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ဆင်လေ၏။ ခရီးသည်များသည် ကားပေါ်မှ
ဆင်း၍ နီးစပ်ရာသစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ အမောအပန်း ဖြေကြ၏။
ထိုသို့ အမောအပန်းဖြေရာ၌ သူ့စာကို အထူးဂရုစိုက်၍ အရိပ်
အကောင်းဆုံးသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ဖျာကြီးတစ်ချပ်ကိုခင်း၎င်း
အေးချမ်းစွာ ထိုင်စေ၏။

သူ့စာသည် ငြင်းဆန်လျှင် လေကုန်မည်ကို
ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ဖျာပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်လေ
ရေပုလင်းမှ ရေကိုငဲ့၍ တိုက်လေ၏။ ကျန်သောမိန်းမတစ်ဦးက
သူ့စာ ပူဆိုက်မည်စိုးသဖြင့် ယပ်တောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပေး
လေ၏။

သူ့စာသည် ခရီးသွားရင်းကောင်းစားနေသော မိမိ၏အဖြစ်
ကို တွေး၍ ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး ရယ်မောနေမိ၏။ ယနေ့အချိန်၌
သူ၏ကံစာတာကောင်းစားနေလေ၏။ မိမိကို တလေးတစား ဝိုင်းဝန်း

ဂရုစိုက်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ မိမိဘဝသည် အမှန်ပင် မင်းသမီး တစ်လက် ဖြစ်လျှင်မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိ၏။

သူ့စာသည် မိန်းမကြီးများ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်တိုက်နေ သော ရေများကို သောက်၍မကြာမီ ဆီးသွားချင်စိတ်များ ထိန်းမနိုင် ဖိမ်းမရ ဖြစ်လာလေ၏။

သူ့စာသည် နောက်ဆုံး၌မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ကာထဲသို့ဝင်ပြီး ပြဿနာကိုရှင်းရန်ကြံလိုက်၏။

ခါ မိန်းမကြီးတစ်စုသည် ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း

သူ့အနီးအနောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်ကြ၏။ သူ့စာသည် လွန်စွာ

အတတ်ပျက်သွားပြီး

“အဒေါ်တို့ကျွန်မနောက်ကိုမလိုက်ဘဲ ခဏလေး ထိုင်နေ ကြပါ ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမကြီးများက

“ မပူပါနဲ့ မင်းသမီးရယ် အဒေါ်တို့ အနောက်ကနေ မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားပြီး ကမန်းကတန်း လက်ကာပြကာ

“ ဒါတော့ သည်းခံပါအဒေါ်ရယ် အဒေါ်တို့ အနောက်က လိုက်စောင့်နေရင် ကျွန်မပြဿနာ ရှင်းလို့မရမှာစိုးလို့ပါ ”

ဟု ပြောရင်း သူ့စာသည် သူ၏ပြဿနာ အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာသဖြင့် မိန်းမကြီးများကြားမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက် ခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် ချုံတောသို့ဝင်ရန် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေ၏။

မကြာမီ ချုံတောတစ်ခုကို မြင်၍ဝင်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် တားပေါ်တွင်လိုက်ပါလာသော ကာလသားတစ်စုအနက် တစ်ဦးကို ချုံတော၌ ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူ့စာသည် အန္တရာယ်ကို မလွယ်နိုင်တော့သဖြင့် ချုံတော တစ်ခုကို အလျင်အမြန် ရှာရပြန်၏။

တောစပ် တစ်နေရာ၌ အန္တရာယ်ကို ရှင်းနိုင်မည့် ချုံတော

ကိုမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဝင်ရောက်၍ ရှင်းလင်းလိုက်၏။
ထိုအခါမှပင် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးသွားပြီး နေထိုင်
လို့ကောင်းသွားလေ၏။ ချုံတောထဲမှထ၍ ထမီကို တင်းကျပ်အောင်
ပြင်ဝတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံတောအနောက်၌ ကားပေါ်တွင်
လိုက်ပါလာသော ကာလသား ခမ်းယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
သူစာသည် ရှက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားပြီးဒေါသ
တကြီးဖြင့်

“ ရှင်တို့ နှမချင်း မစာနာဘူးလား၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ”
ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကာလသားများအနက် နှုတ်ခမ်းမွှေးစေ့ရှိသော
လူတစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မင်းသမီး၊ မင်းသမီးမမျှော်ထင်
ဘဲ ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့ရတာ ကံဆိုးတယ်မှတ်ပါ။ ကျုပ်တို့အတွက်ထောင့်
ကံကောင်းသွားပြီထင်တယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကာလသားများဘက်သို့လှည့်၍ မျက်စပစ်
လိုက်ရာ ကာလသားတစ်စုသည် သူ့စာ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

သူ့စာသည် ၎င်းတို့၏အပြုအမူကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး
“ ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်မ အော်
လိုက်မှာနော် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကာလသားများသည် ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိ
ဘဲ ၎င်းတို့အနက်တစ်ဦးက

“ အော်ချင်ရင် အော်လိုက်ပေတော့၊ မင်းသမီးက သိပ်လှ
တယ်၊ ကျုပ်တို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မင်းသမီးကိုကျုပ်တို့ရမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကာလသားများသည် သူ့စာကို မပြေးနိုင်
နဲ့ လေးဘက်လေးလန်မှ ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။

သူ့စာသည် တဏှာရူးအေးသိန်းကြောင့် မိမိ၏ အပျိုရည်
မျက်ခဲရသောညကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွား၏။ သူ့စာသည် သူမကိုဖျက်ဆီးရန် ဝိုင်းအုံလာသော ယောက်ျား
များကို ရံ့ရှာစွာ ကြည့်၍

“ ရှင် ... ရှင်တို့ ရှေ့မတိုးနဲ့နော် လာကြပါဦးစွာ ကယ်ကြပါ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကာလသား တစ်ဦးက သူ့စာကိုချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ သူ့စာသည်ရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်ရန်ကြိုးပမ်း၏။

ထို့နောက် ယောက်ျားလေးယောက်ပေါင်း၍ သူ့စာကို တောထဲသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်သွား၏။ သူ့စာသည် ခွန်အားရှိသည့် ရုန်းကန်လေရာ ယောက်ျားများက တောထဲသို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲဆောင် သွား၏။

ကာလသားလေးယောက်သည် သူ့စာကိုဆွဲခေါ်၍ ဆီ မတွင်မှန်းသိသဖြင့် ပန်းပေါ်တွင် ထမ်းခေါ်သွားလေ၏။

သူ့စာသည် အသံကုန် အော်ဟစ်ရင်းတဖြည်းဖြည်း တောထဲသို့ ပါသွားလေတော့၏။

သူ့စာသည် သူမဘဝ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပျက်ဆီး တော့မည် ဟုတွေးကာ ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုယိုပြီး လိုက်ပါသွားထေရ်

သွန်ခဲသောနှစ်က အေးသိန်း၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုများ၊ နာကျင် ခြေကွဲမှုများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုညက ခါးသီးမှုကို သူမတစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မဆုတော့မည် မဟုတ်၊ အားနွဲ့သူ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများက ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။

ယခုသူမ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးမည့်လူက ယောက်ျား တစ်ယောက်မဟုတ်၊ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျား လေးယောက်ပေါင်း၍ မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ ဘဝကိုဖျက်ဆီး တော့မည်။ သူ့စာသည်

“ လွတ်...လွတ်၊ ကျွန်မကိုလွတ်၊ ရှင်တို့မှမချင်းစာနာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ကာလသားများက သူ့စာကို မြေပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး သူမ၏လက်များကို ကြိုးဖြင့်တုတ်လေ၏။

ကျန်တစ်ယောက်က သူမ၏လည်ပင်းကို ဓားဖြင့်ထောက်၍

“ မင်းသမီးရဲ့အသက် မဆုံးချင်ရင်၊ ကျုပ်တို့ခေါ်ရာ နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်နာပါ။ လောကမှာ လူ့အသက်တစ်ချောင်းထက်

တန်ဖိုးကြီးတာမရှိပါဘူး ။

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် ယောက်ျားလေးယောက်၏ အခမ္မာခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် တောထဲသို့ လိုက်ပါနေရလေ၏။

၎င်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်းတောတွင်းသို့ ရောက်သည်ထက် ရောက်လာ၏။

ခရီးသည် ဘတ်စ်ကားကြီး ကားစက်ပြန်ကောင်းလာပြီး မိမိကိုမတွေ့ရသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်ရှာမှာ သေချာစွာ နောက်ဆုံး၌ ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ပင် သွားရောက်ပြီး တိုင်ကြားနိုင်၏။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ မိမိ၏ဘဝပျက်ချေပြီ။

သူ့စာကို အမ္မာခေါ်ဆောင်လာသူများသည် တောလမ်းခေါ် ကိုကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာနေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အံ့ဩလာစိမ်း ထိုသူများသည် တောပုန်းခါးပြများပင်ဖြစ်လေသလော...

ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ တွေ့ဆုံစဉ်က ၎င်းတို့လူစုကို နောက်ထိုး ရူးကာလသားများအသွင် မြင်တွေ့ရ၏။ ယခုအချိန်၌မူ တောပုန်း

စားပြုများဟု သံသယဖြစ်နေမိ၏။ သူ့စာသည်တောတွင်း၌ သွားလာရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှ၍

“ ဒီမှာ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်မမလျှောက် နိုင်တော့ဘူး၊ ပင်ပန်းလှပြီ ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုလူလေးယောက်အနက် နှုတ်ခမ်းမွှေး စစရှိသော လူက

“ မင်းသမီး ပင်ပန်းရင် ရှေ့နားက စမ်းချောင်းနားမှာ ခဏ နားမယ်၊ ပြီးမှဆက်သွားမယ် ။ ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီး၌ ခဏမျှနားကြလေ၏။

ထိုသူများသည် စမ်းချောင်းအနီး၌ သူ့စာလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရှောင်တိမ်းပေးကြ၏။ သူ့စာသည် မိမိကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူများကို နားမလည်ချင်သလို ဖြစ်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ထိုသူများက သူ့စာကိုခြိမ်းခြောက်၍ ဆာလမ်းခရီး ဆက်ပြန်၏။ သူ့စာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့်

ခရီးဆက်ပြန်၏။

၎င်းတို့သည် ညနေစောင်းသောအခါ လျှိုကြီးတစ်ခု အတွင်း သို့ဆင်းရ၏။

လျှိုအောက်၌ တဲအိမ်ငယ်လေးအချို့ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူများသည် တောပုန်းစားပြုများ ဖြစ်မှာသေချာသွားချေပြီ။

လျှိုအတွင်းရှိ အစောင့်တစ်ဦးက ၎င်းတို့ရောက်လာကြောင်း ချိုးကူသံဖြင့် အချက်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်မွှေးပါးသိုင်းမွှေးများရှိသော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦး တဲအိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့စာကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကိုဘာကြောင့် ခေါ်လာရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က

“ ဒီမိန်းမက နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီးဗျ၊ သူဟာကျုပ်တို့ရဲ့ငွေတွင်းကြီး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွှေးရှိသောသူသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရ၏။ ထိုသူများ၏စကားကို နားထောင်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ မောင်သိန်း မင်းတို့သိပ်မှားနေပြီ မင်းတို့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ငါတို့ဘယ်လိုလူတွေ ဖြစ်သွားပြီလဲ၊ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမိုက်ရူးရဲအလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ၊ မင်းတို့လုပ်ရပ်ကြောင့် ငါတို့ရဲ့ သိက္ခာတွေရေစုန်မျောပါပြီကွာ၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲ ငွေညစ်တာဟာ ဓားပြတွေရဲ့အလုပ်ကွ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာသည် သူ့မကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူများ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ ကျွန်မက ဓာတ်ရှင်မင်းသမီး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မလို အညတရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲရင် ရှင်တို့ တစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာ၏ စကားကြောင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်က လက်ကာပြု၍

“ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အောက်တန်းစားစားပြ အဖွဲ့ မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေးကို ဘယ်တော့မှပြန်ပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်သိန်း မိန်းကလေးကို ချက်ချင်း ကြီးဖြေပေးပါ ”

ဟု ပြောကာ သူ့စာ၏ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကျုပ်တို့ လူတွေရဲ့ မှားယွင်းမှုကြောင့် မိန်းကလေးကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တောထဲကနေ မွဲတစ်ပေါက် ခွေးစော့ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်လူတွေ အများကြီးမှားသွားပါတယ် ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့စာက ထိုသူများကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ရှင်တို့ကတောထဲမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နေပြီး လက်နက်တွေ ကိုင်ထားကြတယ်။ ဓားပြတွေလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က

“ ကျုပ်နာမည် သိန်းတန်လို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့က စာပြ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေကို တော်လှန်နေတဲ့မြေအောက် အဖွဲ့အစည်း ပါ။ ကျုပ်လူတွေ မိန်းကလေးကိုပြန်ပေးခဲ့ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ ”

ကျုပ်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး အခြေအနေကြောင့်ပါ။ ကျုပ်တို့ကို ကုလား ခစ်ပုလိပ်တွေ တိုက်ခိုက်နေလို့ အဖွဲ့အတွက် စားနပ် ရိက္ခာပြတ်လပ် တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ မဖြေရှင်းဘူး။ မိန်းကလေးကို အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ ကျုပ်တို့ဆိုမှာပဲ ဧည့်သည် တစ်ယောက်လိုနေပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေး အဖော်မရှိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သိန်းတန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တို့က တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် လုပ်လုပ် နေတာပါ။ ဒါကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲတယ်။ မိန်းမသားတွေ ဒီနေရာမှာ နေဖို့မသင့် ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာသည် ယောက်ျားများ၏ အလယ်၌ တစ်ယောက်တည်း နေရမည်ဆို၍ ကျောချမ်းသွားလေ၏။

တော်လှန်ရေးသမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူသည် သူ့စာကို အမ်းဆီးလာသူများထံသို့ သွား၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလေ၏။

တပည့်များထံမှ အင်းစုံကိုသိသောအခါ တပည့်များကို ကြိမ်းမောင်းကာ

“ မင်းတို့ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှမချင်း မစားနာထဲ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ခေါ်လာတာပဲ ဓားပြအလုပ်ဟာ ကျုပ်တို့အလုပ်နဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို ပြန်တောင်း ပန်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူ့စာကို ဖမ်းဆီးလာသူများ သည် သူမ၏ အနီးသို့လာရောက်၍ တောင်းပန်ကြလေ၏။

သူ့စာသည် သူမကိုဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်၍ ပန်းပေါ်၌ ထမ်းခေါ် ပုံများကို မြင်ယောင်ကာ ဒေါသပန်ထသွားပြီး

“ ရှင်တို့ လုပ်ရပ်တွေ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်မခွင့်လွှတ်ဖို့ မရဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းအဓွချုပ်ကိုင်ပြီး ပန်းပေါ်ထိ ထမ်းခေါ်ကြတယ်၊ ကျွန်မနေရာကနေ ရှင်တို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း တောကြီးမြက်မည်းထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့ပြီး လိုက်ပါလာရတယ်၊ ရှင်တို့ကျွန်မထံ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ မတရားကြံပြီး သတ်ပစ်မှာပဲလို့ တွေးဦး

ကြောက်လိုက်တာရူးမတတ်ပါဘဲ ”

ဟု ပြောလေရာ တော်လှန်ရေးသမားများသည် သူ့စာကို အားတုန့်အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ရိုနေလေ၏။ ၎င်းတို့၏ခေါင်းဆောင် ကိုသိန်းတန်က သူ့စာ၏ ခံစားချက်ကို စာနာဟန်ဖြင့်

“ မင်းတို့လုပ်တာ အရမ်းတရားလွန်တယ်၊ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း တောခေါင်ခေါင်မှာ ယောက်ျားလေးယောက်နဲ့ သူ့ခဗျာ ဘယ်လောက်ကြောက်ရွံ့ လိုက်မလဲ မိန်းကလေးကို ကြီးနဲ့တုတ် ဓားနဲ့ထောက်ပြီးလဲ ခေါ်လာသေးတယ်၊ မင်းတို့မိန်းကလေးကို အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးရမယ်၊ လောလောဆည် ငါတို့ဆီမှာရှိနေတုန်း လိုလေ သေးမရှိအောင်ခည့်ဝတ် ကျွေ့ပွန်ပါ၊ ဒီနေ့ညနေ မိန်းကလေး ချိုးဖို့ရေကို စမ်းချောင်းထဲကနေ မင်းတို့လေးယောက် သွားခပ်ကြပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာအားအနားယူရန်အတွက် တဲအိမ်ငယ် လေးတစ်လုံးကို စီစဉ်ပေးလေ၏။

သူ့စာသည်ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် တဲအိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ဝါးကွပ်ပစ်

လေး၌ လှဲချလိုက်လေ၏။

သို့သော် ပင်ပန်းလွန်း၍လားမသိ အိပ်၍မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျင်ကိုက်ခဲ နေလေ၏။ ခဏကြာမှ မှေးခဲနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပင်ပြုနေ၏။

တဲအနောက်ရှိ အိုးထဲ၌ ရေများကို တွေ့ရ၍ ထဘီရင်လျားပြီး ချိုးလိုက်၏။ သူ့စာရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲနေချိန်၌ ညစာထမင်းစားရန် လူတစ်ဦးက လာရောက်ခေါ်ဆောင်လေ၏။

ညစာစားရန် တဲတစ်လုံးသို့ ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ကိုသိန်းတန်ကို တွေ့ရ၏။ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် ကိုသိန်းတန်သည် သူ့စာအား အထူးစဉ်သည် တစ်ဦးကဲ့သို့ စဉ်ခံကြိုဆိုလေ၏။

သူ့စာကို ဆတ်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ငါးပိကြော်၊ မုန့်လာဥ ချဉ်ရည်ဟင်း စသည်ဖြင့် စုံလင်စွာ ပြင်ဆင်ထား၏။

ကိုသိန်းတန်က ထမင်းပွဲကို လက်စွဲယမ်းပြု၍

“ မိန်းကလေးကို အထူးစဉ်သည်လို သဘောထားပြီး ဒီလို

ကျေးတာပါ။ ကျုပ်တို့နေ့တိုင်း ဒီလိုမစားနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်၏စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်မိ၏။ ညစာစားပြီးသောအခါ ကိုသိန်းတန်သည် သူ့စာကို လေးနက်စွာကြည့်ရင်း

“ မိန်းကလေးကို တောင်းပန်ချင်တာကတော့ ကျုပ်တို့မြို့ကို ပြန်ပို့ပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ပက်သက်ပြီး ပုလိပ်တွေဆီမှာ နှုတ်လုံစေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးစားပြတွေ မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်ကြီးကို နယ်ချဲ့တွေလက်က အမြန်ဆုံးပြန်ရအောင် တိုက်ပွဲဝင်နေတာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါတော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မမှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိပါတယ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးကတည်းက ကြည်ညိုလေးစားနေတာပါ။ ကျွန်မနှုတ်လုံဖို့ တတိပေးပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာ၏ စကားကြောင့် ကိုသိန်းတန်၏

မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး

“ မိန်းကလေးရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကို မြင်ကတည်းက မျိုးချစ်စိစိ ရှိပယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောပြပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်၏ ရိုးသာပွင့်လင်းသော စိတ်ဓာတ်နှင့် နားလည်မိပြီး သူမဘဝ၏ နောက်ကြောင်းကို အဖြစ်အမှန်အတိုင်း ပြောလေ၏။ သူ့စာ၏ စကားကိုနားထောင်ပြီး ကိုသိန်းတန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ မသူ့စာရဲ့ ဘဝကကြမ်းတမ်း ခက်ခဲလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ခံစားရပါတယ်ဗျာ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ကျုပ်ရဲ့တပည့် တော်လှန်ရေးသမားတွေက ဖမ်းဆီးခဲ့သေးတာပဲ။ မသူ့စာရဲ့ဘဝကို နားထောင်ကြည့်တော့ သူ့စာရဲ့ဘဝမှာ နားခိုစရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့စာကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းရင်း မသူ့စာကို မြဲ ကူညီပါရစေ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မသူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်၏ စကားကြောင့်

မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အကူအညီ တစ်ခုတောင်းပြီး ပြန်ကူညီမယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲရှင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုသိန်းတန် အဝေးဆီသို့ငေးမော ကြည့်၍

“ ကျုပ်ဘဝမှာ ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဖခင်ကြီးနဲ့ ဘွဲ့နေတာ နှစ်တွေတော်တော်ကြာပြီ။ မသူ့စာ ကျုပ်ဖခင်ကြီးဆီကို စာတစ်စောင် ယူသွားပေးနိုင်သလား။ ဖခင်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ နယ်ဘဝိုက်မှာ ထင်ရှားတဲ့သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ဖခင်ကြီးဆီကို သူ့စာရောက်ရင် ပျော်သလောက်နေပြီး ဘဝတက်လမ်းအတွက် ကြိုးစားပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်ကို ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ကိုသိန်းတန်ရဲ့ ဖခင်ကြီးဆီကို ကျွန်မ မရောက် ရောက်အောင် သွားပြီး ဆက်သွယ်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မကို လိပ်စာသာ ပေးလိုက်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုသိန်းတန်သည် သူ့စာ၏စကားကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်မှာ တပည့်တပန်းတွေ ရှိပေမဲ့ သူတို့မှာအလုပ်တာဝန်ကိုယ်စီရှိတယ်၊ သူတို့ကို ဈာန်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ အသုံးမပြုချင်ဘူး၊ သူတို့ဟာ နယ်ချဲ့အစိုးရ အလိုရှိနေတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေပဲ မြို့ပေါ်တက်ရင် အန္တရာယ် သိပ်များပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်တို့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုများကို လေးစားကြည်ညို စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် တောတွင်း၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေထိုင်ပြီး နယ်ချဲ့ အစိုးရကို တော်လှန်နေသူများ ဖြစ်၏။

ယခု၎င်းတို့အဖွဲ့သည် စားနပ်ရိက္ခာပြတ်လတ်နေချိန်၌ မိမိအစွမ်းရှိသမျှ ကူညီရန်ကြံစည်၏။ ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲ ၌ပါလာသော ငွေစက္ကူများအနက် တစ်ဝက်တိတိကို ထုတ်၍ ကိုသိန်းတန်အားပေးလေ၏။ ကိုသိန်းတန်သည် များပြားလှသော

ငွေစက္ကူများကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုလေ၏။ သူ့စာက

“ ဒီငွေတွေဟာ သူ့စာ ဓါတ်ရှင်ရိုက်ပေးလို့ ဘိလပ်က ဒါရိုက်တာကြီးပေးတဲ့ငွေတွေပါ၊ မြို့မိမြို့မတွေ စုပေါင်းပြီး ပေးလိုက်တဲ့ ငွေတွေလဲဖြစ်တယ်၊ ဒီငွေတွေကို ကိုသိန်းတန်တို့ မျိုးချစ်အဖွဲ့ အတွက် လှူဒါန်းချင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုသိန်းတန်က သူ့စာလှူဒါန်းသော ငွေများ ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလေ၏။

ဦးရွှေဘိုသည်သားဖြစ်သူ၏ စာကိုဖတ်ရှုပြီးသောအခါ သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်မှာသားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူနဲ့မတွေ့ရတာနှစ် ဆွဲ အများကြီးကြာခဲ့ပြီ၊ သားကိုသက်ရှိထင်ရှာရှိတော့မယ်လို့တောင် မထင်ဘူး၊ ဒီနေ့ကျုပ်သားဆီက သတင်းရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ် မိန်းကလေး၊ သားကစာဝဲမှာ စာယူလာပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို သမီးရင်း ဘစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အစစအရာရာ ကူညီပေးပါလို့ ဆိုတယ်၊ ဦးလေးမှာသားတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲရပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက် အစားရလိုက်သလို ခံစားရတယ်၊ မိန်းကလေး ဦးလေးရဲ့ အိမ်မှာ ပျော်သလိုနေပါ၊ မပျော်တဲ့နေ့မှာပြန်သွားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကိုတော့ နှုတ်ဆက်မသွားပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် သိုင်းဆရာကြီး ဦးရွှေဘို ၏နေအိမ်၌ ရက်အနည်းငယ်နေထိုင်ပြီး သူမ ဘဝခရီး ဆက်မည်ဟု ခြံစည်၏။

ဦးရွှေဘို၏ခြံသည် မြို့ပြင်အရပ်ရှိ အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသော

နောက်တစ်နေ့ညိုရောက်လျှင် ကိုသိန်းတန်နှင့်တပည့် များသည် သူ့စာအား ကားလမ်းဆီသို့လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

သူ့စာသည် ကိုသိန်းတန်တို့ မျိုးချစ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ကိုသိန်းတန်ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်း ဖခင်ကြီး၏နေရပ်ကို ရှာဖွေလေ၏။

သူ့စာသည် ရထားတစ်တန် ကားတစ်တန်သွားလာပြီးမှ ကိုသိန်းတန်၏ ဖခင်သိုင်းဆရာကြီး ဦးရွှေဘို၏ နေအိမ်ကို ရောက် ရှိလေ၏။

နေရာ၌ တည်ရှိ၏။

ဦးရွှေဘိုသည် စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းသူဖြစ်သဖြင့် သိုင်းပညာ သင်ကြားခြင်းကို ဝါသနာအလျောက် သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးရွှေဘို၏ အိမ်၌လာရောက်ပြီး သိုင်းပညာ သင်ကြား နေသော လူငယ် အချို့ရှိ၏။

ဦးရွှေဘိုနှင့်အတူ ဗလဆိုသော လူထွားကြီးတစ်ဦး နေထိုင်၏။ ဗလသည် ရိုးသားပြီးစိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်၏။ ဦးရွှေဘို၏ကိုယ်စား လူငယ်များကို သိုင်းပညာ သင်ပေးရသူဖြစ်၏။

ဦးရွှေဘိုသည် လူငယ်များထံမှ အခကြေးငွေမယူဘဲ ၎င်းတို့ စေတနာ အလျောက်ကန်တော့သောငွေကိုသာ လက်ခံ၏။

ဦးရွှေဘိုသည် ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးနိုင်သူ ကိုလည်း ကျောသားရင်သားမခွဲခြားဘဲ သင်ကြားပေး၏။

သူ့စာသည် ဦးရွှေဘိုအိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်၌ ထိုင်ပြီး သိုင်း လေ့ကျင့်သူများကို ငေးမောကြည့်၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်းသိုင်းပညာ သင်ကြားခြင်းသည် မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ၌ တိုက်ခိုက်နိုင်သော အစွမ်းကိုစနစ်တကျ လေ့ကျင့်ခြင်းဟု ယူဆမိ၏။ သို့ကြောင့် သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားပြီး နေ့စဉ် စောင့်ကြည့်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဦးရွှေဘိုထံသို့သွားကာ သိုင်းပညာသင်လိုကြောင်းပြောလေ၏။

ဦးရွှေဘိုသည် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သိုင်းပညာသင်ချင်သည်ဆို၍ အံ့ဩသွား၏။ ပြီးနောက်

“ ငါ့သမီးကိုကျုပ်တို့နှင့်အတူ နေစေချင်နေတာ၊ ငါ့သမီး ကသိုင်းပညာ သင်ချင်တယ်ဆိုတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့၊ ဦးလေး သိပ်ဝမ်းသာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် နောက်နေ့မှစ၍ လူသန်ကြီး ဗလထံမှ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်ရေး လေ့ကျင့်ခန်းများကို သင်ကြား ရလေ၏။ ဦးရွှေဘိုက အနီးသို့လာရောက်၍

“ သိုင်းပညာကို မိန်းကလေးတွေ သင်တဲ့အခါ အမှန်တကယ် အစွမ်းထက်ဖို့ထက် အလှသိုင်းကိုပဲ သင်ချင်ကြတယ်၊ အလှသိုင်း

တတ်တဲ့အခါ စားသိုင်းလှဲသိုင်းတွေကို လှလှပပလေး ကစားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံလာရင်တော့ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ သမီးကို တကယ်အစွမ်းထက်တဲ့ ပညာပဲသင်စေချင်တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ သူ့ဇာက...

“ ကျွန်မလဲ အစွမ်းထက်တဲ့ သိုင်းပညာကိုပဲ သင်ချင်ပါတယ် ရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ဇာသည် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်စေရန် ကျယ်ဝန်းသော မြဲကြီး၌ကင်းဘတ် ဖိနပ်ကိုစီး၍ ပြေးရလေ၏။ ထိုသို့နေစဉ် သုံးလခန့်ပြေးပြီးသောအခါ သူ့ဇာ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် အရင်ကထက် များစွာကြံ့ခိုင်လာလေ၏။

လူသန်ကြီးဗလသည် သူ့ဇာကို အခြေခံ သိုင်းပညာထို့ စတင်သင်ကြားပေးလေ၏။

သူ့ဇာသည် သိုင်းပညာ စတင်သင်ကြားရင်းမိခင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသော ခင်မေရီ၏ မျက်နှာကိုပြန်လည်

မြင်ယောင်၏။ ထို့ကြောင့် ခင်မေရီကို လက်စားချေချင်စိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာပြီး သိုင်းပညာကို ကြိုးစားသင်ယူလေ၏။

သူ့ဇာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာကြီးဦးရွှေတို့ထံတွင် ဆွေမျိုးအရင်းအခြာကဲ့သို့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား နေထိုင်ပေးခဲ့၏။ သူ့ဇာသည် ဆရာကြီးဦးရွှေတို့ကို ဖခင်အရင်းအခြာကဲ့သို့ သဘောထားကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလေ၏။

ဆရာကြီးဦးရွှေတို့ကလည်း သူ့ဇာကိုသမီးရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မုတ်ယူလေ၏။ ဆရာကြီး၏တပည့်ကျော် လူသန်ကြီး ဗလသည် သူ့ဇာကို များစွာ ရင်းနှီးခင်မင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ဇာအား ညီမလေးတစ်ယောက် ကဲ့သို့စောင့်ရှောက်လေ၏။ ဆရာကြီးထံတွင် သိုင်းပညာသင်ယူနေသော လူငယ်များသည် ချောမောလှပသော သူ့ဇာကို မြင်လျှင် ပိုးပန်းရန်ကြိုးပမ်းကြ၏။ သို့သော် သူ့ဇာ၏ တင်းမာသော အသွင်သဏ္ဍန်ကြောင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်ပင်ဖြစ်၏။

သူ့ဇာသည် တဏှာရူးအေးသိန်း၏လက်ချက်ကြောင့်

ယောက်ျားများကို မုန်းတီးစိတ်ဝင်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့်ရွယ်တူ
ယောက်ျားများကို ရောနှောခြင်းမရှိဘဲ တင်းမာစွာ ဆက်ဆံလေ၏။
ထို့ကြောင့် သင်တန်း၌ တက်ရောက်နေသူများက သူ့စာကို မာနကြီး
သည်ဟု ထင်မြင်ကြလေ၏။

သူ့စာသည် မာနကြီးသည်ဟု မည်သူကပြောပြော ဂရု
မစိုက်တော့ချေ။ ကျားသတ္တဝါမှန်သမျှမည်သူကိုမျှ ယုံကြည်
စိတ်ချသူမဟုတ်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိလေ၏။

လူသန်ကြီးဗလသင်ပေးသော သိုင်းပညာကိုသာ ကြိုးစား
သင်ယူလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့စာ၏ ပညာအဆင့်အတန်းသည်
အချိန်တိုလေးအတွင်း လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လေ၏။

သူ့စာသည် သိုင်းပညာသင်ယူရာ၌ တုတ်သိုင်းကိုပိုမို
လေ့ကျင့်လေ၏။ ထိုသို့တုတ်သိုင်းကိုလေ့ကျင့်ရခြင်းမှာ ဦးရွှေဘို၏
တပည့်များအနက် တုတ်သိုင်းကျွမ်းကျင်သော စံသိန်းဆိုသူသည် လွန်စွာ
မာနထောင်လွှား၏။ သူသည် အချိန်ရှိသရွေ့ တုတ်သိုင်း လေ့ကျင့်ပြီး
သူ၏ကျွမ်းကျင်မှုကို လူအများကြား၌ ကြွားဝါတတ်၏။

သူ့စာသည် စံသိန်းကိုကြည့်မရသည်နှင့် တုတ်သိုင်း ကိုပိုမို
ကျွမ်းကျင်အောင်လေ့ကျင့်၏။ စံသိန်းသည် သူ့စာ၏ တုတ်သိုင်း
လေ့ကျင့်နေရာသို့လာရောက်ကြည့်ရှု၍ မသိမသာဝေဖန် ကဲ့ရဲ့လေ၏။

သူ့စာသည်မခံချင်စိတ်များစွာဖြစ်ပြီးတုတ်သိုင်းကို နေ့မအား
ညမအား) လေ့ကျင့်လေ၏။ ထိုသို့လေ့ကျင့်သောကြောင့် သူ့စာ၏
တုတ်သိုင်းစွမ်းရည် ပိုမိုမြင့်မားလာလေ၏။ တစ်နေ့တွင် သူ့စာနှင့်စံသိန်း
သည် တုတ်သိုင်းအကြောင်း ပြောဆိုရာမှ ဒေါသစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
ဆရာများ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် တုတ်သိုင်းပြိုင်ရန် ပြင်ကြ၏။

၎င်းတို့သည်မြို့ပြင်ရှိ ထန်းတော၌ တုတ်သိုင်းပြိုင်ရန်
ခိုနိုးဆိုလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ကို ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားပြီး
ဥပုသ်စောင့်မည့်နေ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။

၎င်းတို့နှင့်အတူ ဆရာကြီး၏တပည့်တချို့ လိုက်ပါကြမည်
ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး၏ တပည့်များအနက် အချို့သည် စံသိန်း၏

ဆောင်ကြားကြားအမူအရာကို မနှစ်သက်သောကြောင့် သူ့ဇာကို မနိုင်ရလိုကြ၏။

အချို့လောင်းကစားဝါသနာပါသူများသည် စံသိန်းနှင့်သူ့စာ မည်သူနိုင်မည်နည်းဟု အလောင်းအစားပြုလုပ်ကြ၏။

တုတ်သိုင်းပြင်မည်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ လာရောက် ကြည့်ရှုသူများသည် ချောမောလှပသော သူ့ဇာ၏ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်၍ ခိုးမွမ်းကြလေ၏။

မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် တုတ်သိုင်းပြင်မည်ဆိုသော စံသိန်းကို ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

စံသိန်းသည် မပြင်မီကပင် ပရိတ်သတ်အချို့၏ မုန်းတီးခြင်းကို ခံရလေ၏။ ပြိုင်ပွဲစတင်သောအခါ သူ့ဇာက ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက် များနှင့် စတင်ရိုက်လေ၏။

စံသိန်းသည် သူ့ဇာ၏ တိုက်ကွက်အောက်၌ အလူးအလဲ ခံနေရလေ၏။

ပရိတ်သတ်များသည် သူ့ဇာဘက်မှ တစ်ခဲနက် အားပေးကြ၏။

စံသိန်းသည် သူ့ဇာ၏ ရိုက်ချက်များကို ကြီးစားခုခံ၍ ပြန်လည် ရိုက်နှက်လေ၏။

သူ့ဇာသည် အံကိုကြိတ်၍ ကြံ့ကြံ့ရင်ဆိုင်လေ၏။ စံသိန်း သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ၏ရိုက်ချက်များသည် အလွန် ပြင်းထန်၏။ သူ့ဇာသည် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တုတ်လွတ် ထွက်မည့် အရေးကို ကြံတွေ့ရလေ၏။ တစ်ချိန်တွင် စံသိန်း၏ ရိုက်ချက်တစ်ချက် ပခုံးကိုထိမှန်ခံလိုက်ရ၏။

သူ့ဇာသည်တုတ်လွတ်မထွက်အောင် အစွမ်းကုန်ထိန်းရင်း ပြန်လည် တိုက်စစ်ဆင်၏။ သူ့မသည်စံသိန်းကို အနိုင်ယူလိုစေဖြင့် မရပ်မနား လှေကျင့်ခဲ့၏။ ထိုလှေကျင့်မှု၏အကျိုးကိုယခု ခံစားရလေပြီ။

စံသိန်းသည် သူ့ဇာကို မပေါ့ဆရဲဘဲ အပြင်းအထန် ခုခံနေရ၏။ အတန်ကြာအောင် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ချွေးများ တဒီးဒီးကျလာ၏။

အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ စံသိန်းသည် တဖြည်းဖြည်း သက်လုံ ကောင်းတော့ဘဲ မောလာလေ၏။ သူ့ဇာသည် စံသိန်းထက် ပို၍

အမောခံနိုင်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စံသိန်းသည်သူ့စာ၏ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချစ်
တစ်ခု ခြေသလုံး၌ ထိမှန်ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

သူ၏လက်ထဲရှိတုတ်လည်းလွတ်ကျသွားလေ၏။ ၎င်းတို့
ပြိုင်ပွဲ၌ တုတ်လွတ်ကျသူမှာ အရှုံးဖြစ်၍ စံသိန်းသည် သူ့စာ
ရှုံးနိုင်သွားလေ၏။

စံသိန်းသည် ရှက်ရှက်နှင့်မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပြီး ဒေါသတဖြင့်

“ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် မနိုင်တဲ့အတွက် ငါ
တစ်သက်လုံးတုတ်သိုင်း မကစားတော့ဘူး ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

သူ့စာသည် မာနထောင်လွှားသော စံသိန်းကို ကြည့်
လွန်စွာပီတိ ဖြစ်သွားလေ၏။

၂၇၁

ဤသို့ဖြင့်သူ့စာသည် တုတ်သိုင်းကိုသာမက အခြားသော
သိုင်းများကိုလည်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်ရာ တဖြည်းဖြည်းစွမ်းရည်
မြင့်မားလာလေ၏။ ဆရာကြီးနှင့်တပည့်ကျော် လူသန်ကြီး ဗလ
သည် သူ့စာနှင့် စံသိန်းမြို့ပြင်ထန်းတော၌ တုတ်သိုင်းပြိုင်သည့်
တိစ္ဆာနှင့် ပက်သက်၍တီးတိုးပြောလေ၏။

“ နင်နဲ့စံသိန်း မြို့ပြင်မှာ တုတ်သိုင်းပြိုင်ကြမယ်ဆိုတာ
ငါမသိဘူးမှားမှတ်နေလား၊ ငါတင်မကဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာကြီး
လည်း သိသွားတယ်၊ စံသိန်းက တုတ်သိုင်းနဲ့ပက်သက်ပြီး မာန
ထောင်လွှားလွန်းနေတာ ကြည့်မရလို့ ငါမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

လွတ်ပေးလိုက်တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့်သူ့စာသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ထံတွင် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနေထိုင်၍ သိုင်းပညာသင်ယူခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အချိန်ကြာညောင်းခဲ့လေ၏။ ဆရာကြီးသည် သူ့စာအား သမီးရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် မှတ်ယူလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိလူအချို့ကသူ့စာအား ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုက မွေးစားထားသည်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်ကြလေ၏။

သူ့စာသိုင်းပညာသင်ယူပြီး သုံးနှစ်ပြည့်သောနှစ်၌ ဆရာကြီး၏ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာကြောင်း သိရ၏။

သူ့စာသည် သိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ ဆရာကြီးကို ပြုစုယူယလေ၏။

သို့သော် ဆရာကြီး၏အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာ၏။ ဆရာကြီးကိုမြို့ပေါ်ရှိ တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး တစ်ဦးကလာရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက်ဆရာကြီး၏ရောဂါ မသက်သာသဖြင့် အခြားသောမြို့ရှိ အင်္ဂလိပ် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးကို

ပင့်၍ကြည့်ရှုခိုင်းလေ၏။

အင်္ဂလိပ် ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဆရာကြီးအသက်ကို ကယ်လို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် ဆရာကြီး၏နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းသတိပြုမိသဖြင့်သမီးရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုလေ၏။

ဆရာကြီး၏ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးဝါးနေသော်လည်း သိုင်းသင်တန်းကျောင်းကို မပိတ်ဘဲ ဆက်လက်ဖွင့်ထား၏။

ဆရာကြီး၏တပည့် လူသန်ကြီးဗလက ဆရာကြီး၏ကိုယ်စားသင်ပြပေး၏။

ဆရာကြီးသည် အိပ်ရာပေါ်၌လှဲလျက်ပင် တပည့်များ သိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်းကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေပုံရ၏။

တစ်ညသ၌ ဆရာကြီးအမောဖောက်လာသဖြင့် သူ့စာက သွေးဆေးတစ်ခွက်ကို အမြန်ဖျော်၍ တိုက်လေ၏။ ဆရာကြီးသည်

အနည်းငယ် အမောပြေသွားသောအခါ သူ့စာ၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍

“ သူ့စာ ခေါင်းရင်းက ဗီရိုကို ဟောဒီသော့နဲ့ဖွင့်ပါ။ ပြီးတော့ ဗီရိုအပေါ်ဆုံးက ထင်းရှူးသေတ္တာလေးကိုယူပါ။ ပြီးရင် ထင်းရှူးသေတ္တာကို သော့နဲ့ဖွင့်ပါ ”

ဟု စေခိုင်းလေ၏။ သူ့စာသည် ဆရာကြီး စေခိုင်းသည် အတိုင်း ဗီရိုကိုဖွင့်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာငယ်လေးကို ယူလိုက်၏။ ထိုအခါ ထင်းရှူးသေတ္တာငယ်လေးသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့စာ၏ဖခင် ပြုလုပ်သော ထင်းရှူးသေတ္တာလေး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထင်းရှူးသေတ္တာ၌ ဖခင်၏အမှတ်အသား ငှက်ရုပ် ကလေးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုငှက်ရုပ်လေး၏ ပုံသဏ္ဍန်ကို သူ့စာကိုယ်တိုင် စတင်ရေး ဆွဲခဲ့သဖြင့် မှတ်မိနေလေ၏။ ဆရာကြီးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ လေး၏ကြေးသော့ပေါက်ကို တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်လေ၏။ ထိုအခါ သေတ္တာပွင့်သွားပြီး သေတ္တာထဲ၌ ရှေးခေါင်း

တံဆိပ် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာကြီးက ထိုသေတ္တာထဲရှိ ရွှေဒင်္ဂါးများကိုညွှန်ပြ၍

“ အဘ မနေရတော့ဘူးသမီး အဘမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့သမီးအတွက်လူ့လောကမှာ အခက်အခဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဟောဒီ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ငါ့သမီးယူပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ဆရာကြီးက မိမိကို သမီး ရင်းခြာကဲ့သို့ သဘောထားပြီး အမွေပေးနေကြောင်းသိရသဖြင့် များစွာပီတိဖြစ်မိ၏။ သို့သော်ထိုပစ္စည်းများကို မိမိ လိုချင်တက်မက် ခြင်း မရှိချေ။ ဆရာကြီးက မောပန်းနေရာမှ

“ အဘမှာ သားအရင်းတစ်ယောက်ရှိပေမဲ့ သူ့ကို အမွေ မပေး ခြင်းတော့တူး။ အဘရဲ့သားမောင်သိန်းတန်ဟာ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ သူ့သေသလား၊ ရှင်သလားမသိရဘူး။ အဘရဲ့ သေတ္တာထဲမှာလူသန်ကြီးဗလအတွက်တော့ ဟောဒီအိမ်နဲ့ အဘရဲ့ပညာတွေကို မြေအဖြစ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးမလိုအပ်တော့ဘူး။ သမီးအတွက်ပဲလိုအပ်တယ် အဘပေးတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ငါ့သမီး

ယူမယ်မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူ့စာသည် မိမိ၏မျက်နှာကို မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးများကို ကရုဏာသက်လှသဖြင့် မငြင်းဆန်တော့ဘဲ

“ ယူပါ့မယ် အဘရယ် ”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဆရာကြီးသည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြည်လင်သွားလေ၏။

ပြီးနောက်တခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် သူ့စာ၏ လက်ထဲ၌ပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

သူ့စာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေစဉ် အနီးသို့ ဗလကြီး ရောက်လာပြီး

“ ဆရာကြီး ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဆရာကြီး၏ ဈာပန အခမ်းအနားသို့ မြို့မိမြို့များ စုံလင်စွာ လာရောက်ကြ၏။

သူ့စာသည် ဆရာကြီးပေးခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးများကို ဗလ၏ လက်ထဲသို့ အပ်နှံလေရာ ဗလက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆရာကြီး ကြံပြီးပြောထားလို့ အစ်ကို သိပြီးသားပါ။ အစ်ကိုကြီးအတွက် ရွှေဒင်္ဂါးမလိုပါဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာတွေရထားပြီးပြီပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ဗလကြီးကိုပြောမရသည့် အဆုံး၌ လက်လျှော့လိုက်လေ၏။

သူ့စာသည် ဆရာကြီး၏ ဈာပနကိစ္စပြီးစီးသောအခါ ဤမြို့၌ ဆက်လက်နေထိုင်လိုစိတ်မရှိတော့ချေ။

ဤအိမ်ကြီး၌ ဆရာကြီး၏တပည့်ရင်း ဗလကြီးနှင့်အတူ သူမ နေထိုင်၏။ သို့သော် ကာလရှည်ကြာစွာ နေထိုင်ဖို့မသင့်တော် ဟု ထင်မြင်၏။ မြို့လူထုက သူတို့နှစ်ဦးကို မယုံသကာစကား များနှင့်ရွံ့ဖောင်းသော အသံကိုကြားရ၏။

ဆရာကြီး၏ဈာပနကိစ္စ စီစဉ်နေစဉ် ဆရာကြီး၏စည်းစိမ် ချမ်းသာများကို လိုချင်တက်မက်စိတ်ဖြင့် တပည့်ရင်းများက လုပ်ကြံ သည်ဟု သတင်းထွက်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် မြို့မိမြို့ဖ အချို့၏ မသကာ သော မေးမြန်းမှုများကို ကြုံတွေ့ရ၏။ သူ့စာသည် အများ၏အထင် အမြင်လွဲခြင်းကို မခံချင်သဖြင့် ဤမြို့မှ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်၏။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဗလကြီးအားပြောပြသောအခါ ဗလကြီးကသက်ပြင်းချ၍

“ ညီမလေးအတွက် ဒီသင်တန်းကျောင်းကြီးရဲ့တံခါးကို အမြဲဖွင့်ထားပြီးသားပါ။ အစ်ကိုကြီးမှာ ခွန်အားတွေရှိနေသရွေ့ ဆရာကြီးရဲ့သင်တန်းကို အစ်ကိုကြီးဆက်ဖွင့်ဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဆရာကြီးမရှိတဲ့အတွက် သူ့ပညာတွေ ရပ်တန့်မသွားစေချင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ရွှေဒဂါးကို ကတ္တီပါ အိတ် တစ်လုံးနှင့် ထည့်၍ယူဆောင်လာခဲ့၏။

သူ့စာသည် ဆရာကြီးထံမှ အမွေရရှိသော ရွှေဒဂါးများကို မက်မောခြင်းမရှိချေ။

ဆရာကြီး၌ သားအရင်း ကိုသိန်းတန်ရှိနေသေး၏။ ကိုသိန်း တန်၏ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုများအတွက် ရွှေဒဂါးများကို လှူဒါန်းရန် ကြံရွယ်၏။

သူ့စာမြို့မှ ထွက်ခွာသောနေ့၌ ဗလကြီးအပါအဝင် သူ့စာ တို့သင်တန်းကျောင်းရှိ သင်တန်းသားအားလုံး ဘူတာရုံသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးကြ၏။ သူတို့အားလုံး ရထားထွက်သည်အထိစောင့် နေပြီး လက်ပြပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကထက် ယခု မိမိကိုယ်မိမိ ပိုမို ယုံကြည်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

ဆရာကြီးဦးရွှေဘို၏ ကျေးဇူးကြောင့် မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်နိုင်လေ၏။ သူ့စာသည်ရထားစီးရင်း ဦးတည်ရာမရှိဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ရထားသည် တစ်ဘူတာပြီးတစ်ဘူတာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်းရထားပေါ်၌ ခရီးသည်များ နည်းပါးသွားလေ၏။ ထို့နောက် တောအလှူကြီးဟစ်ခုံမှ ပြန်လာဟန်ရှိသော မိသားစုတစ်စုနှင့် သူ့စာသာ ကျန်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့စာတို့တွဲရှိရာသို့ ဓားရှည်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော လူသုံးဦးတက်လာပြီး လူတစ်ဦးက ဓားရှည်ကို ရှေ့ယမ်းကာ

“ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ သူ့စာသည် ဓားပြတိုက်ခံရမှန်း သိသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး သူမ၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို

အမှောင်ထဲသို့ ဆတ်ခနဲ ပို့လိုက်လေ၏။

လွယ်အိတ်ထဲတွင် အမွေရထားသော ရွှေဒင်္ဂါးများနှင့် ငွေစက္ကူများရှိနေ၏။ ဓားပြများသည် အလှူမှပြန်လာသော မိသားစုကို ဦးတည်ချက်ထားပုံရ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ပိုးဖဲကတ္တီပါ ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးကို မျက်လုံးတွေကြည့်၍

“ ဘယ်လိုလဲ သူကြီးဦးပေသီး၊ သူကြီးနဲ့ကိုယ်တိုင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမိသားစုသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူကြီးဆိုသူသည် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ မိုးကောင်းတုန်းရွာထားဦးပေါ့ကွာကဲ..ရှင်မရေ ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရပဲ၊ သူတို့ကို လက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်ပေးလိုက် ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ သူကြီးမိသားစုသည် ဓားပြများကို

မကျေမချမ်းကြည့်၍ လက်ဝတ်ရတနာများကို ချွတ်နေလေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ဓားပြတစ်ဦးသည် သူ့ဇာ၏ အနီးသို့
လာရောက်၍

“ ရှိတာအကုန်ထုတ်စမ်း ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့်ပြောလေ၏။

သူ့ဇာသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“ ကျွန်မက ဆင်းရဲပါတယ်၊ ခရီးစရိတ် လေးလောက်ပဲ
ပါတယ်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း နာကပ်လေးတောင် မရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဓားပြများသည် သူ့ဇာကိုဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ
ဟု ယုံကြည်သွားပြီး

“ မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှိတာပဲပြောစရာ၊ မင်းမှာ
ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ၊ ပါသလောက်အကုန်ထုတ်ပေး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ဇာသည် ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်
ထဲမှ ငွေစက္ကူနှစ်နှစ်လေးများကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဓားပြ
တစ်ဦးသည် သူ့ဇာထံမှ ပိုက်ဆံနှစ်နှစ်လေးများကို လှမ်းယူ

လိုက်၏။

ထိုစဉ် အနောက်မှ ဓားပြတစ်ဦးသည် အရှေ့သို့တက်လာပြီး
ချောမောလှပသော သူ့ဇာကို ရုဗ္ဗက်စိုးများဝေနေသော မျက်လုံးဖြင့်
ကြည့်၍

“ ရုပ်ကလေးက ချောလိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံမရှိလဲရတယ်ဟေ့၊
မင်းကငါတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပျော်အောင်လုပ်ပေးမှာပဲ ”

ဟု ဆိုကာ မီးရထားတွဲ အနောက်ရှိ မှောင်ရိပ်ကျသော
နေရာသို့ သူ့ဇာကိုဆွဲခေါ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ကျွန်မားပြန်စဉ်သည် ယုတ်မာသော ဓားပြကိုသဘောကျ
ဟန်ဖြင့် တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်လာကြလေ၏။ သူ့ဇာသည်
မိမိကို ဖျက်ဆီးရန်ကြံစည်သော ဓားပြကို လွန်စွာ ရွံမုန်းသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူမကို အမှောင်
ထဲဆွဲခေါ်သော ဓားပြ၏ ပေါင်ကြားသို့ ဒူးဖြင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ
ဓားပြသည် အွတ်ခနဲအော်၍ ခွေကျသွားလေ၏။

ကျွန်မားပြန်များသည် တဏှာရူးဓားပြ၏ အဖြစ်ကိုမသိဘဲ

သူကြီးမိသားစုထံမှ ရွှေငွေပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေလေ၏။ သူ့စာသည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသောအခါ ဓားပြများသည် အံ့သြသွားလေ၏။

သူ့စာသည် ဓားပြတစ်ဦး၏ လည်ပင်းကိုချုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာကို ဒူးဖြင့်တိုက်လိုက်၏။ ကျန်ဓားပြတစ်ဦး၏ ရင်ဝကိုလည်း ခြေဖြင့် တအားဆောင်ကန်လိုက်လေ၏။

ဓားပြများ လဲကျသွားသောအခါ ၎င်းတို့၏လက်နက်များကိုယူ၍ ရထားပေါ်မှပစ်ချလိုက်လေ၏။ သူကြီးဦးပေသီးသည် ရထားပေါ်ရှိ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းကို ဆွဲလိုက်ရာ ရထားရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားလေ၏။ ရထားပေါ်ရှိ တာဝန်ရှိသူများ ရောက်လာသောအခါ သူကြီးက ဓားပြများအကြောင်းကို ပြောပြ၍ အပ်နှံလိုက်လေ၏။

ရထားပေါ်ရှိလူများသည် ဓားပြများကို မိန်းမသားတစ်ယောက်က လက်ရဖမ်းဆီးသည်ဆိုခြင်းကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ရထားပြန်ထွက်သောအခါ သူကြီးဦးပေသီးမိသားစုက သူ့စာကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မရပ်မနားပြောကြလေ၏။ ၎င်းတို့မိသားစုသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ဆွေမျိုးများ၏ အလှူမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အလှူသို့ဝတ်ဆင်လာသော လက်ဝတ်ရတနာများသည် ၎င်းတို့ပိုင် လက်ဝတ်ရတနာများမဟုတ်ပဲ ရွာရှိ အမျိုးအဆွေများထံမှ ငှားရမ်းလာခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဓားပြများလက်သို့ ပါသွားလျှင် ၎င်းတို့အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သူကြီးမိသားစုသည် သူ့စာအား မည်သည့်အရပ်သို့ ခရီးထွက်မည်နည်းဟု မေးမြန်းလေရာ သူ့စာသည် ရုတ်တရက် မည်သို့ ဖြေရမည်မှန်း မသိသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ ခရီးဆက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ သူကြီးမိသားစုသည် တိုက်ကြီးမြို့၌ ဆင်းသွားလေ၏။

သူ့စာသည် သူကြီးမိသားစုကို ပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

သူစာသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ကွမ်းခြံ ဘူတာကြီး၌ ရထားပေါ်မှဆင်းလေ၏။

သူစာသည် တောသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသည် အလွန်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်နေ၏။

သူစာသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ ခြေဦးတည့်ရာ လှည့်၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုရင်း ဆူးလေ စေတီတော်ကြီးကို ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်၏။

ဆူးလေစေတီတော်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဝိတိုရိယ ဥယျာဉ် (မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ) သို့ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ပြီးနောက် ဗိုက်ထဲတွင်ဆာလောင်လာသဖြင့် ထမင်းစားရန် ဆိုင်ကို လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်ထဲမှ ဖွေးပွဲသော ဟင်းနုများရရှိနေသဖြင့် ထိုဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ လူအများ

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်၍ ဖက်ရွက်များခင်းကာ အားပါးတရ စားသောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူစာသည် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၌ ဖက်များခင်းပြီး ကျေးလက်ဒေသကဲ့သို့ စားသောက်နေခြင်းကို အံ့ဩသွားလေ၏။ သူစာသည် အထူးအဆန်းအနေဖြင့် သဘောထားပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး နေရာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

ထိုအခါ အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ဦးက သူစာစားသောက်ရန် ဖက်ရွက်တစ်ရွက်ခင်းပေးပြီး

“ အစ်မလေး ဘယ်ဟင်းနဲ့ကားမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူစာက

“ ကြက်သားဟင်းနဲ့ စားမယ်၊ ငါးပိရည် တို့စရာလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပေးပါရှင် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိန္ဒိယလူမျိုးစားပွဲထိုးသည် သူစာ၏ ကောင်းကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး

“ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ရျစ်တီးဆိုင်ပါ၊ ငါးပိရည်

တို့စရာမရပါဘူး။” ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် စားပွဲထိုး၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ နင်တို့ သူဌေးချစ်တီးက မြန်မာငါးပိရည်နဲ့တို့စရာ မစားဖူးဘူးနဲ့တူတယ်။ နောက်ဆိုရင် နည်းနည်းစားကြည့် လျှာ လည်သွားမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာ၏စကားကို နားထောင်နေသူ များသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် တဝါးဝါးရယ်မောလေ၏။

အမှန်စင်စစ် သူ့စာဝင်ရောက်သောဆိုင်သည် အိန္ဒိယလူမျိုး များရောင်းချသော ချစ်တီးထမင်းဆိုင်ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းစား သောက်ရာ၌ သရက်သီးသနပ်၊ ပဲဟင်း၊ မန်ကျည်းနှစ် စသည်တို့ကို သာရရှိလေ၏။

သူ့စာသည် ချစ်တီးထမင်းကို စတင်စားသောက်ပြီး အရသာတွေ့လာသဖြင့်

“ ဒီလိုတော့လဲ ၊ ကုလားတွေရဲ့ဟင်းက မဆိုးပါလား ငါးပိရည်တို့စရာ မရှိလဲစားလို့မြိန်တာပဲ ”

ဟု တွေးမိလေ၏။ ကုလားများသည် သူ့စာထမင်းစားရာ၌ ပဲဟင်း၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ သရက်သီးသနပ် စသည်တို့ကို အနီးတွင်စောင့်ကြည့်၍ လိုသလို ထည့်ပေးလေရာ သူ့စာသည် ပိုမို၍ထမင်းစားမြိန်လေ၏။

သူ့စာသည် စားသောက်ပြီးကျသင့်ငွေကို ရှင်းလင်းကာ “ မင်းတို့ဆိုင်မှာ စားရတာ ရွာကအလှူမှာစားရသလိုပဲ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးလိုသဘောထားပြီး လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ပေးတာ ကျေးဇူး တင်တယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းလေရာ ကုလားများသည် သူ့စာ၏ စကား ကြောင့်ရယ်မောကြလေ၏။

သူ့စာသည် ချစ်တီးဆိုင်မှထွက်လာပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ကြီး ကို ဝအောင်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း

“ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ စည်ကားလိုက်တာ၊ နတ်ဘုံနတ်နန်း တမျှပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာငါ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရှိဖို့လိုတယ်။ လောလောဆယ် ဘယ်မှာနေရမှာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်မိလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ့စာသည် ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူ့စာသည် ကမ်းနားလမ်းတလျှောက် ကြည့်ရှုရင်း မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းသောမိန်းမတစ်ဦးကို တွေ့ရသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး စားရင်း မိတ်ဆက်ကာ နေ့စရာအတွက် စုံစမ်းရန်ကြံ၏။

သူ့စာသည် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲဝယ်စားပြီး ထိုမိန်းမကို နေ့စရာ အခက်အခဲ ရှိနေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ ကူညီပါရန် ပြောဆို လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် သူ့စာ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ကရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့်

“ ညီမမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူ့စာက အိမ်ငှားရန် လုံလုံလောက် လောက် ပါရှိကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မုန့်ဟင်းခါးသည် မိန်းမက

“ အစ်မမှာမည် မစန်းလို့ခေါ်တယ်၊ အစ်မငှားနေတဲ့အိမ်မှာ အိမ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်၊ တစ်ခန်းကို အစ်မငှားပြီး ကျန်တစ်ခန်းထ

လွတ်နေတယ်၊ ညီမငှားချင်ရင် အစ်မရဲ့အိမ်ရှင်ဆီမှာ ပြောပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့စာက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

“ နေ့စရာ အခက်အခဲ ပြေလည်သွားလို့ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် အစ်မရယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် မစန်းဆိုသော မိန်းမသည် သူ့စာအား သယ်နန်းကျွန်းဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ငှားတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ဝင်းထဲ၌ အိမ်ခန်းသုံးခန်းတွဲရှိပြီး တစ်ခန်း၌ အိမ်ရှင်နေထိုင်ပြီး ကျန်နှစ်ခန်းကို အိမ်ငှားထားလေ၏။ အိမ်ရှင်သည် ရိုးသားဟန်ရှိသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့စာ၏ ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍ လိုလိုချင်ချင်ပင် အိမ်ကို ငှားရမ်းရန် သဘောတူလေ၏။

သူ့စာသည် ရန်ကုန်မြို့၌ နေ့စရာ ရရှိသဖြင့် ရင်အေး သွားလေ၏။ လောလောဆယ် စားဝတ်နေရေးအတွက် ထမင်းဆိုင် ကိုပင် အားကိုးရန် ကြံစည်၏။ ထိုအကြောင်းကို မုန့်ဟင်းခါးသည်

မစန်းသိသွားသောအခါ ရင်းနှီးခင်မင်ဟန်ဖြင့်

“အစ်မတို့အနားမှာ ထမင်းခိုင် မရှိဘူး ညီမရဲ့ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် အစ်မတို့ဆိုမှာပဲ စားပါ။ ညီမစားရတာ လိပ်ပြာ မသန်ရင် အစ်မကိုချေးဖိုးအနေနဲ့နည်းနည်းပါးပါးပေးလို့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မစန်းထံ၌ သင့်တော်သော အခကြေးငွေ ပေး၍ စားသုံးရန် ဆုံးဖြတ်၏။

သူ့စာသည် မိမိ၌ပါရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို သိမ်းဆည်းရန် အခက်အခဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုရွှေဒင်္ဂါးများသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘို အမွေအဖြစ် ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ဆရာကြီး၏သားတော်လှန်နေ ခေါင်းဆောင် ကိုသိန်းတန်အတွက် ရည်စူးထား၏။

ထို့ကြောင့် မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရပေတော့မည် သူ့စာသည် အိမ်ကလေး၏ မျက်နှာကျက်ကို ခိုဆွဲကြည့်ပြီး မောင်ရိပ်ကျသော နေရာ၌ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ဖွက်ထားရန်ကြံစည်၏။

သူ့စာသည် နောက်တစ်နေ့၌ မစန်းထံ၌သာ ထမင်းစား၏။ မစန်းသည် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာ၌ လက်ရာကောင်းလှသဖြင့် သူ့စာသည် မိမိ၏ စိတ်ကူးမှန်ကန်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

မစန်း၏ယောက်ျားမှာ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိသော ပန်းပုဆရာ တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူ့စာသည် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ အလုပ်လုပ်ရန် အကွက်အကွင်းရှာ၏။

မစန်းသည် သူ့စာအား မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့်အခါ သူမ နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့သူ့စာရောက်ရှိပြီး တတ်ယနေ့တွင် မစန်းနှင့် အတူ ရွှေတိဂုံခြေရင်း၌ မုန့်ဟင်းခါးကူရောင်းနေလေ၏။

ထိုသို့မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းနေစဉ် ဘိလပ်မှလာသော အင်္ဂလန် သူ နှစ်ဦးသည် မုန့်ဟင်းခါးကို မြန်မာရိုးရာ အစားအစာဟု ယူဆ ကာ ဝင်ရောက်စားသောက်လေ၏။

ထိုသို့စားသောက်ရာတွင် အင်္ဂလန်သူများ စာသာစကား

အခက်တွေ့နေစဉ် သူ့စာက သွက်လက်စွာ ဝင်ရောက်ပြောဆို လာခဲ့၏။ ထိုသို့ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးသည် မစန်းသည် သူ့စာကို လွန်စွာ အထင်ကြီးသွားလေ၏။

အင်္ဂလန်သူနှစ်ဦးသည် မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျလာပြီး ပုအိုက်ဟန်ဖြင့် နံ့သာဖြူယပ်တောင် တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ခတ်လေ၏။

ထိုအခါကျန်သော အင်္ဂလန်သူက

“ ဒီနိုင်ငံမှာ နံ့သာဖြူယပ်တောင်လိုချင်လို့ လိုက်ရှာရတာ ရှာရခက်လိုက်တာ၊ ဘယ်ဆိုင်မှမရပါလား ”

ဟုပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ၎င်းတို့ပြောသောစကားကို နားထောင်၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးလိုက်မိပြီး ဘုရားစောင်းတန်းများ၌ နံ့သာဖြူယပ်တောင်ကို ရှာဖွေလေရာ မည်သည့်နေရာတွင်မှ မရှိကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

သူ့စာသည် နိုင်ငံခြားသူနှစ်ဦး၏ စကားကို နားထောင်၍ သူမ၏ ခေါင်းထဲ၌ နံ့သာဖြူယပ်တောင် လုပ်ရောင်းရန်ဟူသော

အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ညနေအိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မစန်း၏ယောက်ျားကိုကြည့်ကို တိုင်ပင်ရန်ကြံစည်၏။

ကိုကြည့်သည် အလုပ်ကိုမယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲမစန်း၏ လုပ်စာကို ထိုင်စားနေသူဖြစ်၏။ ကိုကြည့်သည်အလုပ်မလုပ် သောကြောင့် မစန်း၏ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို နေ့စဉ်ခံနေရ၏။

ကိုကြည့်သည် ယန်းပုဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နံ့သာဖြူတုံးများကိုဝယ်ယူ၍ ယန်းပုရုပ်များပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူးရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အကြံအစည်ကို ကိုကြည့်အားပြောပြလေရာ ကိုကြည့်သည် စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“ မသူ့စာရဲ့ စိတ်ကူးက သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အလုပ်မရှိတာ ကြာပြီ၊ နံ့သာဖြူကုန်ကြမ်းတွေရရင် မသူ့စာရဲ့ အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ နေဦး မြို့ထဲကကျုပ်မိတ်ဆွေဆီသွားပြီး နံ့သာဖြူကုန်ကြမ်းအတွက် မေးမြန်းကြည့်ရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုကြည့် တစ်နေကုန် မြို့ထဲ၌ လှည့်

လည်ပြီး စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြန်လာ၏။

“နံ့သာဖြူ ကုန်ကြမ်းရရှိ ခက်နေတယ်၊ နောက်နေ့တွေမှာထပ်ပြီး ကြီးစားဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုကြည် ပြန်ရောက်လာပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“မှော်တီမှာ သစ်တောတက်က အရာရှိဟောင်းကြီးတစ်ဦးရှိ တယ်၊ သူက နံ့သာဖြူတုံးတွေရအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ သူ့ဆီက နံ့သာဖြူ တုံးတွေ ဝယ်လို့ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စာသည် နံ့သာဖြူတုံးများရရှိမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာ သွားပြီး မိမိ၌ရှိသော ငွေကြေးများကို စုပေါင်း၍ နံ့သာဖြူတုံးများ ရသလောက်ဝယ်ရန် စေခိုင်းလိုက်၏။

ကိုကြည်သည် သုံးရက်အတွင်းနံ့သာဖြူတုံးများကို ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ယူဆောင်လာလေ၏။

ကိုကြည်သည်နံ့သာဖြူတုံးများရရှိသောအခါ လွန်စွာ

ပျော်ရွှင်သွားပြီး ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်ကို စတင်ထုတ်လုပ်လေ၏။ ထိုလူရုပ်သည် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်၏။

မစုန်းသည်လည်း သူ၏ယောက်ျား အလုပ်လုပ်သဖြင့် ဝမ်းသာနေလေ၏။

သူ့စာသည် မစုန်းနှင့်အတူ နံ့သာဖြူပန်းပုရုပ်များ ရောင်းချ ရန်ဆိုင်ကို လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေရင်း ဘုရား စောင်းတန်းရှိ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းရလေ၏။

သူ့စာသည် နံ့သာဖြူပန်းပုရုပ်လေးများရောင်းချရန် ဆိုင် အပြင်အဆင်ကိုလိုက်လံကြည့်ရှုရင်း သူမ၏ ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြား သားများက ပိုမို ဝယ်ယူနိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသားများအကြိုက် ဆိုင်ကို မြန်မာမှု လက်ရာဖြင့် ပြင်ဆင်လေ၏။

သူ့စာ၏ဆိုင်ကို အနီးအနားဆိုင်များကကြည့်ရှု၍

“ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့တူလိုက်တာ ”

ဟု ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

မစန်းတို့လင်မယားကလည်း သူ့စာ၏ဆိုင်ကိုကြည့်၍

“ မသူ့စာရဲ့ဆိုင်ကြီးကိုကြည့်ရတာ ရှေးဆန်လိုက်တာ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

သူ့စာသည်ငယ်စဉ်က ဖခင်ကြီးပြုလုပ်သော ထင်းရှူးသေတ္တာ များကို အစဉ်အမြဲသတိရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မ၏ဆိုင်ကို မဆီမဆိုင်

“ ထင်းရှူးမြို့တော် ” ဟု အမည်ပေးခဲ့လေ၏။

မသူ့စာသည် မည်သူ၏စကားကိုမျှ နားမထောင်ဘဲ သူ့မ၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။

ကိုကြည့်သည် သူ၏ပထမဦးဆုံး မိန်းမလှ ဖန်းပုရုပ်ပြီးစီး သွားသောအခါ သူ့စာ၏လက်သို့ အပ်လေသည်။

သူ့စာသည် ဖန်းပုရုပ်ကို ကြည့်ပြီး အလွန်အံ့ဩ သွားလေ ၏။ ထိုဖန်းပုရုပ်သည် သူ့မနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူသည်ဟု ခံစားရ ၏။ သူ့စာသည်ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုကြည့်၏ အနုပညာ လက်ရာကို အထင်ကြီးသွားလေ၏။

ကိုကြည့်သည်ဖန်းပုရုပ်များကိုသာမက မြန်မာမှု အနု

လက်ရာများကို လက်ရာမြောက်စွာ ပြုလုပ်တတ်၏။

သူ့စာသည်နံ့သာဖြူယပ်တောင်များ၊ ပုတီးလုံးများ၊ သေတ္တာ ငယ်လေးများကို စတင်ပြုလုပ်ပြီး ရောင်းချစေခဲ့၏။

သူ့စာ၏ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး များမကြာမီ ရန်ကုန်မြို့သို့ နိုင်ငံခြား သား လောက၌ တဖြည်းဖြည်း လူသိများထင်ရှားလာပြီး ၎င်းတို့ ရွှေတိုရာဘုရားသို့ ရောက်သည့်အချိန်တိုင်း သူ့စာ၏ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက် ကြလေ၏။ ကိုကြည့်သည်အနုပညာ လက်ရာများကို သူ့တစ် ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ လူများကို ငှားရမ်းရလေတော့၏။

ထိုအခါ သူ့စာ၏ဆိုင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့တူသည်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့သူများ မျက်လုံးပြူးရလေ၏။

သူ့စာ၏ဆိုင်သို့ ခေတ်ဆန်သည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အထင် ရှိသော မြန်မာလူကုထံများလည်း ဝင်ရောက်ကြ၏။

ထိုသို့ဝင်ရောက်ပြီး နံ့သာဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြန်မာမှု လက်ရာများကို ဝယ်ယူ၍ အိမ်၌ တခမ်းတနား အလှပြင်ဆင်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုပစ္စည်းများကို ရင်ထဲ၌ နှစ်နှစ်ကာကာ

သဘောမကျသော်လည်း နိုင်ငံခြားသားများနှစ်သက်သည်ဆို၍ လိုက်လံနှစ်သက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသို့သောဘုံရူးများကြောင့် သူ့စာ၏ ဆိုင် ပိုမိုရောင်းချရလေ၏။

သူ့စာ၏မြန်မာမှု အနုလက်ရာများအရောင်း သွက် သောကြောင့် ဘုရားစောင်းတန်း၌ ဆက်လက်ဆိုင်ဖွင့်ရန် မဖြစ် နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့်ဗဟန်းကြားတောရလမ်း၌ အိမ်ဟောင်းတစ်လုံး ကိုဝယ်ယူ၍ မြန်မာဆန်ဆန်ပြင်ဆင်လေ၏။ ထိုအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်၌ သူ့စာကိုယ်တိုင်နေထိုင်လေ၏။

သူ့စာ၏ဆိုင်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာသော နိုင်ငံခြားသား များသည် မြန်မာဆန်ဆန် ချောမောလှပပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းမွန်စွာပြောတတ်သော သူ့စာကို အထင်ကြီးလေးစား ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့စာသည် မြန်မာမှု အနုပညာ

နှင့်ပက်သက်၍ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မနေ့တော့ဘဲ မြန်မာအနုပညာ နှင့် ပက်သက်သောစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ၏။

သူ့စာ၏ မရပ်မနား ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နိုင်ငံခြားသားများအား မြန်မာအနုပညာနှင့် ပက်သက်၍ ကောင်းမွန်စွာ ဆွေးနွေးနိုင်၏။

ထိုအခါ မြန်မာမှု အနုပညာဆိုင်၏ ကောင်းသတင်းသည် နိုင်ငံခြားသားလောက၌ ပိုမို၍ နံမည်သတင်းမွှေးခဲ့လေ၏။

သူ့စာကို ပိုးဖန်းလိုသော နိုင်ငံခြားသားအချို့လည်းပေါ်ပေါက် ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ သူ့စာ၏ ထင်းရှူးမြို့တော်ကို မနာလိုသူများသည် ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ဘုရားစောင်းတန်းရှိ မိန်းမများ၏ စကားပိုင်း၌

“ ဒီကောင်မက နိုင်ငံခြားသားတွေကို မြူပြီး ပစ္စည်းဟောင်း တွေကို ရောင်းစားနေတာပါ။ နိုင်ငံခြားသားကိုမှ အထင်ကြီးတဲ့ကောင်မ တစ်နေ့ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့မှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ် ”

“ အေးပေါ့ဟယ် ဒီကောင်မက ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း

အထင်ကြီးတဲ့ကောင်မမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားလူထွားကြီးတွေကိုမှ
ယောက်ျားထင်တဲ့ကောင်မ၊ တစ်နေ့ကွဲမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် ”

“ ဘာကွဲမှာလဲဟဲ့၊ ကောင်မ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ”

“ သူရဲ့အသည်းကွဲမှာကို ပြောတာဟဲ့၊ နိုင်ငံခြားသားတွေက
သူ့ကိုလှည့်စားပြီး ထားခဲ့လိမ့်မယ် ”

ဟု ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကြလေ၏။

သူ့စာသည် မိမိ၏ဥစ္စာစီးပွားအဆင်ပြေလာသောအခါ
မိဘနှစ်ပါးကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သွားသော ခင်မေရီသတင်းကို
စုံစမ်းလေရာ နေရာအနှံ့ စုံစမ်းလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူ့စာသည် နိုင်ငံခြားသား ဖိတ်ကြားသဖြင့်
ပြည်လမ်း ပဲခူးကလပ်ရှိ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုဧည့်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူ့စာကို အသေအလဲ
ပိုးပန်းနေသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဓာတ်ပုံဆရာ ရစ်ချက်ဆိုသူသည်
ကားဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်လေ၏။ ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံးသော အချိန်သည်
ည ဇနာရီကျော်နေပြီဖြစ်၏။

ရစ်ချက်သည် သူ့စာ၏ သဘောတူညီချက် မရဘဲ
တန်တော်ကြီး ဘုတ်ကလပ် ရှိရာသို့ ကားကိုချိုးဝင်လိုက်၏။

သူ့စာသည် သူမ၏ ဆိုင်သို့ ရစ်ချက်က ဖောက်သည်

များစွာ ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့် သည်းခံနေရလေ၏။

ရစ်ချက်သည် ဘုတ်ကလပ်၌ အရက်အနည်းငယ် သောက်လိုသည်ဟု ဆိုကာ အတွင်းသို့ဝင်လေ၏။

သူ့စာသည် ရစ်ချက်ကိုသည်းခံပြီးထိုင်စောင့်နေလေ၏။ ထိုခေတ်က ဘုတ်ကလပ်သို့ မျက်နှာဖြူများသာ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိ၏။

နောက်ပိုင်း၌ မျက်နှာဖြူများသာမက ၎င်းတို့နှင့် ရင်းနှီးသူများလည်း ဝင်ထွက်ခွင့်ရလာ၏။

ရစ်ချက်သည် အရက်သောက်ရင်း ရီတီတီဖြစ်လာထာ သူ့စာ၏ တင်းရင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ရမ္မက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လို၏။ ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ဒရိမ်းဒယိုင်ထ၍ ကလပ်မှ လူငယ်တစ်ဦးကို ခေါ်ကာ ကလပ်အနောက်ရှိ သီးသန့်ခန်းကို ပြင်းခိုင်းလိုက်၏။

ရစ်ချက်သည် သူ့စာအား ကလပ်အနောက်ရှိ သီးသန့်ခန်းသို့ ခေါ်ကာ ကာမဆက်ဆံရန် ကြံစည်ထား၏။

ထိုအချိန်၌ သူ့စာတို့အနီးရှိ စားပွဲပိုင်းသို့ ဘိုဆန်ဆီပြင်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ဦး ဝင်ထိုက်လိုက်၏။

သူ့စာသည် ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ပြီး ရင်ထဲရှိ သွေးများဆူပွက်သွားကာ “ ခင်မေရီ ” ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။ မိခင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်သွားသော ခင်မေရီကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလေပြီ။

လူယုတ်မာမကြီးသည် မိဘနှစ်ပါး၏ ကယ်တင်ကျေးဇူးထားသော ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ဘဲ မိခင်ကို ဓားဖြင့်ထိုးသတ်၍ တောထဲမှ ရရှိသော ရတနာသေတ္တာကို ရယူသွားခဲ့၏။

ဖခင်သည် မိခင်နှင့်ရတနာသေတ္တာကို စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် စားနိုင် မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ယနေ့ည သူမလက်စားချေရန်ကြိစ္စရယ်ထားသော ခင်မေရီ ညိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရလေပြီ။

သူ့စာသည်ခင်မေရီကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသဖြင့် တဏှာရူးရစ်ချက် ပြောသောစကားများကို ကြားတော့ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မေရီသည် စားပွဲပိုင်းမှထ၍ ကလပ်

အနောက်ရှိ သီးသန့်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ရစ်ချက်သည် သူ့စာကို သီးသန့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လေ၏။ သူ့စာသည် တဏှာရူးရစ်ချက်၏ ခေါ်ဆောင်မှုကို မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ သီးသန့်ခန်းသို့ လိုက်ဝင်သွားလေ၏။ ရစ်ချက်သည် မည်သူ့ သိမ်းပိုက်၍မရသော သူ့စာဆိုသည့် မြန်မာမကို မိမိရပြီဟုတွေးကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေ၏။

မာနကြီးသော မြန်မာမသည် မိမိ၏ချစ်ခြင်းကို ခံရလျှင် မိမိကို စွဲလမ်းသွားမည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။ ရစ်ချက်သည် သူ့စာကို သီးသန့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ သူ့စာသည် ခင်မေရီနှင့် ကပ်လျက် အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူ့စာသည် ထိုအခန်းထဲသို့ အရပ်တစ်ယောက်ထိုး လိုက်ပါလာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုခု၍ တစ်ဖက်ခန်းနံရံကို ကျော်ပြီး ချောင်းကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ခင်မေရီသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုစွာချီ၍ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ခင်မေရီသည်

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေပုံရ၏။

ရစ်ချက်သည် သူ့စာ၏ အပြုအမူကိုသည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ သူ၏ အဝတ်အစားများကို ပစ်တင်နေလေ၏။ သူ့စာသည် ခင်မေရီကို မုန်းတီးစွာဖြင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မေရီ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ယောက်ျားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေရာ ခင်မေရီသည် ခုတင်ပေါ်မှနေ၍

“ဒါလင်လာပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူ့စာသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ယောက်ျားကိုကြည့်၍ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် အံ့သြနေပြီးမှ

“အေးသိန်း၊ တဏှာရူးအေးသိန်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ တဏှာရူးအေးသိန်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သူမ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ့စာသည် အေးသိန်းကို မုန်းတီးစွာလွန်းသဖြင့် ၎င်း၏ အိပ်ကြီးကို မီးရှို့၍ မီးလောင်တိုက်သွင်းရန်ကြိုးစားခဲ့၏။ အေးသိန်း

၏အိမ်ကြီး မီးလောင်ခဲ့သော်လည်း အေးသိန်းသည် မီးဘေးမှ လွတ်မြောက်ပြီး ယနေ့ထက်တိုင် ဘေးမသိရန်မခဲ ဖြစ်နေလေ၏။

သူ့ဇာသည် ယနေ့ည၌ မိမိ၏ ရန်သူနှစ်ဦးကို အခန်း တစ်ခန်းထဲ၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေလေပြီ။

ထို့နောက် တဏှာရူးအေးသိန်းသည် ခင်မေရီကို ဖက်၍ နမ်းရှုံ့နေလေ၏။ သူ့ဇာသည် ထိုမြင်ကွင်းကို အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ပြီး ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်စလုံးကို ကလဲ့စား ချေချင်စိတ်များ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဝတ်အစားများ ချွတ်၍ပြီးစီးနေသော ရစ်ချက်သည် ခင်မေရီကို အားမလိုအားမရကြည့်၍

“ ဘာကြည့်နေတာလဲ ”

ဟုဆိုကာ ခွေးခြေတစ်လုံးကို ယူ၍ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ချောင်း ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အေးသိန်းနှင့်ခင်မေရီ၏ ရှက်ဖွယ်မြင်ကွင်းထို့ မြင်တွေ့သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်ပြုံးထား

“ သူများအတွက် ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ချောင်းချင် နေရတာလဲ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ယူလိုက်စမ်းပါ ”

ဟု ဆိုကာ သူ့ဇာအားခွေးခြေပေါ်မှ ဆွဲချလေ၏။ သူ့ဇာ သည် ရစ်ချက်၏ လက်ချက်ကြောင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ၎င်းနှင့် အတူ ပြိုလဲကျလေ၏။

ရစ်ချက်သည် အတွေ့အကြုံများသူပီပီ သူ့ဇာကို တပြိုင် တည်း ချုပ်ကိုင်၍ ကျူးလွန်ရန်ကြံ၏။ သူ့ဇာသည် ရစ်ချက်၏ ကျွမ်းကျင်သောအထိအတွေ့များကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ရစ်ချက်၏ နံကြားသို့ တတောင်ဖြင့် တွတ်လိုက်လေရာ ရစ်ချက် သည် အွတ်ခနဲအော်၍ သူ့ဇာ၏ကိုယ်ပေါ်၌ လိမ့်ကျသွားလေ၏။

သူ့ဇာသည် ကြမ်းပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထ၍ တဏှာရူး ရစ်ချက် ၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့်တအား စောင့်ကန်လိုက်၏။ ရစ်ချက်သည် ခုတင်အောက်သို့ လိမ့်ကျပြီး မေ့မြောသွားလေ၏။

သူ့ဇာသည် မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို မှန်ထဲ၌ ပြုပြင်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထူမြေရရ ထွက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အခန်းဝဋ် စောင့်နေသော ကလပ်ဂျိုးလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ကလပ်ဂျိုးလူငယ်နှစ်ယောက်သည် ရစ်ချက်နှင့်သူစာ ချစ်ပွဲဝင်သည့်အချိန် မြန်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးဖြူ သွားပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ဒီမိန်းမ ထွက်လာတာ မြန်လှချည်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူစာသည် ကလပ်ဂျိုးလူငယ်နှစ်ဦး ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားပြီး

“ ရစ်ချက်အိပ်ပျော်နေတယ်၊ သူ့ကိုမနှိုးပါနဲ့၊ သိပ်ဝင် ပန်းနေတယ် ”

ဟု ပြောကာ ဘုတ်ကလပ်မှ သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူစာသည် ဘုတ်ကလပ် အပြင်ဘက်ရှိမှောင်ရိပ်သို့ ရောက် သောအခါ အဝေးမှလာသော အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍

“ ကျွန်မဘုတ်ကလပ်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်ကားကို တစ်ညလုံး ငှားသင့်ရင်ငှားရမယ်၊ ကျွန်မလောက်ကို ကျွန်မပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကားဆရာသည် စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာဖြင့် သူစာကို လှည့်ကြည့်လေ၏။ သူစာသည် သူမ၏ မျက်နှာကို ကားဆရာမမြင်လိုသဖြင့် မျက်နှာကို ပုဝါဖြင့် ကာ လိုက်၏။

ကားဆရာသည် သူစာ၏အမူအရာကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်က ခုံထောက်ဝါသနာပါတယ်ဗျ၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ခုံထောက်ဦးစံရှား ဝတ္ထုတွေ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မိန်းကလေးရဲ့အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ခုံထောက်ဉာဏ်နဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ရရင် မိန်းကလေးဟာ ဘုတ်ကလပ်ထဲမှာ ကိုယ့်ချစ်သူ (သို့မဟုတ်) ကိုယ့်လင်သားရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကိုလာပြီးချောင်းတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဒက်ထီမှန်တယ်မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူစာသည် ခုံထောက်ရူး ကားဆရာ ၏ အပြုအမူကြောင့် မိမိနောက်ယောင်ခံလိုက်လိုသော ခင်မေရီကို လက်လွတ်သွားမှာစိုးသဖြင့်

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ခုံထောက်ကြီးပြောတာ သိပ်မှန်

ပါတယ်။ ဘုတ်ကလပ်ထဲမှာ ကျွန်မယောက်ျားဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ်ရှင်။ ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်မှာနေသလဲ ဆိုတာ နောက်ယောင်ခံလိုက်ချင်လို့။ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ရူးကားဆရာသည် အလွန် စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့်

“ ကြိုက်သွားပြီဗျာ၊ မိန်းကလေးရဲ့မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ် ကို ကျုပ်သိပ်သဘောကျသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည ကျုပ်ရဲ့ကားပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်စေတနာဝန်ထမ်းအနေနဲ့ ဝိုင်းကူပြီး ထောက်လှမ်းပေးပါရစေ ”

ဟု ဆူကြောင်ကြောင် ပြောဆိုလေ၏။ သူ့စာသည် စုံထောက်ရူး ကားဆရာကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ဘုတ်ကလပ် ထဲသို့သာ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ဘုတ်ကလပ်ထဲ၌ ရစ်ချက်သည် သူမ၏ လက်ချက်မိပြီး မေ့မြောနေလေ၏။ ရစ်ချက် သတိမရမီ အခန်းထဲ၌ အချစ် နုလင် ထနေသော ခင်မေရီနှင့်အေးသိန်းတို့ စုံတွဲ ထွက်ခွာလာနိုင်၏။

သူ့စာသည် မှောင်ရိပ်ထဲ၌ ကားမီးပိတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေ လေ၏။ အတန်ကြာလျှင် အေးသိန်းနှင့်ခင်မေရီတို့ စုံတွဲ ထွက်လာ လေ၏။

သူ့စာသည် စုံထောက်ရူးကားဆရာအား လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ဟိုမှာ သူတို့ထွက်လာကြပြီ။ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမထွက်လာပြီ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကားဆရာသည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လို့ပြီ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အေးသိန်းသည် သူ၏ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ခင်မေရီကိုခေါ်ကာ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ကားဆရာသည် အေးသိန်း၏ဂျစ်ကားနောက်မှ နောက် ယောင်ခံလိုက်ခဲ့၏။

အေးသိန်းသည် သမီးကျွန်းဘက်သို့ဦးတည်မောင်းနှင်ပြီး ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခင်မေရီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

စုံထောက်ရူးကားဆရာသည် ခြံရှေ့၌ မသိမသာ ကားရပ်၍

“ ဒီမိန်းမဟာ ခြံတံခါးသော့ကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတာကို ထောက်ရင် ဒီအိမ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် အေးသိန်း၏ ဂျစ်ကား နောက်သို့ ကားဆရာအားလိုက်ခိုင်းပြန်၏။

စုံထောက်ရူးကားဆရာသည် သူ့စာ၏အပြုအမူကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ

“ တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ စေ့စပ်သေချာပါပေတယ်၊ ကိုယ့် ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမရဲ့လိပ်စာကို သိရုံနဲ့ မကျေနပ်သေးဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုတောင် လိုက်ပြီး ထောက်လှမ်းနေတယ်၊ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှာ လုပ်ဖို့ကောင်းတယ် မိန်းကလေးက တော်ပါပေတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ သူ့စာသည် စုံထောက်ရူးကို စကား မတုံ့ပြန်ဘဲ အေးသိန်း၏ဂျစ်ကားကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေလေ၏။ အေးသိန်းသည် မြို့ထဲရှိ ဘားလမ်းတစ်နေရာရှိ တိုက်ခန်းရှေ့၌ ရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား

လေ၏။

သူ့စာသည် ရန်သူနှစ်ဦး၏ လိပ်စာများကို သိရှိပြီးနောက် မြို့လယ်ခေါင်၌ ကားဆရာကိုရပ်ခိုင်းလေ၏။ ကားဆရာသည် ကားခမယူဘူးဟု ငြင်းဆိုလေရာ သူ့စာက ကျသင့်ငွေကို ကားထဲသို့ ပစ်ပေးပြီး အပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ မိဘ နှစ်ပါးကိုမြင်ယောင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုနေမိလေ၏။ မိဘများ ကို ရက်ရက်စက်စက် ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်ခဲ့လေသော ခင်မေရီကို ယနေ့ညပြန်တွေ့ခဲ့ပြီ။ ခင်မေရီသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိမိ ဘဝကိုဖျက်ခဲ့သူ အေးသိန်းနှင့် ဖောက်ပြန်နေလေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးကို လက်စားချေရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်၌ မိမိ၏စီးပွားရေးအောင်မြင်ပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာ သော အဆင့်သို့တက်လှမ်းနေလေပြီ မိမိရန်သူများကိုလက်စားချေရင်း မှားယွင်းမှုဖြစ်လျှင် မိမိ၏တည်ငြိမ်သောဘဝ ဖျက်သွားနိုင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ရင်ထဲရှိအမုန်းတရားက ကြီးမား

လွန်းနေသဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို စွန့်လွှတ်ရင်စွန့်လွှတ်ရပါစေ
ရန်သူနှစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူစာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ခင်မေရီ၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့
မယောင်မလည်သွားပြီး အကဲခတ်လေ၏။ ထိုအခါခင်မေရီသည်
အိမ်ကြီး၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ကြောင်းသိရ၏။

ခင်မေရီအကြောင်းကို အနီးအနားရှိ အကြော်ဆိုင်း၌ စုံစမ်း
လေရာ ခင်မေရီသည် စိန်ပွဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး ယောက်ျား
ပေါင်းစုံနှင့် တွဲလေ့ရှိကြောင်းသိရ၏။

သူဇာသည် ခင်မေရီ၏ခြံသို့ကြည့်ရှုပြီး သုံးကြိမ်မြောက်
သောနေ့၌ ခင်မေရီ၏ခြံဝ၌ အိမ်စေအလိုရှိသည်ဟု ရေးသား
ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူဇာသည် ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်မိပြီး ခင်မေရီကို လက်စား
ချေရန် နည်းလမ်းကို ရရှိသွားလေ၏။ သူဇာသည် မိမိနှင့်အတူ
နေထိုင်သော မစန်းအားခေါ်၍ ဇာတ်ရုပ်မြေသို့ တစ်ပတ်ခန့် ခရီး
ထွက်လိုကြောင်း ပြောပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။

သူဇာသည် သယ်နိုးကျွန်းဘက်သို့ မသွားမီ အင်းလျား
ကန်အနီးသို့သွားကာ သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဟောင်း
နွမ်းသော အဝတ်အစားများနှင့် လဲလှယ်လေ၏။

ပြီးနောက် သယ်နိုးကျွန်းဘက်သို့ သွားကာ ခင်မေရီ၏အိမ်
တံခါးဝ၌ ရပ်၍ တံခါးရှေ့ရှိ ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ထဲမှနေ၍

“ တံခါးချက်ကို ဖွင့်ပြီးဝင်ခဲ့ဟေ့ ”

ဟူသော အသံကိုကြားရ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်၏ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြီး သီချင်း
နားထောင်နေသော ခင်မေရီကို မြင်ရလေ၏။

သူဇာသည် ခင်မေရီကို မြင်သောအခါ မုန်းတီး နာကြည်း
စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲ၌ မီးကဲ့သို့ပူလောင်လာ၏။ ခင်မေရီသည်
သူဇာကို မှတ်မိဟန်မရှိဘဲ

“ ညည်းက အိမ်စေလုပ်ချင်လို့ ရောက်လာတယ်ပေါ့

ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီးလုပ်ပေတော့ ၊ အိမ်စေအတွက် အိမ်နောက်
ဘက်မှာ အစေခံအခန်းရှိတယ်၊ ညည်းငါ့အဝတ်အစားတွေ လျှော်ရ
မယ်၊ ထမင်းချက်ရမယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်ရမယ်၊
တစ်လကိုလစာငွေ ၁၅ကျပ်ရမယ်၊ အိမ်စေလုပ်ရင် မခိုးဝှက်ရဘူး၊
အတင်းမပြောရဘူး၊ အရေးကြီးဆုံးက မစပ်စုရဘူး၊ ညည်းက
ရုပ်ကလေးသနားကမားရှိတယ်ဆိုတော့ ငါ့အိမ်လာတဲ့ ယောက်ျား
တွေနဲ့ ကင်းကင်းနေ၊ သွား အိမ်နောက်မှာ လုပ်စရာရှိတာ
သွားလုပ် ”

ဟု မှာကြားလေ၏။ သူဇာသည် ကျိုးနွံသောအမူအရာဖြင့်

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟုဆိုကာ အိမ်အနောက်သို့ လှမ်းခဲ့လေ၏။

လူယုတ်မာ ခင်မေရီ၏ အိမ်၌ ခင်မေရီကလွဲလို့ လူခွဲမရှိတာ သေချာချေပြီ။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် လူယုတ်မာ ခင်မေရီကို မကြာမီလက်တုံ့ပြန်ရတော့မည်။ သူ့စာသည် တွေးရင်း ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာမိ၏။

မိန်းမယုတ်နှင့်အတူ သူမ၏အပျိုစင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးသော အေးသိန်းကို သတ်ဖြတ်ရတော့မည်။

သူ့စာသည် ထိုနေ့ည၌ပင် မိန်းမယုတ်ခင်မေရီကို လက်စားချေနိုင်သော်လည်း လူယုတ်မာ အေးသိန်းကိုပါ လက်စားချေလိုသဖြင့် အချိန်ကိုစောင့်နေလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ခင်မေရီသည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်းဖုန်းဆက်သဖြင့် ပဲခူးကလပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ခင်မေရီသည် အထက်တန်းစား မိန်းမပျက်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်နေ၏။ ခင်မေရီထွက်ခွာပြီး ညမှောင်ရီသန်းစ

အံ့ချိန်၌ အိမ်ရှေ့၌ကားဟွန်းသံကြားရ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ တဏှာရူးအေးသိန်း ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ လိုက်ရ၏။

သူ့စာသည် အေးသိန်းကိုမြင်သောအခါ အပျိုစင်ဘဝ ဖျက်ဆီးခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး လက်သီးဆုပ်ကာ

“ တဏှာရူးကြီး ရှင့်ကို ဒီတစ်ခါ အသေသတ်မယ် ”

ဟု ကြိုးဝါးပြီး ခြိတ်ခါးကို သွားဖွင့်လေ၏။

အေးသိန်းသည် ခြိတ်ခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ဂျစ်ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်လေ၏။ ညမှောင်ရီသန်းစအချိန်ဖြစ်၍ သူ့စာ၏ရှုပ်သွင်ကို မြင်တွေ့ခြင်းမရှိချေ။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ အေးသိန်းဝင်ရောက်လာသောအခါ အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော သူ့စာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

အေးသိန်းသည် သူ့စာကို မြင်မြင်ချင်းမှတ်မိသွားပြီး

“ ဟင်...သူ့စာ ၊ သူ့စာပါလား ”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်၏။ သူ့စာသည် အေးသိန်းကဲ့သို့ အံ့ဩဟန်ဖြူ၍

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ကိုအေးသိန်းမဟုတ်လား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ အေးသိန်းက တဟားဟား ရယ်လာ၍

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းတော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းမပဲ၊ ငါ့ကိုမီးလောင်တိုက်သွင်းတာ ကံကောင်းလို့ လွတ်သွားတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါ့အိမ်ကြီးမီးလောင်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းကြောင့်ငါ အသက်ဆုံးတော့မလို့၊ မင်းကိုငါ တစ်နေ့မှမေ့မရဘူး၊ ဟား...ဟား...ဟား ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာက ထူးခြားလိုက်တာ၊ ငါအင်မတန် လိုချင် တက်မက်တဲ့ မိန်းမကို အကြိမ်ကြိမ်ငါဖြန်တွေ့ရတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် တော့ မင်းငါ့လက်က မလွတ်စေရဘူး”

ဟု ဆိုကာ သူ့ဇာ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။ သူ့ဇာသည် အေးသိန်းကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ပရိယာယ်မာယာသုံးပြီး လက်စား ချေရန်ဆုံးဖြတ်၏။

သူ့ဇာသည် အေးသိန်းကို ညှို့ငင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျွန်မဘဝက သိပ်ဆင်းရဲနေပြီ၊ အခုလဲ အစ်မ ခင်မေ့

အိမ်မှာ အိမ်စေ အနေနဲ့ ခိုကပ်နေတဲ့ဘဝပါ၊ အစ်ကိုကျွန်မကို လိုချင်ရင် အကြမ်းဖက်စရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုလိုချင်တာရမှာပါ၊ ကျွန်မဘဝကို မပျက်ပါနဲ့နော်”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ တဏှာရူးအေးသိန်းသည် မာနကြီးသော သူ့ဇာ တစ်ယောက် မာန်စွယ်ကြိုးသွားပြီဟု ယူဆကာ

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းလိမ္မာသွားပြီပေါ့၊ ဒီလိုမှ ပေါ့ကွာ၊ မင်းလိမ္မာရင် ငါမခိုက်ရိုင်းပါဘူး၊ ကိုတို့နှစ်ယောက် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖန်တီးကြမယ်၊ ပြောနေ ကြာတယ်၊ အခုပဲ အိပ်ခန်းထဲ သွားကြမယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ့ဇာ၏ခါးကို ပွေဖက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်ကြံလေ၏။ သူ့ဇာသည် အေးသိန်း၏ခေါ်ရာသို့ အလိုက် သင့်လိုက်ခဲ့လေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ အေးသိန်း သည် သူ့ဇာအား အိပ်ခန်းထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက်၏။ သူ့ဇာက ခုတင်ပေါ်တွင်ပက်လက်

လှန်ချလိုက်ပြီး တဏှာရူး အေးသိန်းကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။
အေးသိန်းသည် သူ့စာ၏အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပြီးခုတင်ပေါ်
သို့တက်ရန် ပြင်လေ၏။

သူ့စာသည် ခုတင်အနီးသို့ကပ်လာသော အေးသိန်း၏
ပေါင်ကြားသို့ ခြေဖြင့်တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ အေးသိန်းသည်
အားခနဲ အော်၍ အနောက်သို့ လန်လဲသွားလေ၏။

သူ့စာသည် ခုတင်ပေါ်မှခန့်ချ၍ အေးသိန်းကို ချုပ်ကိုင်ကာ
ပေါင်ကြားသို့ ဒူးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ တိုက်လေ၏။ သူ့စာသည်
မုန်းတီးမှုကြောင့် မည်မျှတိုက်ခိုက်မိသည်မသိချေ။ အေးသိန်း
တစ်ယောက် တံခါးကိုမှီ၍ အသက်ထွက်နေချေပြီ။

သူ့စာသည် အေးသိန်းကို ရွံရှာစွာကြည့်၍

“ တဏှာရူးကြီး ကျွန်မဘဝကိုဖျက်တဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီး
ရှင်သေပြီ ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီးအိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။
ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ သွားထိုင်ပြီး ခင်မေရီကို စောင့်ကြည့်

နေလေ၏။

ခင်မေရီပြန်လာလျှင် မိဘနှစ်ပါးအတွက် လက်စားချေပြီး
ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ့စာသည် ခင်မေရီကို စောင့်ကြည့်ရင်း သူမ၏ ချွေးခံအင်္ကျီ
အိတ်ထဲရှိ စာရွက်အပိုင်းအစလေးတစ်စကို ထုတ်လိုက်၏။

ထိုစာရွက်လေး၌ ဖောင်တိန်ဖြင့်ရေးဆွဲထားသော ငှက်ရုပ်
ကလေး တစ်ရုပ်ရှိ၏။ ထိုငှက်ရုပ်ကလေးသည် ဖခင်ပြုလုပ်သော
ထင်းရူးသေတ္တာ၌ရေးဆွဲသော ဖခင်၏ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်၏။ သူ့စာ
သည် ဖခင်ကိုအမှတ်ရသည့်အခါတိုင်း ငှက်ရုပ်ပေါင်း များစွာ
ကို ရေးဆွဲလေ့ရှိ၏။

ခင်မေရီပြန်လာပြီးသူမကို မမှတ်မိလျှင် ငှက်ရုပ်ကလေး
ကိုဖြုတ် နှာကြည်းမှတ် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ဖော်မည်
ဟုဆုံးဖြတ်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မေရီသည် အိမ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာ၏။ သူမသည် ခြံဝင်းထဲ၌ တဏှာရူးအေးသိန်း၏
ဂျစ်ကားကို မြင်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား၏။ ယနေ့ည

သူမအလွန်ပင်ပန်းနေချေပြီ။ တဏှာရူးအေးသိန်းနှင့် ချစ်ဗျူဟာ ခင်းရန် စိတ်ဆန္ဒမရှိတော့။

ယနေ့ည သူမနှင့်တွေ့ဆုံသော အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် အလွန် လောဘကြီးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အေးသိန်းနှင့်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာ ထဲသို့သာ ဝင်ချင်၏။

ခင်မေရီသည် စည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီး အေးသိန်း ကိုမမြင်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်၌အခန်းသားထိုင်နေသော သူ့စာကိုမြင်လျှင် ဒေါသထောင်းခနဲထွက်သွားပြီး

“ ဟဲ့ကောင်မ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ရတာလဲ နင်နဲ့တူသလား တန်သလား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ သူ့စာသည် ခင်မေရီကို ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲ

“ ညည်းက ငါ့ကိုဘာကောင်မအောက်မေ့လို့လဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ ညည်းထက် ဆယ်ဆလောက် အဆင့်မြင့်အောင် နေနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မေရီသည် အလွန်ဒေါသထွက်သွားပြီး

“ ဘာ... အိမ်စေမက လူပါးဝလှချည်လား၊ ငါပါးရိုက် လိုက်တော့မယ် ”

ဟု ပြောပြီးရှေ့တစ်လှမ်းတက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ သူ့စာသည် ထိုင်ရာမှပင်မထဘဲ အေးဆေးစွာဖြင့်

“ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကြည့်စမ်း၊ ညည်းကို အရှင်လတ်လတ် စားနဲ့ မွမ်းလိုက်မယ်၊ ငါ့ကိုအိမ်စေ အစစ်များအောက်မေ့လို့လား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မေရီသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ ညည်းက အိမ်စေ အစစ်မဟုတ်ဘူးလား၊ အိမ်စေမဟုတ် ရင်ဘာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူ့စာကမဲ့ပြုံးပြုံး၍

“ ငါက ညည်းရဲ့ သေမင်းလေ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မေရီသည် အနည်းငယ် ထိတ်လန့် သွားပြီး

“ ညည်းဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကိုအေးသိန်း ရောက် နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုအေးသိန်း ဒီကောင်မကိုရိုက်စမ်းပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ သူ့စာက တဟားဟားရယ်မော၍

“ နင့်လင်တဏှာရူးအေးသိန်းကို သိပ်အားကိုးနေတယ် ဟုတ်လား အေးသိန်းငရဲပြည် ရောက်နေပြီ ဟောဒီမှာကြည့် ”

ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှထ၍ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝှန်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ တံခါးပွင့်သွားပြီး အေးသိန်း၏ အလောင်းကြီး ဝှန်ခနဲ လဲပြိုကျလာ၏။

ခင်မေရီသည် ကြောက်လန့်သဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ သူ့စာသည် ထိုအချိန်၌ အိမ်၏တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ထိတ်လန့်နေသော ခင်မေရီကြည့်၍

“ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငါ့ရန်သူတွေပဲ။ အေးသိန်းဟာ တစ်ချိန်က ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးတယ် နင်ကတော့ ငါတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီသည် သူ့စာကိုမှတ်မိတန်မရှိဘဲ

“ နင်ဘယ်သူလဲ၊ နင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ခင်မေရီ၏ စကားကြောင့် သူ၏ လက်ထဲရှိ စာရွက်ငယ်လေးကို

“ ဟော ဒီမှာကြည့် ”

ဟု ဆိုကာ ခင်မေရီထံသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။ ခင်မေရီသည် စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးသားထားသော ငှက်ရုပ်ကလေးကို ကြည့်၍ အတိတ်ကိုသတိရဟန်ဖြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ ဟင်... ဒီငှက်ရုပ်ကဘာလဲ၊ ငှက်ရုပ်ကိုငါမမြင်ဖူးဘူး၊ ငါမသိဘူး ”

ဟု ဆိုကာ လက်ထဲရှိမီးခြစ်ကို ကမန်းကတန်း ခြစ်၍ ငှက်ရုပ်ပါသော စာရွက်ငယ်ကို မီးရှို့လိုက်၏။ ခင်မေရီလက်ထဲရှိ စာရွက်ငယ်လေး မီးလောင်ပြာကျသွားလေ၏။

သူ့စာက မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ခင်မေရီကို ကြည့်၍

“ ငှက်ရုပ်ကို မီးလောင်အောင် လုပ်လို့ရချင်ရမယ်၊

ငါ့ရင်ထဲက အမှန်းမီးတောက်ကို နင်တစ်သက်လုံးငြိမ်းလို့မရဘူး။

ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရလိုအောနဲ့ ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ငါ့အမေကို သတ်ခဲ့တယ်။ ငါ့အဖေဟာ ငါ့အမေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အသက်ဆုံး ခဲ့ရတယ်။ နင့်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ ငါလိုက်ရှာ နေတာကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ နင့်ရဲ့ သေနေ့ဈေပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ခင်မေရီ သည် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် သွားပြီး

“ ငါ့မှားပါတယ်။ ငါ့ကိုမသတ်ပါနဲ့။ နင်လိုချင်တာ ငါပေး ပါ့မယ်။ ငါ့မှာ ငွေတွေအများ ကြီးရှိပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ငါနင့်ထက် အများကြီးပိုချမ်းသာတယ်။ ငါလိုချင်တာ နင့်အသက်ပါ။ နင့်အသက်ကိုရမှ တမလွန်ဘဝရောက်နေတဲ့ ငါ့မိဘ တွေအပေါ်တာဝန်ကျေမယ် ”

ဟု ပြောကာ ခင်မေရီ၏ အနီးသို့တိုးကပ်၍ လည်တိုင်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်လိုက်ရာ ခင်မေရီသည် အားခနဲအော်၍ လည်တိုင်ကြိုးပြီး အသက်ထွက်သွားလေ၏။

သူ့စာသည် လဲကျသေဆုံးနေသော ရန်သူနှစ်ဦးကို အားရ အောင်ကြည့်၍ သူမ၏ အံဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ကာ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းမကြီးသို့ရောက်သောအခါ ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူ့စာအိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ သူမနှင့်အတူ နေထိုင် သော မစန်းသည် ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာသည်ထင်ပြီး ကမန်း ကတန်း ကြိုဆိုလေ၏။

သူ့စာသည် မစန်းနှင့်စကားမပြောဆိုတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုယိုနေလေ၏။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကလဲ့စား ချေလိုက်နိုင်၏။ တဏှာရူးအေးသိန်းလည်း ခင်မေရီနှင့်အတူ ငရဲပြည်သို့ရောက်သွားချေပြီ။

ဤဘဝ၌မိမိအတွက်ဘာတစ်ခုမှ မလိုတော့၊ သူ၏ အောင် မြင်ကျော်ကြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများသည် အပို သက်သက် ဖြစ်သွားသလို ခံစားရ၏။

မိမိဘဝ၌ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပြည့်စုံသွားလျှင် နောက်တစ်ခု

မရှိနိုင်တော့။ သူ့စာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မျှော်လင့်ချက် မဲ့သွားသလို ခံစားနေရ၏။ ဘဝဟူသည် မျှော်လင့်ချက်မရှိလျှင် ခြောက်ကပ် လှပါလား ဟုတွေးမိ၏။ လူတိုင်း မျှော်လင့်ချက်နှင့် အသက်ရှင် နေ၏။ မိမိ၌ မျှော်လင့်ချက် မရှိလျှင် အသက်မရှင်ချင်တော့။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်အကြာ သူရိယ သံတော်ဆင့် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာများ၌ သယံဇာတကွမ်းအိမ်ကြီး၏ လူသတ်မှုသတင်းပါရှိလာ၏။

ထိုလူသတ်မှုကြီးသည် ဆန်းပြားပြီး နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီးဖြစ်သဖြင့် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကျော်ကြီးများ ကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းနေကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကျော်များအနက် နံမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသော စုံထောက်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်

ထောက်လှမ်းနေသဖြင့် မကြာမီ လူသတ်မှု တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင် တော့မည်ဟု ယူဆကြောင်း ရေးသားထား၏။

သူ့စာသည် သတင်းစာများက ရေးသားထားသော နံမည် ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုယ်တိုင်ထောက်လှမ်းသဖြင့် မကြာမီ တရားခံကိုဖမ်းဆီးနိုင်မည် ဟူသော အပိုဒ်ကို မင်နီဖြင့်တားလိုက်ပြီး

“ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရှင့်နံမည် ကိုကြားဖူးတာကြာပါပြီ၊ ရှင့်မှာဘယ်လောက်အစွမ်းရှိလို့လဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အရှက်ကွဲပြီထင်တယ် ”

ဟု မထီလေးစားစွာ ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

ဆက်လက်၍ သတင်းစာများက ဖော်ပြရာ၌ တရားခံ သည် လူသတ်မှုများကို လက်နက်မသုံးဘဲ လက်ချည်းသက်သက် ဖြင့် လုပ်ကြံသွားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးပညာကို လွန်စွာကျွမ်းကျင် သော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု စုံထောက်များက ပြောဆို သောလည်း နံမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ သတင်းစာ ဆရာများ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ စကားတစ်ခွန်းသာ ဆိုသွားသည်

ဆို၏။ ထိုစကားမှာ တရားခံဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်သောစုံထောက်ကြီးများမှာမူ တရားခံ မှာ မိန်းမဖြစ်သည် ဟူသောယူဆချက်ကို လက်မခံဘဲ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေသည် ဆို၏။

သူ့စာသည် သတင်းစာများကို နေ့စဉ် ဖတ်ရှုရင်း သယ်န်း ကျွန်းအိမ်ကြီး၏ လူသတ်မှုနှင့်ပက်သက်၍ နားစွင့်နေလေ၏။ သူ့စာသည် အထက်ပါလူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် မုန်းတီး နာကြည်းမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း လူယုတ်မာများ၏ မျက်နှာကို မကြာခဏ မြင်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့နေ့စဉ် သွား၍ ပုတီးစိပ် လှေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့ ပုတီးစိပ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားမှဆင်းလာစဉ် ဘုရား ပေါ်သို့ တက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးသလိုရှိ၍ ကြည့် လိုက်ရာ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကိုသိန်းတန် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူ့စာကဝမ်းသာ အားရဖြင့်

“ ကိုသိန်းတန်၊ ကိုသိန်းတန် ရှင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာ

အတော်ပဲ ” ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကိုသိန်းတန်သည် သူ့စာကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ

“ သူ့စာရဲ့လိပ်စာကိုသာပြော ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်မှာ စုံထောက်တွေလိုက်နေလို့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့စာသည် သူမ၏လိပ်စာကို ပြော၍

“ ရှင်ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာပါ၊ ကျွန်မဆီမှာ ရှင်အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေရှိတယ်၊ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ရှင်ကို ပြန်ပေးချင်လို့၊ ရှင်မယူဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်တို့တော်လှန်ရေး အတွက် ကျွန်မ လှူချင်လို့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုသိန်းတန်သည် ခေါင်းညိတ်၍ ဘုရားပေါ်သို့ တက် သွားလေ၏။ သူ့စာသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ထည့်၍ စောင့်မျှော်နေလေ၏။

နောက်နေ့ညနေ၌ ကိုသိန်းတန်သည် တရုတ်အမျိုးသား တစ်ဦးကဲ့သို့ မထင်မရှားရုပ်ဖျက်ပြီး သူ့စာထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူ့စာသည် မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးရွှေဘို၏ အမွေရွှေဒင်္ဂါးများကို ကိုသိန်းတန်၏ လက်သို့အပ်လိုက်၏။

ကိုသိန်းတန်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်အတွက်ဆိုရင် မယူပါဘူးဗျာ၊ ပြည်သူတွေကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တော်လှန်ဖို့ ငွေကြေးအင်အား ပြတ်လပ်နေလို့ ယူတာပါ။ သူ့စာအခုလို ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ် ”

ဟု ပြောကာ သူ့စာထံမှ မထင်မရှားထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

ထိုနေ့မှပင် သူ့အကို ဘုတ်ကလပ်၌ မတော်မတရား

ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်သော ရစ်ချက် ရောက်ရှိလာ၏။

သူ့အသည် ရစ်ချက်ကို မြင်သောအခါ အနီးရှိတုတ်ချောင်း
ကိုကိုင်၍ ရိုက်ရန်ပြင်လိုက်ရာ ရစ်ချက်က ကမန်းကတန်း
လက်ကာ၍

“ မလုပ်ပါနဲ့၊ မသူ့စာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့အကို
ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် တောင်းပန်ဖို့လာတာပါ။ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရက်နဲ့ မသူ့စာအပေါ်မှာ လူကြီး
လူကောင်းမဆန်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အရုပ်ဆိုးတဲ့လုပ်ရပ်အတွက် သူ့အကို
တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့အသည် ရစ်ချက်၏ တောင်းပန်မှု
ကြောင့် စိတ်ပျော့လိုက်ပြီး

“ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ အကြိုအပို့လုပ်ဖို့မစဉ်း
စားနဲ့ ”

ဟုပြောလေရာ ရစ်ချက်က

“ မစဉ်းစားရဲပါဘူး ...သူ့စာ ကျုပ်ကိုဆော်လိုက်တာ
အတော်နာတယ်၊ နောက်ဒီလိုမလုပ်ရဲပါဘူး၊ ဒီနေ့လာတာသူ့အကို
တောင်းပန်ဖို့ပါ၊ နောက်ပြီးတော့ အကူအညီ တစ်ခုလဲတောင်းစရာ
ရှိသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူ့အကမျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘာအကူအညီလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရစ်ချက်က

“ ကျုပ်တို့ ဂျင်မင်ခါနာ ကလပ်မှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ပက်သက်လို့ ဟောပြောပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ချင်လို့ သူ့ဇာက မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုလက်ရာတွေနဲ့ ပက်သက်လို့ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင်ဟောပြောပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့ဇာသည် ရစ်ချက်၏စကားကြောင့် သူမအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ဟုလည်း မြင်မိ၏။

သို့သော် မိမိသည် ပညာရှင်မဟုတ်၍ ဟောပြောပွဲလုပ်ဖို့ သင့်မသင့် စဉ်းစားရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဇာက

“ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မက သာမန် မြန်မာ အနုပညာလက်ရာ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချတဲ့သူပါ။ ပညာရှင် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအဆင့်နဲ့ ရှင်တို့ကိုလာပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရစ်ချက်က ရယ်မော၍

“ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီးနိမ့်ချတာကိုး။ ဒီနေ့ဟောပြောပွဲကို အိန္ဒိယကနေ ကူးလာတဲ့ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခကြီးတောင် လာပြီး နားထောင်လိမ့်မယ်

မြန်မာ အနုပညာနဲ့ ပက်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်ကြီးတွေ မြန်မာပြည်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကျုပ်တို့လက်လှမ်းမမီဘူး။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့အများစုဟာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မပြောတတ်ဘူး။ အရေးကြီးဆုံး အချက်တစ်ချက်ကျန်သေးတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ဇာကစိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ ဘာအချက်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရစ်ချက်ကရယ်မော၍

“ သူ့ဇာဟာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့ဇာက ရစ်ချက်စကား ကြောင့်ရယ်လာ၍

“ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မတတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြောပေးပါ့မယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်မစာတွေအများကြီးဖတ်ရမယ်။ ရှင်ပြန်တော့ ”

ဟု ပြောဆိုပြီး ရစ်ချက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ရစ်ချက်ပြန်သွားသောအခါ သူ့စာသည် သူမရှာဖွေစုဆောင်းထားသော မြန်မာအနုပညာ ပစ္စည်းနှင့်ပက်သက်သည့် စာအုပ်ဟောင်းများကို မွှေနှောက်ရလေ၏။

ထိုနေ့ပွဲသည် သူမ၏ဆိုင် အောင်မြင်ရေးအတွက် များစွာအထောက်အကူ ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

သူမ၏ ထင်းရှူးမြို့တော် အနုလက်ရာ ဆိုင်ကလေးသည် နိုင်ငံခြားသားများ၏ လောက၌ နံမည်သတင်း မွှေးသလောက် မွှေးပေလိမ့်မည်။

သူ့စာသည် စနေနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ သူ့စာသည် မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်လုံချည်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ကာ သဇင်ပန်းများကို တစ်ခေါင်လုံး ဝေဆာနေအောင် ပန်ပြီး ဟောပြောပွဲသို့ သွားလေ၏။

ဟောပြောပွဲသို့ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူကုန်အထက်တန်းလွှာများ လာရောက်ကြ၏။ ထိုသတင်းကို ရယူရန် သူရိယသံတော်ဆင့် မြန်မာ့အလင်း သူကြီးဂေဇက် စသော သတင်း

စာများမှ သတင်းထောက်များလည်း လာရောက်ကြလေ၏။

ဟောပြောပွဲ မစမီ သတင်းထောက်အချို့က သူ့စာထံသို့ ပိုင်းလာပြီး ယနေ့ဟောပြောပွဲ၌ ပြောမည့်အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းကြ၏။ နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုကိုသူ့စာသည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ သူတို့တွေ ကျွန်ပြုထားတဲ့ ကျွန်နိုင်ငံက မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အနုပညာလက်ရာနဲ့ ပက်သက်တဲ့ ဟောပြောပွဲကို သူတို့တလေးတစား နားထောင်စေချင်လို့ ဒီပွဲကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပညာရှင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သတင်းစာသမားများသည် ထိုစကားကို အလွန်နှစ်သက်သောကြောင့် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးလိုက် ကြပြီး သေချာစွာ ရေးမှတ်ကြလေ၏။

သူ့စာသည် နိုင်ငံခြားသားများကို စကားပြောရန် ရင်ကိုကော့၍ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ကသူ့စာ၏ ဟောပြောချက်များကို နိုင်ငံခြားသားများ သည် လွန်စွာသဘောကျပြီး လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ အားပေးကြလေ၏။ သူ့စာသည် သူမ၏ ဟောပြောပွဲ အဆုံးသတ်၌

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာအနုလက်ရာတွေနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးကတော့ ထင်းရှူးသားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ထင်းရှူးသားကို ကြိုက်သလဲဆိုတော့ ကျွန်မအဖေဟာ အင်မတန်လှပတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာလေးတွေကို လုပ်ရောင်းတဲ့လူမို့ပါ။ ကျွန်မငယ်စဉ်ကတည်းက ကင်းရှူးပုံပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ထင်းရှူးရဲ့ရနံ့ကို ကျွန်မကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့အထိ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထင်းရှူးရနံ့ရှိနေဆဲလို့ ယုံကြည်နေပါတယ် ”

ဟု ဆိုကာ ဟောပြောပွဲကို အဆုံးသတ်ခဲ့လေ၏။

ပြီးနောက် စင်ပေါ်မှ ဣန္ဒြေရရဆင်းခဲ့လေ၏။ သူ့စာ စင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကိုခပ်ပိုက်ပိုက် ဆောင်းထား သည့် လွန်စွာကြည့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသူသည် သူ့စာကို ကြံမြေရကြည့်၍

“ သယ်နံးကျွန်းအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုအတွက် မသူ့စာကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ ကျွန်တော့်နံ့မည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူ့စာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုသူ၏စကားကြောင့် လွန်စွာအံ့ဩသွားလေ၏။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူသတ်မှုများ ကို ကျူးလွန်ကတည်းက သူမ၏ အပြစ်ဒဏ်များကို ခံယူရန် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်၏။ သူ့စာက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ငြိငြင်စွာကြည့်၍

“ ရှင်သိပ်တော်တယ်၊ ကျွန်မကို ဖမ်းလို့မခံဘူးလို့ ထင် ထားတာ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ သံလွန်စမပေါ်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး မသူ့ဇာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သူ့စာက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို

ကြည့်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းမဲ့ဖမ်းတော့လဲ ရှင်လို မြန်မာပြည် စုံထောက်အဖွဲ့မှာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ စုံထောက်ရဲ့ အဖမ်းခံရတာ ကျွန်မဂုဏ်ယူပါတယ် ”

ဟု ပြောကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ ၏။ ထိုနေ့ကရုခင်းကို သတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များ လည်း မြင်တွေ့သွားလေရာ ၎င်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးသတင်း ကို လက်လွတ်မခံဘဲ ဓာတ်ပုံများအမိအရ ရိုက်ကူး၍ ရှေးမှတ်ကြ လေ၏။

သူ့စာသည် ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲ ပကတိတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဓာတ်ပုံများကို အရိုက်ခံလေ၏။

နိုင်ငံခြားသား ပရိသတ်များလည်း သူ့ဇာကို အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံများရိုက်ကူးကြလေ၏။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ရှိ ပါမောက္ခ ကြီးသည် သူ့ဇာကို ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး

“ ထင်းရှူးနဲ့သင်းတဲ့ ထင်းရှူးမင်းသမီးလေးကို ကြည့်ပြီး

ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီနေ့မြန်မာ့အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဟောပြောတာ သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်ပြည့်စုံပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဓါတ်ပုံများက အမိအရ
ရိုက်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် သတင်းစာများ၌

“ ထင်းရှူးမင်းသမီးကို ဖမ်းမိပြီ၊ ထင်းရှူးမင်းသမီးရဲ့
ကလဲ့စား၊ ထင်းရှူးမင်းသမီးရဲ့ ကျိန်စာ ”

အစရှိသဖြင့် လွန်စွာ လျှို့ဝှက်ပြီး လွန်စွာထူးဆန်းသော
သမီးနန်းကျွန်း နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကြီးကို ရေးသားလေ၏။

သူ့စာနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းကို သတင်းစာများက
နေ့စဉ် တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ ရေးသားကြလေ၏။

သူ့စာကို အပြစ်ဒဏ်ချသောနေ့၌ သူ့စာ ဘူးသီးကြော်
သည်အဖြစ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သော မြို့မှ မြို့မိမြို့ဖများရောက်လာပြီး

“ မင်းသမီးလေး ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းသမီးလေးအတွက်
အတော်ဆုံးရှေ့နေတွေငှားပြီး ချေပမယ် ”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။

မြို့မိမြို့ဖများနှင့်အတူ အကြော်သည် ဒေါ်ဘွားခင်နှင့်

မြေးမလေးလည်းပါ၏။ ၎င်းတို့သည် သူ့စာအဖြစ်ကိုကြည့်၍
ဝမ်းပန်းတနည်းငိုယိုလေ၏။

သူ့စာသည် သူမအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်လာ၍
တော်လှန်ရေးသမား ကိုသိန်းတန်၏ အားပေးထားသောစာဖြစ်၏။

ထင်းရူးမင်းသမီးလေးသူ့စာကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်
စစ်ဆေးပြီးနောက် သူ့စာသည် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
မိမိအဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ချက်ပေးထားသည်ကတစ်ကြောင်း၊
မိန်းမသားဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်
သာ အပြစ်ချမှတ်ခဲ့လေ၏။

သူ့စာသည် သူမ၏ အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး
ခံယူခဲ့လေ၏။

အဆိုင်း (၂)

သယံဇာတများ နှစ်လေးငါးဖြင့် လူသတ်မှုကြီးစွာတွက် ဆားပုလင်းမင်းကောင်၏
စုံစမ်းမှုများ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်တစ်စုသည် အင်းစိန်
စီအိုင်ဒီနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိသော ကာကာဆိုင်၌ ထိုင်၍ ရောက်
တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ ထိုင်ခုံအနောက်
မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ဒိုင်းခနဲကြားလိုက်ရပြီး ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်
ထိတ်လန့်လွန်သဖြင့်

“ အမလေးသေပါပြီဗျာ ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လုပ်ကြံခံရပြီဟုတွေးကာ ကုပ်အင်္ကျီအောက်မှ
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုပင် ယောင်ယမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေသော
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ထိတ်လန့်ဟန်မရှိဘဲ ပကတိ အေးချမ်း
သော အမူအရာဖြင့်

“ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက
စုံထောက်ကြီးတွေမှန်းသိလို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတွေက
တိတ်တဆိတ် ဗျောက်အိုးဖောက်ပြီး ကျီစယ်နေတာပါ။ ဦးပေါ်ဦးရဲ့
ကုလားထိုင်အောက်ကို ကလေးတစ်ယောက်က ဗျောက်အိုးပစ်ထည့်
သွားတာ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးသည် သူ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိအတွက်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး

“ တောက်... ကလေးတွေသိပ်ဆိုးပါလား၊ ကျုပ်တို့လို

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ကျော်ကြီးတွေကို ကလေးတွေက နောက်ပြောင်ဝံ့သလား၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမကလေးတွေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်မိ သဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ အေးဗျာ ဗျောက်အိုးဖောက်သံကလည်း ကျယ်လိုက်တာ၊ သေနတ်ပစ်သံကျနေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးပေါ်ဦး၏ ထိုင်ခုံအောက်၌ ကျန်နေသော ယမ်းငွေတလူလူ ထွက် နေသည့် ဗျောက်အိုးကလေးကို ကောက်ကိုင်၍

“ ဟော့ဒီ ဗျောက်အိုးကလေးတွေပေါ်လာတာ နှစ်ပေါင်း (၁၇၀၀) ကျော်ပြီဗျာ၊ တရုတ်တွေက အနောက်တိုင်းသားတွေထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောပြီး ယမ်းကိုတီထွင်ခဲ့တာဗျာ၊ ယမ်းမှုန့်တီထွင်ပြီး နောက်ပိုင်း ဗျောက်အိုးကို တီထွင်လိုက်ကြတာဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍

“ တရုတ်တွေဟာ နေရာတကာမှာ ဗျောက်အိုး ဖောက် တယ်နော်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့၍

“ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ယုံကြည်မှုအရ ယူနီကောင်း သတ္တဝါကြီးဟာ နှစ်စဉ် နွေဦးရာသီအစ နှစ်သစ်ကူးချိန်မှာ လူတွေ ဆီကို ရောက်လာပြီး အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးတတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နှစ်သစ်ကူးချိန်မှာ ဗျောက်အိုးဖောက်ပြီး ယူနီကောင်းသတ္တဝါကြီးကို မောင်းထုတ်ကြတယ်၊ ဗျောက်အိုးမပေါ်မီက ဝါးဆစ်ဘူးတွေကို ဖောက်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ သံဗုံးတီးကြသလိုပေါ့ဗျာ၊ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ဗျောက်အိုးကို နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သာမကဘူး၊ ပွဲလမ်းသဘင်နဲ့အခမ်းအနားဖွင့်ပွဲ တွေမှာလဲ ဗျောက်အိုးကိုဖောက်ကြတယ်၊ ဗျောက်အိုးဖောက်ခြင်းဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ် ချက်ပါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်တော့ ဗျောက်ဖောက်တယ်

ဆိုတာ နှင်ထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့
ဝါကျွတ်ပွဲတော်ဟာ ကြိုဆိုခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဗျ။ ကြိုဆိုခြင်းနဲ့
နှင်ထုတ်ခြင်းဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်
ဝါကျွတ်ပွဲတော်မှာ ဗျောက်အိုးဖောက်သင့်မဖောက်သင့် စဉ်းစားသင့်
ပါပြီဗျာ ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သော စကားကိုပြောလေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးဘက်မှ ပြာတာမောင်ရွှေသည်
စက်ဘီးကလေးနင်း၍ ကာကာဆိုင်ဘက်သို့နင်းလာ၏။

ကိုမင်းအောင်သည် ပြာတာမောင်ရွှေကြည့်၍ သက်ပြင်း
ချလိုက်ပြီး

“ ပြာတာမောင်ရွှေရဲ့ အမူအရာကိုထောက်ရင် လူသတ်မှု
ဖြစ်ပြီထင်တယ်။ မင်းကြီးတော့ ဆူနေပြီဗျို့ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်
ရတော့မယ် ”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုလေ၏။

ပြာတာမောင်ရွှေသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာဖြင့်

ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဆရာတို့ရေ လူသတ်မှုဖြစ်နေပြီဗျို့။ မင်းကြီးကခေါ်လာ
လိုက်တယ်။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့အုပ်စု ရုံးထဲမှာတန်းစီခေါ်ဆိုင်
ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်

မင်းကြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်ဆိုသဖြင့် အထိတ်ထိတ်ကျွန်ုပ်နှင့်
ဖြစ်သွားပြီး ကမန်းကတန်း သွားရန်ကြံ၏။ ဆားပုလင်းမင်းတော်ကို
ကမူ မင်းကြီးကိုအရေးမစိုက်ဟုန့်ဖြင့် အေးဆေးစွာပင် ရေခွေးသဖြင့်
ကို အရသာခံ၍ သောက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ကိုပင်မစောင့်တော့ဘဲ စီအိုင်ဒီရုံးသို့ကမန်းကတန်း ထပြေးလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရေခွေးကြမ်းကိုအရသာခံ၍
သောက်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ စုံထောက်
မင်းကြီးသည် စားပွဲခုံကိုလက်သီးဖြင့် ခုံးခနဲထု၍

“ မောင်မင်းတို့ရုံးချိန်မှာ ဘယ်ကိုရောက်နေကြသလဲ။

သယ်နိုးကျွန်းဘက်မှာ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကြီးဖြစ်ပြီဆိုပြီး
“နိုးကျွန်းဂတ်က အကူအညီ တောင်းထားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
နှင်ထု နိုးသွားပြီးတရားခံကိုဖမ်းကြပါ။ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီကို သိက္ခာ
ပါကျွတ်
မလုပ်ပါနဲ့။”

ပါပြီဗျာ ? ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်
က်ပြီး
ထိုအခါ “ဒါနဲ့နေပါဦး နံမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
မနာလိုစိတ်ဖြင့် ချောက်တွန်းလိုသော ကိုစိန်မြင့်က

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်တော်မျိုးတို့လို အလုပ်
ချိန်လေးစားတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး မင်းကြီး၊ သူဟာ ဒီအချိန်မျိုးဆို
ရင် အပျော်အပါး လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို ရောက်နေတာဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။”

ဟု ချောက်တွန်းလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း

ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
အသောက်အစားလဲ မကင်းပါဘူး။ သူဟာရုံးချိန်မှာ အရက်ဆိုင်
ရောက်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

ဟု မိန်းမဆန်ဆန် ချောက်တွန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ၎င်းတို့၏ ယုတ်မာသောစိတ်ဓာတ်ကို
မကျေမချမ်း ဖြစ်ကြသော်လည်း မင်းကြီးရှေ့၌ရန်မဖြစ်ရဲသဖြင့်
ငြိမ်သက်ပြီးနေရလေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးက လက်ကာပြု၍

“တော်ပြီ၊ မောင်မင်းတို့ဆီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်
မကောင်းကြောင်းတွေ ကျွန်ုပ်မကြားချင်တော့ဘူး။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ဟာ လူဆိုးဖြစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ တရားခံကိုတော့ အမြဲတမ်း
ဖမ်းပေးနိုင်တယ်။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ ဘူလောက်တော်တဲ့ စုံထောက်
မရှိဘူးဆိုတာ တို့အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာတင်မကဘူး အင်္ဂလန်မှာ တောင်
သူလိုတော်တဲ့စုံထောက်ဆိုလို့ ရှားလော့ဟုမ်းပဲရှိတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ချောက်တွန်းလို

သော ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြလေ၏။
စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များကို
ရုံးခန်းထဲမှမောင်းထုတ်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အမြန်ဆုံး
သွားရောက်ရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ရုံးခန်းထဲမှ
အားရဝမ်းသာ ထွက်ခဲ့လေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည်
စီအိုင်ဒီဂိုကားစုတ်ကြီးကို တွန်းနှိုးပြီးမောင်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ကို မတွေ့ရသေးချေ။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက စီအိုင်ဒီရုံးဝင်းအတွင်း
မျက်လုံးစေ့ကြည့်၍

“ ကိုမင်းအောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူးဗျာ၊
ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုက မနာလိုဝန်တိုစိတ်နဲ့ မင်းကြီးဆီမှာ အတို့
အထောင် လုပ်သွားတာ ရစရာမရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ ကိုမင်းအောင်တာ ကျုပ်တို့ထက်အမြဲတမ်း ခြေတစ်

လှမ်းသာတဲ့သူဗျာ၊ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု မင်းကြီးရှေ့မှာ အတို့
အထောင်လုပ်လဲ ဂရုစိုက်ခဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မင်းကြီးကိုလည်း
မဖားဘူး...အိုဗျာ ဘုရင်ခံကိုတောင် ဖားမဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ကိုမင်းအောင်က ဘုရင်ခံတင်မကဘူးဗျာ၊ ဘုရင်မကြီး
လာရင်တောင်ဖားမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာသိပ်ပြီးရဲဝံ့တယ်၊ မဟုတ်ရင်
မခံဘူး၊ သူရှေ့မှာ မဟုတ်တာလုပ်နေရင်တော့ ဘုရင်မကြီးကိုတောင်
မျက်နှာသာပေးမဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လိုလူမျိုးကတော့ဗျာ
ကျုပ်တို့ဆယ်သက်တွေ့မယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ရသတ္တိအရာမှာလည်း
ပြိုင်စံရှားပဲဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အားတက်သရောဝင်ရောက်၍

“ အထိုးအကြိတ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမှာလည်း
သူ့လိုလူမျိုးမတွေ့သေးဘူးဗျာ ”

ဟု ချီးမွမ်းလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည်

ကားစုတ်ကလေးကို မောင်းနှင်၍ သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်သို့ မောင်းနှင် ခဲ့လေ၏။ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားရာလမ်းထိပ်ရှိ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှရပ်၍ ကားတားနေသော ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကိုမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ လက်မထောင်၍

“ ကျုပ်မပြောဘူးလား ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျုပ်တို့ ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာတယ်ဆိုတာလေ အခုတော့ လူသတ်မှုဖြစ် တဲ့အိမ်ကို အရင်ရောက်သွားပြီးသဲလွန်စတွေ ရှာပြီးလောက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားပေါ်သို့ တက်၍

“ ကျုပ်မိတ်ဆွေ သတင်းထောက် ကိုလှမိုးကြီးရဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်သွားလို့ အိုင်ပီတို့ထက် အရင်ရောက်သွားတာဗျ။ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အိမ်ကို စစ်ဆေးပြီးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သဲလွန်စ ရမလားလို့ စုံစမ်းနေတာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကရယ်လာ၍

“ ကိုမင်းအောင် သဲလွန်စ ရှာပြီးပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့ဝင်ပြီး ရှာစရာမလိုတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ဟဲ...ဟဲ ရှာလို့လည်း ဘာသဲလွန်စ တွေမှာလဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ရှင်းရှင်းပဲ၊ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုလို စုံထောက်ကျော်ကြီး တွေဆိုပြီး ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့က စီအိုင်ဒီလဲ၊ စုံထောက်အရာရှိ ကြီးတွေဆိုတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မှုခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို စိတ် မပါလည်း သွားရဦးမှာဘဲဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာအိမ်ရှေ့ သင်္ဃန်းကျွန်းဂတ်မှ ပုလိပ် နှစ်ယောက်ကို အစောင့်ချထားသော်လည်း လာရောက်ကြည့်ရှု သော ပရိသတ်များနှင့် ပွဲကဲ့သို့စည်ကားနေ၏။

အိမ်ကြီး၏ရှေ့၌ ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လူစုဝင်ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ပေကြိုးဘူးများ မှန်ဘီလူးများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကို တွေ့ရ၏။ ကိုတင်လှသည် ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၌ လဲကျသေဆုံးနေသော လူတစ်ဦး၏ ပါးစပ်ကို မှန်ဘီလူးနှင့် အသေအချာကြည့်ရှုနေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကိုတင်လှ၏ ပခုံးကို အနောက်မှပုတ်၍

“ဟေ့လူ... သေသူရဲ့ ရွှေသွားတွေကို ဖြုတ်ရောင်းစားမလို့ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုလည်း ဝေစုပေးရမယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ ကိုတင်လှသည် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မကျေမချမ်းကြည့်လေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် လဲကျသေဆုံးနေသော မိန်းမလှအနီး၌ ထိုင်၍ ထိုမိန်းမ၏ ခြေနှင့်လက်များကို ပေကြိုးဖြင့်တိုင်းတာနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း အားကျမခံ ကိုစိန်မြင့်အနီးသို့ သွား၍

“ဟေ့လူ... ဒီမိန်းမရဲ့ လက်နဲ့ခြေတွေကို ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းပြီးဘာလုပ်မလို့လဲဗျ။ လူ့အထင်ကြီးအောင် မလိုတာတွေ လုပ်ပြမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့သင်ရိုးထဲမှာ သေသူရဲ့ လက်နဲ့ခြေကို ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းတာမပါ ပါဘူး”

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်ရာ ကိုစိန်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်ကို ရှုတည်တည်ကြည့်၍

“ဟေ့လူ တာဝန်ချိန်မှာ မနောက်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ စုံထောက်အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားမလုပ်ဘဲ ဘာမဟုတ်ဝ ဆားပုလင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်လိုက်လုပ်နေကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ဦးပေါ်ဦးကြီး လာပြီး

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆားပုလင်းဟုတ်လား၊ ဘာမဟုတ်ဝ ဆားပုလင်းက ခင်ဗျားတို့ကို စုံထောက်အိပ်စပက်တော်ကြီးတွေထက် အစစအရာရာသာတယ် ခင်ဗျားတို့ဟာ အလကားသက်သက် သူတစ်ပါးကို မနာလိုဝန်တိုစိတ်များနေကြတယ် စောစောက

စီအိုင်ဒီရုံးခန်းထဲမှာလည်း မင်းကြီးရှေ့မှာ ကိုမင်းအောင်ကို အတို့
အထောင်လုပ်တာ ရှစ်ရာမရှိဘူး၊ ဒီအမှုကို ခင်ဗျားတို့ ဖော်နိုင်ရင်
ကျုပ်တို့လည်ပင်းကို လာဖြတ်ပါ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် ဦးပေါ်ဦး
ကြီးနှင့် စကားပြိုင်မပြောဝံ့တော့ဘဲ အိမ်ကြီး၏အောက်သို့
ဆင်းသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ပြတင်းပေါက်အနီး၌ရပ်၍
ဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍
စား “ တရားခံဟာ တိုက်ခိုက်ရေး ပညာကို အလွန်ကျွမ်းကျင်
ဒီအမှုဟာ ကြီးမားတဲ့ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် ဖြစ်တာဗျ။
မကျေမ ပြီးတော့ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးက တရားခံဟာ မိန်းမ
ယောက်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးပေါ်ဦးသည် လူသတ်မှုများကို
ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန်သူမှာ မိန်းမလှတစ်ယောက်ဆို၍ အံ့ဩ
သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သတင်းထောက်များရောက်ရှိလာပြီး
အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကျော်ကြီးများဖြစ်သော ကိုစိန်မြင့်တို့
လူစုကို အထင်တကြီးမေးမြန်းကြလေ၏။

ကိုစိန်မြင့်တို့သည် ဝိုက်ဘမျိုးမျိုးပေး၍ တရားခံကို
မည်သို့မည်ပုံ ဖမ်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝံ့ကြွားပြောဆိုကြလေ၏။

သတင်းထောက်များသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မြင်
သောအခါ အမှုနှင့်ပက်သက်၍ လာရောက်မေးမြန်းကြပြန်၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ ကျုပ်ပြောနိုင်တာ တစ်ခွန်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာ
တရားခံဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သတင်းထောက်များသည် ဆားပုလင်း
မင်းအောင်၏ စကားကို အလေးထား၍ မှတ်သားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ဧည့်ခန်းထဲ၌ လဲကျသေဆုံးနေသော မိန်းမလှ
ကို ကြည့်၍ ဤမျှ ချောမောလှပသော မိန်းမကို မည်သူက များ
ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်လေသနည်း ဟုတွေးတောနေမိ၏။

မိန်းမလှ၏ အနီး၌သေဆုံးနေသူမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား သဖြင့် ငွေကြေးချမ်းသာသူဟု ယူဆရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ လူသတ်မှုဖြစ်ရာအိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ သေသူနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် အသတ်ခံရတာဗျ။ သူတို့ကိုသတ်သွားတာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ကျုပ်အထင်တော့ အဲဒီမိန်းမက ချောမောလှပတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ တိတိကျကျပြောရရင်တရားခံဟာ သေသူခင်မေရီဆိုတဲ့မိန်းမဆီမှာ အိမ်စေလုပ်ရင်း သတ်သွားတာပဲ။ အိမ်စေမိန်းမဟာ သူတို့နှစ်ယောက် ကို သတ်ပြီး ညဘက်မှာ အိမ်ကထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့နံနက် နွားနို့ပို့တဲ့ကုလား အိမ်ကိုရောက်တော့မှ လူသတ်မှု ဖြစ်ကြောင်း သိရတာဗျ။ သေသူခင်မေရီဆိုတဲ့မိန်းမဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ် လောက်က အိမ်စေမရှိတဲ့အတွက် အိမ်စေအလိုရှိသည် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုခြံရှေ့မှာရေးထားခဲ့တယ်။ လူသတ်သမားမိန်းမဟာ

ဒီအခွင့်အရေးကို အရယူပြီး ဒီအိမ်မှာအိမ်စေ လုပ်တယ်။ အခွင့်အရေး ရတဲ့နေ့ကိုရောက်တော့ သူ့ရဲ့ရန်သူနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ် လိုက်တာပဲဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကဝင်ရောက်၍

“ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ကိုယ်မှာဒဏ်ရာမရှိဘူးနော် ကိုမင်းအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကွဲရှတဲ့ဒဏ်ရာ မတွေ့ရဘူး၊ တရားခံဟာ ကိုယ်ခံပညာကိုအဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထား တယ်ဗျ။ အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်တွေ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ သေသူယောက်ျားဟာ တရားခံမိန်းမ ကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်ပြီး မတော်မတရား ကျင့်ဖို့ကြိုးစားပုံရတယ်။ ဒီလူဟာသူ့သေတွင်းသူတူးသွားတာဗျ။ တရားခံဟာ ယောက်ျား ဖြစ်သူကိုအရင်သတ်ပြီးတော့မှ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခင်မေရီဆိုတဲ့မိန်းမကို သတ်ခဲ့တာပဲ။ ခင်မေရီဆိုတာ အိမ်မှာရှိပုံမရဘူး။ ခြံထဲမှာတွေ့တဲ့ ဂျစ်ကားကိုစုံစမ်းပြီးရင် သေသူယောက်ျားဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရမယ်။

သေသူယောက်ျားဟာ ဒီဂျစ်ကားရဲ့ပိုင်ရှင်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကဝင်ရောက်၍

“ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့်သတ်တာဆိုတာ ကိုမင်းအောင် ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူ၏ အိတ်ထဲရှိ စက္ကူဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကိုပြ၍

“ ဒီအထဲမှာ စက္ကူတစ်ရွက်ကို မီးရှို့ပြီး ပြာချထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ စက္ကူတစ်ရွက်လုံးမီးမကျွမ်းဘူးဗျ။ မီးကျွမ်းဖို့နည်းနည်းကျန်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့အပိုင်းလေးကိုကြည့်တော့ မင်နဲ့ရေးဆွဲထားတဲ့အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်တွေ့တယ်။ အဲဒါ ငှက်ရုပ် ကလေးပဲ သေသူမိန်းမဟာ သူမသေမီမှာ စက္ကူစကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ ပုံရတယ်။ တရားခံဟာ သေသူခင်မေရီကို ကလဲ့စား မချေမီမှာ ဟိုးအရင် အတိတ်ကိုသတိရစေချင်လို့ ငှက်ရုပ်ကလေးဆွဲပြီး ခင်မေရီကိုပြခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ငှက်ရုပ်ကလေးတွေကို အိမ် အနောက်က အိမ်စေမိန်းကလေးရဲ့အိပ်ခန်းနံရံမှာ မင်နဲ့ရေးခြစ်

ထားတာတွေ့ရတယ်။ ဒီလူသတ်မှုရဲ့အဓိက အရေးပါ နေတဲ့အချက် ထူးဆန်းတဲ့ ငှက်ရုပ်ကလေးတွေပဲဗျ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ တော်တော်ရှုပ်မဲ့အမှုမျိုးပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့တော့ ဉာဏ်မမီ

တော့ဘူး။ မပိုလမ်းကိုသွားပြီး တစ်ခုခုစားရအောင် ”

ဟု ဆိုကာ စကားဝိုင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

သယံဇာတကျွန်းနှစ်လောင်း ပြိုင်လူသတ်မှုကြီးနှင့်ပက်သက်၍ သတင်းစာများက နေ့စဉ်ရေးသားကြသဖြင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး စိတ်ဝင်စားသောအမှုကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထိုသို့တိုင်းပြည်က စိတ်ဝင်စားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် စုံထောက်မင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုဒဏ်ကို နေ့စဉ်ခံရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ စီအိုင်ဒီရုံးသို့မလာဘဲ ၎င်း၏ နေအိမ်ရှိရာ အမှတ်(၇) အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း နေအိမ်၌ ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မင်းကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသဖြင့် စီအိုင်ဒီရုံးသို့မသွားဘဲ တရုတ်တန်းရှိ ဂျင်ပိုင်း၊ အနှိပ်ခန်းများ၌ အချိန်ဖြုန်း နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျင်ပိုင်း၌ အနိုင်ရသဖြင့် ခေါင်းမြီးမြဲကုလားမလေးများ နှိပ်ပေးသော အနှိပ်ခန်း၌ ဖိမ်ယူပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာကျောက်မြောင်း နေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်သောအခါ

“ အနှိပ်ခန်းမှာ အတော်ဖိမ်တွေနေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အံ့သြဟန်ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့အနှိပ်ခန်းသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကရယ်လာ၍

“ အိုင်ပီတို့နှိပ်တဲ့ အနှိပ်ခန်းကို တိတိကျကျပြောရရင်

၃၂ မင်းမြတ်သူရ

လတ္တာလမ်းထိပ်က မဂိုကုလားမလေးတွေနှိပ်တဲ့ အနှိပ်ခန်းကို သွားတယ်မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေရ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍

“ ဒီလောက်လဲ မအံ့ဩပါနဲ့ဗျာ၊ အိုင်ပီတို့မဂိုကုလားမလေးတွေရဲ့ အနှိပ်ခန်းကလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မပြောနဲ့ တော်တန်ရုံဘယ်သူမဆို ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိုင်ပီတို့ကိုယ်က ကုလားမလေးတွေနှိပ်ရင်းလိမ်းပေးတဲ့ ပန်းဆီနဲ့က သင်းနေတာပဲ၊ ကျုပ်အထင်တော့ အိုင်ပီတို့ မင်းကြီးဆူမှာစိုးလို့ ရုံးပြေးပြီး ဂွင်ပိုင်းမှာကစားရင်း အနိုင်ရတော့ အနှိပ်ခန်းသွားပြီး ဇိမ်ကျနေတာ မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏စကားမှန်ကန်လှသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ သင်္ဘန်းကျွန်းက နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကြီးရဲ့ တရားခံမိန်းမကို ကိုမင်းအောင် ဘယ်တော့ ဖမ်းပေးမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အိမ်နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကျောက်သင်ပုန်း၌ ရေးဆွဲထားသော ငှက်ရုပ်လေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ သဲလွန်စလေးနည်းနည်း ကျန်နေသေးတယ်ဗျာ၊ ဒီလူသတ်မှုမှာ ငှက်ရုပ်လေးတွေက တရားခံရှိရာကို လမ်းညွှန်ပြပေးမှာပါဗျာ၊ ခက်တာက ငှက်ရုပ်လေးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်လို့ မရသေးဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ခင်မေရီ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က

“ ခင်မေရီဟာ အထက်တန်းစား ပိုင်းလုံးမတစ်ယောက်ဗျာ၊ သူဟာ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့လဲ မကင်းဘူးဗျာ၊ ခင်မေရီနဲ့ အတူသေတဲ့

လူက ဘားလမ်းမှာနေတဲ့ အေးသိန်းဆိုတဲ့လူရှုပ်ဗျ။ အေးသိန်းဟာ မိန်းမရှုပ်ဖို့သက်သက် ရန်ကုန်မြို့မှာလာနေတဲ့ တောသူဌေး တစ်ယောက်ပဲဗျ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လူရှုပ်လူပွေတွေဆိုတော့ သူတို့ကို သေဒဏ်ပေးသွားတဲ့ မိန်းမလှလေးဟာ ကျုပ်တို့ထင်သလိုလူဆိုးမကြီး မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ”

ဟု မေးမြန်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်း

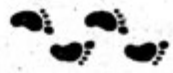
ချ၍

“ တရားခံဟာ ဝုဏ်သရေရှိမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ခံစားရတယ်။ လက်တွေ့တော့မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ တရားခံဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့ အိမ်ဖော်အနေနဲ့ အိမ်မှာ ဝင်လုပ်ပြီးတော့ အခွင့်အရေးရတဲ့နေ့မှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားတာပဲ။ ဒီအမှုဟာ လွယ်မယောင်နဲ့ သဲလွန်စလေးနည်းနည်းလိုနေတယ်။ တရားခံမိန်းမဟာ သူ့ရဲ့ ရန်သူခင်မေရီကို လက်စားချေကာနီးမှာ ငှက်ရုပ်ကလေး

တွေ ရေးဆွဲထားတဲ့ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ရွက်ကို လုပ်ပြပြီး အတိတ်က နာကြည်းမှုတွေကို ပြန်သတိရစေတယ်။ ခင်မေရီဟာ ငှက်ရုပ်ကလေးကို မြင်တော့ အတိတ်ကို သတိရပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထဲမှာရှိတဲ့ မီးခြစ်နဲ့ မီးရှို့ပြီး ငှက်ရုပ်လေးကို ပြာချလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီငှက်ရုပ်ကလေးတွေကို တရားခံမိန်းမကလေး အိမ်တဲ့ အခန်းထဲမှာတွေ့ရတယ်။ ဒီငှက်ရုပ်လေးတွေဟာ လူသတ်မှုနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို သိချင်တာပဲ။ ”

ဟု ပြောကာသူ၏ စကားပိုင်းကို ရန်တန်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်အတူ ညစာစားရန် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပုစ္ဆန်တောင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခုံထောက်ဦးပေါ်ဦး

ကြီးက

“ ကျုပ်တို့ အိမ်ဘက် ခဏမောင်းပေးဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျုပ်က

“ ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျားမိန်းမကြီးကို ညစာစားတဲ့နေရာကို ခေါ်မလာပါနဲ့ဗျာ နားညည်းလွန်းလို့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ မခေါ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်ယောက္ခမကြီးနေမကောင်းတာ သက်သာလားဆိုပြီးတော့ ဝင်မေးတာဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ သေရင် ယောက္ခမကြီးဆီက အမွေရမဲ့ သမက်ဆိုတော့ ယောက္ခမကြီး ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးမဆိုး အမြန်ဆုံးသိချင်နေပြီပေါ့ ”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ဟေ့လူ ကျုပ်က ဒီလောက်စိတ်သဘောထား မယုတ် ဘူးဗျာ ယောက္ခမကိုလည်း အမေလိုပဲသဘောထားတဲ့လူ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖိုဒုံကားစုတ်ကလေးသည် ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ မိန်းမကို မျက်နှာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် တွေ့ရပြီး

“ အမေ့ရောဂါအခြေအနေ သက်သာလာတယ်ကိုကို ဒီနေ့နံနက် ထမင်းပြန်စားနေပြီ၊ သူ့ပစ္စည်းလေးတွေကိုတောင် ရှင်းလင်းပြီး နေပူထုတ်လှန်းခိုင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးပေါ်ဦးအား လက်ဖြင့်တို့၍

“ ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား အမွေရဖို့နီးနေပြီ ”

ဟု နောက်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချောမောလှပသော ဦးပေါ်ဦး၏ ခယ်
မလေးသည် တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ထင်းရူးသေတ္တာလေးကို
မနိုင်တစ်နိုင် သယ်မ၍ အိမ်အပြင်သို့ထွက်လာလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးမိန်းမ ခင်ခင်က

“ ဟိုမှာ အမွေထင်းရူးသေတ္တာလေးကို နေပူလှန်းဖို့
တင်တင် ထုတ်လာပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍
တင်တင်၏ လက်ထဲရှိ ထင်းရူးသေတ္တာကို သွားမပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို လက်တို့၍

“ ဦးပေါ်ဦးက ခယ်မချောချောလေးတွေဆိုရင်
ဖင်ကိုပေါ့နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်၏

စကားကိုမတုံ့ပြန်ဘဲ ထင်းရူးသေတ္တာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဦးပေါ်ဦး၏ လက်ထဲရှိ
ထင်းရူးသေတ္တာကို လှမ်းယူ၍

“ ဒီသေတ္တာက ငှက်ရုပ်ကလေးကို ကျုပ်ကြည့်ချင်တာဗျ။
အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စကိုရပြီဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးက ထင်းရူး
သေတ္တာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သေတ္တာ၏ ထောင့်၌ အနက်
ရောင်မင်ဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ငှက်ရုပ်လေးကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ငှက်ရုပ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး

“ တရားခံမိန်းမရေးဆွဲထားတဲ့ ငှက်ရုပ်နဲ့ တထပ်တည်းတူ
နေတယ် ဦးပေါ်ဦး မရိုမသေဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက္ခမနဲ့ စကား
ပြောပါရစေ ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်တယ်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တွင်းမှ တောင်တစ်ချောင်းကို

ထောက်ထားသော ဦးပေါ်ဦး၏ ယောက္ခမထွက်လာပြီး

“ ထင်းရှူးသေတ္တာလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဘာသိချင်လို့လဲ ကွယ်၊ ဒီသေတ္တာလေးဟာ ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်ရာမှာ အင်မတန် လက်ရာ ကောင်းပြီး သေသပ်ကျနတဲ့ ကိုဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ လက်ရာကွယ်၊ အမှေတို့ မြို့မှာတင်မကဘဲ အမေတို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကိုဖိုးမောင်ရဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေကို လူတိုင်းဝယ်ကြတယ်၊ ကိုဖိုးမောင်ဟာ လက်ရာကောင်းရုံမကဘူး၊ သုံးတဲ့သူတွေအတွက် စေတနာသိပ်ထားတယ်၊ ထင်းရှူးသေတ္တာမှာ တပ်ထားသော ပတ္တာ လေးတွေကိုကြည့် ကြေးအစစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာလေးတွေကို ရိုးကုမ္ပဏီက ဝယ်ပြီး လုပ်တာကွယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“ အဘွားဆီက ကြားရတဲ့ စကားတွေကအတော်အဖိုးတန် ပါတယ်။ ထင်းရှူးသေတ္တာလုပ်တဲ့ ကိုဖိုးမောင်တို့ မိသားစုနဲ့ပတ် သက်ပြီး အဘွားဘယ်လောက်သိသလဲ သိသလောက်ပြောပြပါဦး ”

ဟု မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ အဘွားကြီးကအနီးရှိ ကုလားထိုင်၌ ခဏထိုင် လိုက်ပြီး

“ သူတို့မိသားစုအကြောင်းပြောရတာ စိတ်မကောင်းစရာ တွေချည်းပဲ၊ သူတို့မိသားစုအကြောင်းကို အဘွားတို့တစ်မြို့လုံး သိကြတယ်။ သူတို့လင်မယားဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှိလို့ ကျေး စွတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတဲ့အတိုင်း အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုဖိုးမောင် ရဲ့မိန်းမကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေယူပြီး မြို့ကထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကိုဖိုးမောင်ဟာ မိန်းမရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ အလွန်လက်ရာကောင်းတဲ့ ထင်းရှူး သေတ္တာလေးတွေကို မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီးသေ ဆုံးခဲ့ရ တယ်။ သူတို့မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး တစ် ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စိတ်လှုပ်ရှား သော အမူအရာဖြင့်

“ အဲဒီ သမီးလေးက ဘယ်ရောက်သွားလဲ အဘွား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘွားအိုက သက်ပြင်းချ၍

“ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာမကြီးက မွေးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သမီးလေးဟာလည်း ကျောင်းဆရာမ ကြီးသေဆုံးတဲ့ ညမှာထူးထူးဆန်းဆန်းပျောက်ကွယ်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်

၍

“ ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲအဘွား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဘွားအိုက

“ သူ့ရဲ့မွေးစားမိခင်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဆရာဝန် ပင့်မယ်လို့ဆိုပြီး ထွက်သွားရာက ပျောက်ကွယ်သွားတာပဲ မိန်းကလေး ပျောက်ကွယ်သွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်မြို့လုံး ပဟေဠိ တစ်ပုဒ်လိုဖြစ်နေခဲ့တယ် မိန်းကလေးဟာ အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ် အလှဆုံးအချိန်ဆိုတော့ မသမာသူတွေက ဖမ်းသွားသလား

ဆိုပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့က စုံစမ်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းမထူးဘူး ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အဘွားအို၏ စကားအဆုံး၌ အသက်ကြီးသူကို ဂါရဝရှိသူပီပီ အဘွားအိုကို ထိုင်၍ကန်တော့ လိုက်ပြီး

“ ဒီနေ့အဘွားဆီက ကြားရတဲ့စကားတွေဟာ ကျွန်တော် လိုက်နေတဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်ပဲအဖိုးတန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လူစုဦးပေါ်ဦးအိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဆား ပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်အား

“ ဒီနေ့ ညစာမစားတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ကိုကမ်းနားလမ်းကို သာမောင်းပို့ပါ။ ဒီနေ့ညထွက်မယ့် ကုန်ကားတစ်စီးနဲ့ ဦးပေါ်ဦးတို့ မြို့ကိုလိုက်သွားရမယ်။ မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းမိတော့မယ် ထင်တယ်ဗျာ ”

ဟု အားတက်သရောပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ကိုမင်းအောင်ကတော့ တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ယောက္ခမကြီးရဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ အစိုးတန်းအမွေတွေရှိမယ်ဆို ပြီးမကြာခင် ချောင်းနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်မှာ အနက်ရောင်မင်နဲ့ ရေးဆွဲထားတဲ့ ငှက်ရုပ်ကလေးကို တွေ့နေတာ ကြာပြီ။ ဒါအစွဲ အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သံလွန်စဆိုတာ မရိပ်မိခဲ့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်လိုလူက အရည်အချင်းတူလို့လားဗျာ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်ကပေးသနားလိုက်တဲ့လူဗျာ။ ခင်ဗျားက စုံထောက်အရာရှိ ကြီးအမည်ခံပြီး ဘာအရည်ချင်းမှ ရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြီးကို ဖားပြီး ရာထူးတွေ တစ်ချို့တစ်ခု တက်လာတာမဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ဦးပေါ်ဦးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ဟေ့လူ ခင်ဗျားကျုပ်ကို နှိပ်ကွပ်လှချင်လား၊ ဒီနေ့ညစာ

ကျွေးရမယ့်လူက ကျုပ်ဆိုတာမမေ့နဲ့ဦး ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုမင်းအောင်အား ကမ်းနားလမ်းရှိ အဝေးပြေးကားများရပ်ရာ နေရာသို့ချပေးလိုက်လေတော့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ ရန်ကုန်
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်က ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူး
ကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ တရားခံဖမ်းရမှာလား ကိုမင်းအောင် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ နည်းနည်းလိုနေသေးတယ် အိုင်ပီ၊ တရားခံမိန်းကလေး
ဟာဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်စားမိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စနည်းနည်း
လိုနေသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ရှေ့သို့
အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး၊ အငှားကားမောင်းသူသည်
ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တွေ့လိုကြောင်းပြောလေ၏။ ကားဆရာ
သည် မိမိကိုယ်မိမိ ကိုလှမိုးဟူ၍ မိတ်ဆက်ပြီး စုံထောက်ပညာကို
ဝါသနာထုံကြောင်း တစ်နာရီမျှ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားဆရာ၏ စကားကိုသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“ ဒီမှာဟေ့လူ ကျုပ်တို့မှာအလွန်အရေးကြီးတဲ့ အမှုကြီး
တစ်ခုလိုက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့စုံထောက်ဝါသနာတွေကို သည်းမခံ
နိုင်တော့ဘူး၊ ဝါသနာပါရင် ဘာလို့ကားမောင်းနေသလဲ စီအိုင်ဒီ
မှာဝင်လုပ်ပါလား ”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်ရာ ကားဆရာလှမိုးဆိုသူက
ကျွန်ုပ်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ ဒီမှာ ဟေ့လူ ကျုပ်ကဆားပုလင်းမင်းအောင်မို့လို့
အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောနေတာဗျ၊ မြန်မာပြည်မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ကလွဲရင် ဘယ်လိုလူကိုမှ ကျုပ်ကစုံထောက် ထင်တာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ကာပြု၍

“ မိတ်ဆွေမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်ထင်တယ် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကားဆရာစုံထောက်ရူးက

“ ရှိပါတယ် ကိုမင်းအောင် ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ကိုမင်းအောင်တစ်ယောက်တည်းပြောချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး ကားထဲ၌ထိုင်ရလေ၏။

ထိုသူသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတန်ကြာအောင် စကားပြောပြီး ဆောင့်ကြွားကြွားအမှုအရာဖြင့် အငှားကားကိုပြန် မောင်းသွားလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် အရေးကြီးသောအမှုအရာ ဖြင့် ကားဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ စုံးထောက်ရူး ဘာတွေပြောသွားလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်က တရားခံမိန်းကလေးဟာ ဘုတ်ကလပ်ရှေ့ကနေ ကားဆရာရဲ့ကားကို ငှားပြီး သေသူခင်မေရီ

ဆိုတဲ့မိန်းမကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ကားဆရာဆိုတော့ ခင်မေရီဟာ သူယောက်ျားနဲ့ဖောက်ပြန်လို့ လိုက်ချောင်းတယ်လို့ လိမ်ပြောခဲ့တယ်။ တရားခံဟာ ခင်မေရီရဲ့အိမ်ကိုသိပြီးတော့ အဲဒီညက ခင်မေရီနဲ့အတူ တွဲလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကိုလည်း နောက် ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီလူကတော့ အေးသိန်းဆိုတဲ့သူပဲ။ ကားဆရာက စုံထောက်ဝါသနာပါသူဆိုတော့ သတင်းစာတွေဖတ်ပြီး သယ်န်းကျွန်းနှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုမှာ သူ့ကားကို ငှားစီးတဲ့မိန်းမနဲ့ ပတ်စကင်နေမယ်လို့ သံသယရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လာပြီးသတင်းပေးရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ

“ ဒီလူဟာစုံထောက်ရူးရူးနေတဲ့လူပဲ။ သတင်းကိုစောစော ပေးဖို့ကောင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ သူ့အစောကြီးမပေးခဲ့တာက သူ့မိန်းမတားထားလို့ဆိုပဲဗျ ကိုလှစိုးဟာ မိန်းမကြောက်ပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မေးမြန်းလေရာ ၎င်းက

“ ဘုတ်ကလပ်ကိုသွားဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘုတ်ကလပ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်
သည်အပူကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသည်နှင့် ကန်တော်ကြီးရေပြင်၌
ရေကူးနေသော အဖြူမလေးများကို သွားရောက်ငေးမောနေခဲ့၏။
ထိုခေတ်က ဘုတ်ကလပ်ကဲ့သို့နေရာမျိုးကို မြန်မာလူမျိုးများ
ဝင်ရောက်ရန် မလွယ်လှသဖြင့် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မျက်စိ
အရသာခံနေခြင်းဖြစ်၏။ ခဏကြာလျှင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ရောက်လာပြီး

“ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့
တိတိကျကျမဖြစ်သေးဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကစိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ တရားခံက ဘယ်သူလဲဗျ ကျုပ်ကို ပြောပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အဝေးဆီ

သို့ငေးကြည့်၍

“ တရားခံဟာ အလွန်ချောမောလှပပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမလှတစ်ယောက်ဗျာ၊
သူ့နံ့မည်က မသူ့ဇာလို့ခေါ်တယ်၊ မသူ့ဇာဟာ ဗဟန်းကြားတောရ
လမ်းမှာ မြန်မာအနုပညာလက်ရာပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဖွင့်ထား
တယ်၊ သူ့ရဲ့ဆိုင်ကို မြန်မာတွေထက် နိုင်ငံခြားသားတွေ အဝင်
အထွက်များတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျောက်မြောင်း
နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖိုင်တွဲတစ်ခုထဲမှ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း
တစ်ခုကိုထုတ်၍ လွန်ခဲ့သောလသို့ လှန်လေ၏။ သတင်းစာ
ဖြတ်ပိုင်း၌ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်ရ၏။

ထိုမိန်းမ၏ အနီး၌ နိုင်ငံခြားသားများ စုဝေးထိုင်နေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ သူ့အကြောင်းကို သတင်းစာထဲမှာပါတုန်းက ကျုပ်

စိတ်ဝင်စားလို့ သိမ်းထားတာဗျ။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေထဲမှာ သူ့လိုမိန်းမ
မျိုးရှားတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုလက်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့
နိုင်ငံခြားသားတွေက မသူ့စာကိုပဲ အားကိုးကြတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သမီးနန်းကျွန်း
လူသတ်မှုဖြစ်ရာ လမ်းသို့သွား၍ အကြော်သည်အတွားကြီးက
သတင်းစာထဲ၌ပါသော မသူ့စာ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍

“ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမဟာ အတွားဆီမှာ အကြော်စား
တဲ့ မိန်းမလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အတွားကြီးက မှန်ဝေသောမျက်လုံးများ
ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အတွားမျက်စိမကောင်းတော့လို့ သူ့ပါပဲလို့ တိတိကျကျ
မပြောနိုင်ဘူးကွယ်။ အတွားရဲ့စကားမှားယွင်းသွားရင် အပြစ်မရှိတဲ့
လူတစ်ယောက်ခုကွရောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အကြော်သည်

အတွားအိုကို နှုတ်ဆက်၍ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ စုံထောက်ရှူး လှိုင်းကို မသူ့စာရဲ့ဓာတ်ပုံသွားပြရင်မကောင်း
ဘူးလား ”

ဟု ပြောနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ အဲဒီညက မသူ့စာဟာ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ပဝါစည်းထား
တဲ့ အတွက် ကိုလှိုင်းဟာ မျက်နှာကိုမမြင်ခဲ့ရဘူး။ ဒါကြောင့်သွားပြလဲ
သူသိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ အတော်လည်တဲ့မိန်းမဗျာ ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေဆွေဆွေ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ရောက်လာပြီ

“ အိုင်ပီရေ၊ ဒီတခါတော့တရားခံမသူ့စာကို ဖမ်းလို့ရပြီ
ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် တရားခံ
ကို ဖမ်းမိတော့မည်ဆို၍ ရင်ထဲရှိ အလုံးကြီးကျသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ စုံထောက်ရူး
လှမိုးဆိုသူကို ဝင်ရောက်ခေါ်ဆောင်လေ၏။

ထိုနောက် ဖိုဒုံကားစုတ်လေးကို ဂျမင်ခါနာကလပ်သို့
ဦးတည်မောင်းနှင်လေ၏။ ဂျမင်ခါနာကလပ်၏ အဝင်အဝ၌
မသူ့စာ၏ ခါတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကိုကပ်ထားပြီး မြန်မာအနုပညာဟော
ပြောပွဲဟု အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှစ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားထားလေ၏။

ယနေ့ည မသူ့စာကိုယ်တိုင် ဟောပြောမည်ဟုသိရ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည်
မျက်နှာဖြူများနှင့်ဝေးရာနေရာ၌ ထိုင်ကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင်
မသူ့စာ ရောက်ရှိလာပြီး၊ ဟောပြောပွဲစတင်လေ၏။ မသူ့စာသည်
အလွန်ချောမောလှပကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ မျက်နှာဖြူများလူကြီးများ
တက်ရောက်သောဟောပြောပွဲဖြစ်၍ သတင်းစာများမှ သတင်း
ထောက်များလည်းတက်ရောက်ကြ၏။ မသူ့စာ၏ဟောပြောပွဲစတင်
သောအခါ စုံထောက်ရူးလှမိုးသည် မျက်စိမှိတ်၍သေချာစွာနား
ထောင်လေ၏။

မသူ့စာသည် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာညွှပ်၍ ဟော
ပြောနေလေ၏။ စုံထောက်ရူးလှမိုးသည်အတန်ကြာအောင်

နားထောင်ပြီးနောက် လက်ဖျစ်တီး၍

“ သေချာတယ် ကျုပ်နဲ့တွေ့တာ ဒီမိန်းမပဲ သူ့အသံကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့အသံဟာနည်းနည်းသြတယ် မိန်းမထဲမှာ ရှားမှရှားတဲ့အသံဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်ကိုလှမိုး၏ လက်ကိုဆွဲ၍

“ ဒီအမှုကြီးမှာ ခင်ဗျားရဲ့စွမ်းဆောင်မှုက အလွန်အရေးပါ ပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူးဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မသူ့ဇာ၏ ဟောပြောပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ မသူ့ဇာဆီသွားတော့မယ်ဟု ဆိုကာထိုင်ရာမှထ၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကိုမင်းအောင်နှင့်မလှမ်း မကမ်းမှလိုက်သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်ရာ စင်အောက်မှ စောင့်နေပြီး မသူ့ဇာရောက်ရှိလာသောအခါ

“ မသူ့ဇာကို သင်္ဃန်းကျွန်းအိမ်ကြီးက နှစ်လောင်းဖြိုင် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖမ်းလိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မသူ့ဇာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အလွန်အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ရှင်ကျွန်မကို ဖမ်းလို့မမိဘူးလို့ ထင်နေတာရှင် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ သဲလွန်စမပေါ်တဲ့အမှုဆိုတာမရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မသူ့ဇာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဖမ်းမယ်ဖမ်းတော့လည်း ရှင်လိုမြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့ ရဲ့အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဆီမှာ အဖမ်းခံရတာ ကျွန်မပုဂံဇာယူပါ တယ်ရှင် ”

ဟု ဆိုကာအေးဆေးစွာပင် အဖမ်းခံလေ၏။ ထိုသတင်း သတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များသည် အလုအယက် များရိုက်ကူးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထံသို့လာ၍

သက်၍ သဲလွန်စကောက်ပုံများကို မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်က

“ ဒါတွေပြောဖို့စောပါသေးတယ်ဗျာ ”

ဟု ဆိုကာငြင်းဆိုလေ၏။

ထိုနေ့က မသူစာထံသို့ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ
ပါမောက္ခကြီးကိုယ်တိုင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ချီးကျူးစကားပြောခဲ့
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် မသူစာ
ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့လေတော့၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

မကမ်းမှ

ပြုလုပ်ရာ စင်